ATLANTISZ

BEVE FANTASZTIKUS

1990. 1 EVF. 6. SZÁM ÁRA: 41,50 Ft

A hősök jönnek-mennek, lóra pattannak, evezőt ragadna k, vitorlát fe szítenek, hegye ket másznak, átgázolnak mocsarakon és cáin, kísértetes várkastélyokban , nyok

Honnan tudják, hogy merre kell Iránytűjük nincs, Conan sohasem nézi a tér képet, legfeljebb a szél járását figyeli, a Bo szorkányvilág hőse, Simon Tregarth mintha mindig az orra után menne.

Csodáljuk tájékozo ttságukat, megyünk velük gondok nélkül, figyeljük kalandjaikat, csak néha - józan pillanatban - jut eszünk be, hogy jó lenne látni ezeknek a fanta szti kus világoknak a térképét. Hol vannak a sziklák ösvényei; az erdők tisztásai, hol vannak az öblök és szigetek, a tavak és vá rosok?

Ez a gondolat másoknak is eszébe jutott. Például az író nak, akik regényeikhez térké pet mellékelnek. Edgar Rice Burroughs pél dául lerajzolta Barsoomot, Pellucidart, Am tort és a Hangyaemberek Földjét, Tolkien pedig Gondort és Mordort.

A kezdeményezés követőkre talált, ma már alig van olyan fantasztikus regény, amelyhez ne mellékelnének térképet az ol vasók kedvéért. Rajzolók, profik és amató rök, lerajzolták Atlantiszt , Le Guin és Brac kett, Moorcock és Lovec'raft világát, minden részletében gondosan és pontosan.

A rajzolókat aztán gyűjtők köve tték, s ma kezünkben lehet a fantasztikus világok atla sza sok-sok színes és fekete-fehér térképé vel, s járkálhatunk segítségével a képzelet tarka világaiban, a lapok fölé hajolva utaz hatunk veszélyes sivatagokban, s

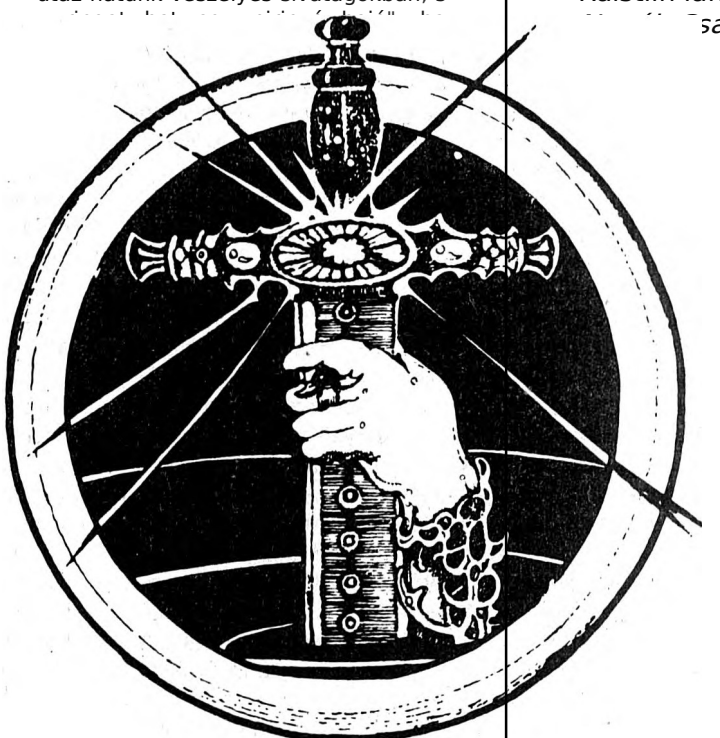

Készült a Somogy Megyei Nyomdaipari Vállalat kaposvári nyomdájában - 102155 Felelős vezető: Mike Ferenc, igazgató ISSN

TARTALOM

Bevezető .....

Kislexikon.....2

Robert Ervin Howard
Elveszett asszonyok völgye
Kornya Zsolt fordítása.....3

Jennifer Roberson A lány és a tigris
Hoppán Eszter fordítása.....11

André Norton
Álomkovács
Novák Csanád fordítása.....18

Larry Niven
Nem sokkal a vége előtt
Nemes István fordítása.....25

Elisabeth Waters
Játszótárs
F Nagy Piroska fordítása.....30

Margaret Weis és Dezra Despain
Raistlin lánya
Csanád fordítása.....35

Jennifer Roberson: A lány és a tigris The Lady and the Tiger
© 1985 by Marion Zimmer

André Norton : Álomkovács Dream Smith

Larry Niven: Nem sokkal a *vége* előtt
© Science fiction and Fantasy magazin

Elisabeth Waters: Játszótárs Playfellow
© 1987 by Marion Zimmer

Margaret Weis & Dezra Despain Raistlin lánya Raistlin 's Daughter
© 1987 by TSR Inc.

KISLEXIKO

DÉMONO

A démonok egy más létsík lakói - a legismertebb démon lakta síkok az Aby ss, a Tartarosz és a Pandemonium. Mind azonáltal, bár át tudnak kelni más síkokra, az Elsődleges Anyagi Síkra (pl.: Föld) képtelenek belépni külső segítség nélkül (nevük kimondása, kapunyitás , megidézés stb.).

Ezek a lények kaotikusak és gonoszak. Az erősebbek és ügyesebbek uralkodnak fajtájuk gyengébb és kevésbé in telligens egyedei felett. A kevésbé intelligens fajták kérde zés nélkül megtámadnak mindenkit, és halálukig harcol nak. A hatalmasabb démonok valójában nem pusztulnak el mikor harcban megsemmisül az anyagi létformájuk . Azon ban ez a létformájuk elvész számukra, miáltal visszakény szerülnek arra a síkra, ahonnét eredetileg jöttek, s ahol így maradni kényszerülnek e_gy évszázadig, *vagy* amíg külső segítség ismét előhívjaőket. Ha egy démon saját síkján ke veredik harcban, elpusztítható. Mindegyik képes támadá sait megosztani kettő *vagy* három ellenfél között is, ha esz közei, lehetőségei ezt megengedik. Nincs olyan démon, akit valaha is teljes mértékben leigáztak.

A démonok önkéntesen soha nem szolgálnak semmit és senkit. Ha mágia *vagy* fenyegetés szolgálatra kényszeríti őket, állandóankeresni fogják a módját miképpen ölhetnék meg urukat, illetve fogvatartójukat. Azokat, akik iránt a dé mon vonzalmat érez, általában valamelyik démonikus sík ra elviszi rabszolgának- jóllehe,tkegyelt szolgának a töb bi közt. Démont bárki megidézhet, de uralom alá hajtása már egészen más kérdés. A kisebb hatalommal bírók kire kesztéséhez elegendő a thaumaturgikus kör is. A hatalma sabb démonok távol tartásához már különleges penta grammára van szükség. **A** fenyegetést *vagy* jutalmat, me lyet a megidéző alkalmaz, hogy a démon segítségét meg próbálja milyen formájával sem, és nem látható rajta semmiféle kü lönleges. A leghatalmasabb démon uraknál nem kell, hogy ott legyen ez az eszköz, de a kisebbek általában magukkal hordják, *vagy* magukhoz nagyon közel tartják.

Az amulett birtoklása hatalmat ad tulajdonosának a fölött a démon fölött, amelyiktől az származik. Ez csak egy rövid időtartamra, és sosem hosszabb időre, mint egy nap. Ez-· tán az' amulettnek vissza kell kerülnie a gazdájához, *vagy* megsemmisíthető. Akkor azonban *egyévi* abyssbéli *vesz* teglésre kárhozik az adott démon , és később is csak idé zésre térhet vissza. Egy amulett használata nagyon- na gyon veszélyes. Birtoklása kétszeres esélyt ad, hogy hasz nálója felhívja magára egy másik démon figyelmét, s az a démon, melyre nem hat az amulett, azonnal megtámadja annak hordozóját. Ha az amulett kikerül a démon irányító jának kezéből, az habozás nélkül és a lehető leghatéko nyabb módon megtámadja az illetőt, és megkísérli megöl ni. Ha sikerül neki, akkor magával viszi, ami megmaradt az áldozatból, és féltékenyen őrzi ezután.

Másfelől nézve viszont, ha az amulett viselője busásan megfizeti a démon által nyújtott szolgáltatásokat , valamint ad egy jelentős ráadást, amiért bátorkodott elsődlegesen ő irányítani a démont, végül óvatosan visszaadja az amulet tet, ebben az esetben a herceg esetleg nem fog örökké ne heztelni, és nem fog minden lehetséges alkalommal *va* dászni rá.

A démonok gyakran kalandoznak asztrális és éteri síko kon. Figyelmüket éteri állapotban *lévő* személyek is maguk ra vonhatják. Ha egy különlegesen hatalmas démon nevét kiejtik ezen síkok valamelyikén, elképzelhető, hogy meg hallja, és figyelmét a beszélő felé fordítja. Abban az eset ben, ha az illető nem készíti elő a démon

ROBERT E. HOWARD

Elveszett asszonyok völgye

Íme, egy valódi; hamisítat lan Conan-történet Robert Ervin Howardtól. Az ok, ami miatt kénytelen vagyok hangsúlyoz ni a valódiságát, hogy a szerző 1936-ban bekövetkezett halála óta egy alkotógárda - a fantasy íróknál bevett szo kás szerint - felkarolta Conant, és azóta számtalan folytatást és előzményt írt hozzá. Még kellmondanom, hogy bár az lrócsoportban olyan kiválóságok tevékenykednek, mint Lin Carter vagy L. Sprague de Camp, mégsem sikerült iga zán visszaadniuk az igazi Howard-történetek benyomásait, lzét. Ennek oka valószlnűleg Howardjellemében re;1/1k. A hard fantasy megteremtője Texasban született, 1906-ban, kissékizofrén alkattal. Meglehetősen furcsa elképzelései voltak arról, hogy hogyan is kell egy férfinak kinéznie és viselkednie. Ezt mintázta meg Conanban. Harmincévesen öngy11/kosságot követett el a képzelt üldözői ellen magánál tartott pisztollyal. Rövid élete folyamán egy tucatnál alig több Conan-novellát, néhány Cormac Mac Art-

1.

A dobok pergése és a hatalmas. elefántagyar kürtök harso gása fülsiketítő volt, de Lívia fülében a lárma csak zavaros mormogásnak hatott-tompának és nagyon távolinak. Ál lapota a delírium és az eszméletlenség között ingadozott, ahogy ide-oda vetette magát derékalján a nagy kunyhóban. Ami odakint játszódott le, alig tudatosult benne: Elmosódot tan és zavarosan még mindig azt a borzalmas képet látta maga előtt: fájdalmában vonagló meztelen testvérét s a combján patakzó vért. Az egymásba szövődő formáknak és árnyékoknak háttere is oly bizonytalan , oly kivehetetlen . volt. A levegő szinte remegett a fájdalomsikolyoktó,l és köz ben állandóan gúnyos, ördögi kacaj hallatszott.

Lívia nem volt tudatában önmagának, mint a mozogna, miközben odakint dobok peregtek, kürtök har sogtak, és barbár hangok zengték monoton éneküket a tapsnak és a csupasz lábak dobogásának ritmusára.

Ám tudata fokozatosan kezdett átszivárogni szellemi der medtségén. Először tompa megdöbbenés töltötte el, hogy testileg sértetlen. Különösebb hálaérzés nélkül tudomásul vette ezt a csodát. Úgy érezte, semmi jelentősége. Gépie sen felült a derékalján, és hunyorogva kö.rülnézett. Végtag jai igyekeztek megmozdulni az ébredező idegek parancsá ra. Csupasz talpa öntudatlanul csoszogott a simára döngölt agyagpadlón. Ujjai egyetlen ruhadarabjának, a szűk tuni kának szegélyét ráncigálták. Tompán emlékezett rá, hogy mintha hosszú-hosszú idővel ezelőtt durva kezek tépték volna le róla ruháját, s neki könnyek csorogtak az arcán a szégyentől és a rettegést9l.

A kunyhó ajtaja kinyílt. Egy igéző, fiatal nőstény párduc ra emlékeztető alakú nő lépett be. Kecses teste csiszolt ébenf ként csillogott. Egyedüli öltözéke egy leheletvékony , a csípője köré tekert selyemkendő *volt.* Szeme fehérje visszatükrözte a kunyhó előtt lobogó tűz fényét. Rosszin dulatúan forgatta a szemét.

Bambusztálcán hozta az ételt: húst, egy óriási lepényt, roston sült jamszgyökeret, főtt kukoricát és egy *vert* arany korsót yarati-sörrel. Letette a tálcát egy asztalkára, de Lívia nem figyelt oda. A szemközti falat bámulta tompán , ami bambuszszárból font gyékényekkel *volt* teleaggatva. A fia tal bennszülött nő feln evetett, villogó, sötét szemmel és fe hér fogakkal. Aztán feltűnő szisszentéssel és gúnyos rpoz dulattal , mely még jobban kifejezte lebecsülését, sarkon fordult, és ringó csípővel kisétált a kunyhóból , ami sokkal kihívóbban öntötte formába megvetését, mint azt egy *civi* lizált asszony szavai tették volna .

De a fekete lány viselkedése egyáltalán nem juto tt el Lí- *via* tudatáig. Még minden érzékszerve befelé irányult. A lel ki szeme előtt tolongó képek tisztasága és élessége to vábbra is homályos árnyvilágnak tüntette föl valós környe zetét. Gépiesen *evett* és ivott, anélkül, hogy tudatosulna benne, mit. Éppily gépiesen állt végül fel és kelt át bizony tala nul a kunyhón, hogy kikukucskáljon a bambuszfal egyik repedésén. A dobok és kürtök hangjának hirtelen megvál tozása riadóztatta tudatalattiját, s ez arra ösztönözte , derít se ki a jelenség okát.

Először nem tudott képet alkotni magának abból, amit lá tott. Minden zavaros *volt.* Árnyékszerű alakok mozogtak, rángatóztak, tömörültek, tekeregtek és rajzolódtak ki feke tén a nyugtalan, vérvörös háttérre. És aztán értelmet nyer tek a,mozdulatok,az alakok pedig kézzelfogható formát öl töttek . Férfiakat és asszonyokat látott egy nagy tűz körül mozogni. A lángok ezüst és elefántcsont ékszereken tükrö ződtek, fehér tolldíszek ringtak a levegőben, meztelen ala kok kevélykedtek fel-alá vagy feszítettek különféle pózok ban, és körvonaluk azt a benyomást keltette, mintha *vala* ki ollóval vagdosott volna bele a *vörös* háttérbe.

Egy elefántcsont zsámolyon, tolldíszes óriásoktól körül *véve,* visszataszítóan ronda, zömök, hájas, békára emlé keztető alak ült. Olyan bűz áradt belőle, mint a rothadó őser dőből és a poshadt mocsarakból. Húsos keze hatalmas ha sának domborulatán nyugodott. Hájas tokája szinte lehúzta súlyával a tejét. A szemek tompa feketében izzottak, akár a szén, és szinte ijesztő életerejük meghazudtolta a formát lan test látszólagos mozdulatlanságát.

Ahogy a lány tekintete megakadt ezen az alakon, teste megfeszült, és újra lüktető, tüzes élet járta át. Lélektelen bábból hirtelen éber, értelmes lénnyé változott. Kínszenve dését elsöpörte a gyűlölet, mely vad hevében maga is fáj dalommá *vált.* Te:he még jobban megfeszült, kemény lett, akár a *vas.* Szinte kézzelfoghatóan érezte, hogy gyűlölete követi tekintetét, és azt hitte, elég ítélve, kétségtelenül valami fontos személyiségnek kell kö zelednie. És ebben igaza is *volt.*

Egy csapat harcos menetelt hármas sorokban az elefánt csont zsámoly felé. Tolldíszük ringott a levegőben, és lán dzsájuk csillogva emelkedett ki a tarka tömegből. A lán dzsások előtt egy térti haladt, kinek látványára Lívia szíve megszűnt dobogni egy pillanatra, csak hogy aztár\ annál hevesebben kezdjen el verni. Lélegzet után kapkodott. Ez a férfi egészen világosan elütött a sötét háttértől. Akárcsak kísérői, ő is tolldíszt és párducbőr ágyékkötőt viselt. De fe hér ember v.olt!

Ahogy az elefántcsont zsámolyon ülő király felé közele dett, nyilvánvalóvá *vált,* hogy nem kérelmezőként vagy alá rendeltként jön. Alighogy megállt előtte, hirtelen nagy csend támadt. Lívia érezte a feszültséget, bár okát csak homályo san sejtette. Badzsuj egy pillanatra még ülve maradt, mint egy óriás béka, és a nyakát nyújtogatta, de aztán mintha vonzaná őt a másik kemény tekintete, lecsusszant a zsá molyról. Felegyenesedett, és nyírott, groteszkül billegő fej jel megállt a fehér ember előtt.

Tüstént feloldódott a feszültség. Hatalmas ordítás tört fel Badzsuj alattvalóinak torkából, az idegen intésére pedig harcosai kinyújtott lándzsával üdvözölték a királyt, ahogy azt rangja megkövetelte. Lívia tisztában *volt vele,* hogy en nek a fehér embernek, bárki legyen is, valóban

A lány szinte megbabonázva állt, és figyelte az idegent a fal repedésén át. Harcosai elvegyültek a bakalák között, *ve* lük táncoltak, ettek, és az ő sörüket itták. Ö maga és *alve* zérei keresztbe tett lábbal ültek a bambuszgyékényeken Badzsujjal meg néhány bakala főnökkel, s szintúgy buzgón tömték a hasukat , és döntötték magukba a sört. Lívia látta, hogy a fehér ember, akárcsak a többiek, kézzel szed ma gának ételt a bográcsokból, és egy korsóból iszik Badzsuj jal. Észrevette azonban, hogy királyi tiszteletben részesítik. Mivel neki nem *volt* zsámolya , Badzsuj lemondott a magáé ról, és megosztozott vendégével egy gyékényen. Ha meg töltötték a korsót, a bakalák királya épp csak hogy kortyin tott egyet belőle, aztán átnyújtotta a fehér embernek. Hata lom! Ebből a csomó szertartásos totojázásból hatalomra, erőre, tekintélyre lehetett következtetni . Lívia reszketett iz galmában, amint egy lélegzetelállító gondolat jutott az eszébe, s kezdett belőle *tervet* kovácsolni magának.

Így tehát még nagyobb figyelemmel kísérte az idegent, s elraktározta emlékezetében külsejének minden részletét. Nagy termetű *vo lt,* és még az óriási feketék között sem igen akadt olyan, aki magasság és kidolgozott izomzat tekinte tében versenyre kelhetett volna *ve le.* Olyan ruganyosan mozgott, mint egy párduc. Mikor a lángok visszatükröződ tek szemében, mintha kék tűz lobogott volna benne. Lábát magasra felszijazott

Múltak az órák, és a hangulat fokozatosan nyugodtabb lett, ahogy egyre több férfi és nő merült sörmámoros álom ba. Badzsuj végül

nem annyira azért, hogy az ünnepséget fel oszlassa, mint inkább annak beismeréseként , hogy feladta a hastömési és gégelocsolási versenyt. Mikor elbotlott, harcosai a kunyhó jába vitték. A fehér ember felállt. A rettenetes mennyiségű sörnek, amit magába döntött, úgy látszott, nincsen rá külö nösebb hatása. Azok a főnökök, akik még meg tudtak állni a lábukon, *tántorogva* a vendégkunyhóhoz kísérték. Ő el tűnt benne', és Lívia észrevette, hogy egy tucat lándzsása őrhelyet foglal a kunyhó körül. Az idegen nyilván nem akar kockázatot vállalni, már ami Badzsuj vendégszeretetét illeti.

Lívia tekintete végigpásztázta a teret, amely majdnem
úgy nézett ki, mint egy csatatér a harc után. Mindenütt ré szegek hevertek moz9ulatlanul mindenféle pózban. A lány persze tudta, hogy a falu körül őrök róják a köreiket, akik nek tartózkodniwk kell a sör élvezetétől, de a téren nyilván valóan egyes-egyedül a kunyhó körüli őrszemek voltak éb ren, és úgy látszott, még közülük is elnehezedett egyné hánynak a feje, mert legtöbben a lándzsájuk nyelére tá maszkodtak.

Lívia torkában dobogó szívvel lábujjhegyen kunyhója hát só ajtajához osont, és átlépett a horkoló feketéken, akiket az őrizetére állítottak oda. Elefántcsontszín árnyékként su hant át az ő és az idegen kunyhója közötti szabad térsé gen. Négykézláb éz utóbbinak hátoldalához lopakodott. Itt egy óriási néger kuporgott. Tolldíszes feje a térdén pihent. A lány elsurrant mellette a kunyhó falához. Kezdetben eb ben az épületben tartották *fogva.* Egy fáradságos munká val tört lyuk a bambuszfalon, amit most belülről egy gyé kénnyel takartak el, még mindig tanúskodott hiábavaló szö kési kísérletéről. Oldalvást återőltette magát rajta, és félre tolta a faligyékényt.

Az odakint lobogó tűz visszfénye a kunyhó belsejébe *ve* tült. Lívia haját még a gyékény mozgatása közben megra gadta egy durva kéz, amely nyersen beráncigálta őt a kuny hóba, és aztán a földre hajította.

A dolog olyan gyorsan történt, hogy a lánynak földeken beszélnek.

-Ó, kérem!- könyör Ne olyan hangosan! gött. - meghallják!

- Ki *vagy* te? - kérdezte az idegen, ezúttal ophiri nyel *ven,* de barbár akcentussal. - Cromra mondom, sosem gondoltam volna, hogy ezen a pokoli vidéken egy fehér lányt találok!

- Líviának hívriak - felelte-, és Badzsuj foglya gyok. Ó, kérem, hallgasson meg! Nem maradhatok sokáig. Vissza kell térnem a kunyhómba,' mielőtt észre.vennék a tá vollétemet.

A testvérem... - Zokogás kezdte fojtogatni, ahogy foly tatta: - A testvérem Theielész volt. Chelkusz házából, az ophiri bölcsek és nemesek közül származunk. Sztügia ki rályának különleges engedélye lehetővé tette Thetelész nek, hogy felkeresse Kheshattát , a mágusok városát, és ott Nem volt még idős, nálam is fiatalabb... - Hangja megint cserbenhagyta.

Az idegen ném.án figyelte őt, égő szemekkel és áthatol hatatlan arckifejezéssel. Volt benne valami *vad* és szilaj, ami megijesztette és elbizonytalanította a lányt.

- A fekete kushiták rajtaütöttek Kheshattán - folytatta sietve. - Mi épp akkor értünk a városhoz egy tevekaraván nal. Az őreink elmenekültek, és a rablók fo glyu l ejtettek ben nünket. Tisztességesen bántak velünk, és azt mondták, váltságdíjat fognak kialkudni értünk a sztügiaiakkal. Az egyik főnök azonban csak magának akarta ezt a váltságdí jat, ezért egy éjjel kiosont a táborból az embereivel, s ma gával vitt engem meg a testvéremet. Ez a csapat délkelet re cipelt minket, egészen Kush határáig. Ott rajtunk ütött egy bakala banda. Lemészárolták a kushitákat, és bennün ket ebbe a faluba hurcoltak... - Újra erőt *vett* rajta a zoko gás, és eltartott egy darabig, míg folytatni tudta: - Ma reg gel a szemem láttára kínozták meg és darabolták föl eleve nen az öcsémet. Hogy meddig feküdtem ájultan, nem tu dom...

Mikor a hangja megint fölmondta a szolgálatot, a homlo
kát sötéten ráncoló idegenre emelte tekintetét. Hirtelen ádáz düh ragadta el. Öklével a férfi mellén kezdett dobolni, am.it az annyiba se *vett ,* mint egy légy zümmögését.

- Hogy állhatsz itt csak így egyszerűen?! - kiáltott el fúlva . - Te is olyan szívtelen fenevad *vagy,* mint az összes
többiek itt? Ó, Mitra, hajdan hittem a férfiak becsületéb en.
Most már tudom, hogy mindennek *megvan* a maga ára, Te... mit tudsz te már a becsületről. .. *vagy* az irgalomról... *vagy* az állhatatosságról? Csak a bőröd fehér , a lelked ugyanolyan fekete, mint az övék. Neked teljesen mindegy, hogy egy embert, aki a te fajtádból való, vadá llati módon le mészárolnak - és hogy én ennek a kutyának a rabszolgá ja vagyok! De jól van!

Elhátrált a férfitól.
gád

Az idegen ezúttal sem szólalt f11eg azonnal, csak sötéten bámult le rá, kezével a kardmarkolaton.

- Úgy beszélsz, mintha szabadon, kedved szerint ad hatnád oda magadat - mondta végül. - Mintha a tested olyan értékes ajándék lenne, hogy királyságokat tudna megrendíteni. Miért kéne megölnöm ahhoz Badzsujt, hogy téged megkapjalak? A nők ezen a vidéken olyan olcsók, akár a bambusz, és az nem játszik szerepet, hogy akarják e vagy sem. Túl nagyra tartod magad. Ha akarnálak, még csa k meg se kéne ölnöm Badzsujt , hogy az enyém legyél. Nekem ajándékozna, mielőtt kenyértörésre kerülne a sor.

Lívia felzokogott. A tüze kihunyt. Megfordult körülötte a kunyhó. Elbotlott és végigterült egy derékaljon. Most, hogy az idegen ily brutális szavakkal ébresztette tudatára teljes tehetetlenségének, feneketlen keserűség töltötte

nő odaadja magát, úgy, ahogy ő felajánlotta, az fordulópont lehet ajátszmában. Iszonyú csapás volt neki, mikor rájött, hogy *tőle* semmi, egyáltalán semmi nem függ, hogy nem mozgathatja úgy a férfiakat, mint bábukat a táblán, hanem ő maga a tehetetlen játékfigura.

- Belátom, milyen ostoba dolog azt gondolni, hogy a vi lágnak e sarkában bármiféle férfi is azok szerint a szabá lyok és erkölcsök szerint cselekszik , amelyek másutt szo kásosak - mormolta halkan, anélkül, hogy teljesen tuda tában lenne annak, amit beszél. Valójában csak gépiesen kimondta, amit gondolt.

Ettől az új sorscsapástól teljesen kábultan hevert mozdu latlanul a derékaljon, míg az idegen kemény ujjai vállon nem ragadták és talpra nem állították.

- Barbárnak szidalmazol - mondta: nyersen - , és adj hálát Cromnak, hogy az is vagyok. Ha barbár földekről va ló férfiak védtek volna téged, az úgynevezett civilizáció el puhult nyomoroncai helyett, most nem lennél egy disznó rabszolgája. Én Conan vagyok , a kimmériai, és a kardom pengéjéből élek. De nem vagyok kutya, aki egy vadállat kar mai közt hagyna egy asszonyt. Bár a hozzád hasonlók rab lónak neveznek , még sosem tettem egyetlen nőn sem erő szakot. Az erkölcsök az egyes országokban különbözhet nek ugyan, de ha egy férfi elég erős, másutt is nagyon jól tartani tudja magát a hazai szokásokhoz. És engem még soha senki nem nevezett gyöngének. Még ha olyan vén és ronda volnál, mint az ördög kedvenc keselyűje, akkor is megmentenélek téged Bac;lzsujtól, csupáncsak a bőröd szí ne miatt. De te fiatal vagy és szép, .én pedig már torkig va gyok a bennszülött nőkkel. Ebben a játszmában hozzád fo gok igazodni , de csak azért, mert az ösztöneim bizonyos vonatkozásban, úgy tűnik,.igazat adnak neked. Térj vissza a kunyhódba! Badzsuj ma éjszaka túl részeg ahhoz, hogy meghágjon, és én gondoskodni fogok róla, hogy holnap másfajta dolgokkal legyen elfoglalva. És azon az estén már Conan ágyát fogod melegíteni, nem az övét.

- Hogy...hogy akarod ezt megcsinálni? - kérdezte Lí

via reszketve és ellentmondó érzelmektől eltöltve. megüln

- Meg akarod szegni a szerződéseteket?

- Ebben az országban a szerződéseket nyilván csak azért hozzák, hogy megszegjék őket - válaszolt Conan dühösen. - Hiszen ő is fel akarja rúgni a dzsihijikkel kötött szerződést, és miután közösen kiraboltuk a várost, az első adandó alkalommal megpróbál majd végezni velem, ha nem vagyok résen. Ami más országban a legalávalóbb áru lás volna, itt bölcs dolognak számít. Nem úgy verekedtem fel magamat a bamulák hadifőnökévé , hogy belém ne vé sődtek volna ezek a leckék, melyekre a fekete föld tanított meg. Így, és most menj szépen vissza a

2.

Lívia reszketve és izgatottan figyelte, mi zajlik a előtt. A bakalák a tegnap esti d ridót követő késői ébredé sük óta egész nap azon munkálkodtak, fáradtan és nehéz fejjel , hogy mindent előkészítsenek az éjszakára. Conan, a kimmériai az egész napot Badzsuj kunyhójában töltö tte, és Lívia még csak nem is sejtette, miről tanácskoznak ott. Igy e kezett eltitkolni izgalmát az egyetlen személy előtt, aki be léphetett kunyhójába - ez a gyűlöletes bennszülött asz szony volt, aki az ételt hozta neki. Ám a csípőringató leány zó még túlságosan kábult volt a tegnap éjjeli kicsapongá soktól, semhogy feltűnt volna neki a fogoly viselkedésében beállott változás.

Újra leszállt az éjszaka. Tűz világította be a falut, és a ki rály szállásáról végre előjöttek a főnökök, hogy összeülje nek a lakomára és egy szertartásos befejező haditanácsra a kunyhók közötti szabad térségen. Ezúttal nem ittak annyi sört. Lívia észrevette, hogy a bamulák, mintegy vé letlenül , fokozatosan egyre szűkebb körbe vonják a főnö kök csoportját. Látta a királyt is és vele szemben Conant, aki nevetve társalgott Badzsuj hadifőnökével, az óriás Ajá val.

A kimmériai egy hatalmas marhafartőn rágódott, és a

lány miközben figyelte, látta, hogy gyors pillantást vet hát ra a válla fölött. A bamulák , mintha ez lenne a jel, amire vár tak, mindnyájan Conanra szegezték tekintetüket. A kimmé riai mosolyogva felállt , mintha az egyik bográcsba akarna nyúlni- ehelyett azonban macskafürgeséggel lesújtott Aja fejére a nehéz medencecsonttal. A bakala főnök szétzúzott koponyával rogyott össze, és a következő pillanatban átha tó kiáltások hasítottak a levegőbe , ahogy a bamulák vér szomjas párducokként a bakalákra vetették magukat.

Bográcsok borultak föl, és forró tartalmuk a kuporgó asszonyokra ömlött. Bambuszfalak hasadtak szét recseg ve az egymással harcoló testek súlya alatt, halálsikolyok visszhangoztak az éjszakában, és mindezek fölött ott har sogott a harci dühtől elragadott bamulák lelkes „ Jih! Jih! Jih!" kiáltása, s lándzsáik villogtak a tűz fényében.

A falu véres csatatérré változo tt. A bamulák hirtelen raj taütése megbénította a bakalákat. A vend églátóknak eszükbe sem jutott ilyen alattomos támadásra gondolni. A legtöbb lándzsát a kunyhókban hagyták, és sok hélrcos már leitta magát. Aja halála volt a jel, amelyre a bamulák villám ló pengéi tucatnyi mit sem sejtő testbe döftek. Iszonyú mé szárlás volt.

Lívia szinte szoborrá dermedve állt kémlelőnyífása mö. - gött. Visszasimította szőke fürtjeit, s a halántékára szorítot ta kezét. Szeme elkerekedett. Fájdalomsikolyok és dühös kiáltások tépték elkínzott idegeit. A véres jelenet időnként elmosódott a szeme előtt, csak hogy aztán rettenetes rész letességgel újra kirajzolódjék. Lándzsákat látott vonagló fe kete testekbe hatolni, buzogányokat , ahogy tolldíszes ko ponyákat zúznak szét. Égő ágakat és fahasábokat ragad tak ki a tűzből és dobtak a bambuszkunyhó kra, amelyek egy szempillantás alatt lángba borultak.

csupasz bőrét becézgette. Kábulatában csak arra gondolt, hogy megkapaszkodjon a lobogó sörényben, és átszáguldjon a világ peremén, el min den bánattól és fájdalomtól és iszonyúságtól.

A kitartó állat órákig vágtatott, míg egy csillagfényes dombháton botladozni nem kezdett, s le nem vetette lova sát.

nére egy darabig kábultan fekve maradt. Csak homályosan tudatosult benne, hogy lova továbbporoszká.l Mikor végül talpra kászálódott, Jegelőször a tökéletes csönd nyűgözte le. A barbár

gés után, mely n pokig őrjítette őt, e csönd majdhogynem kézzelfogható volt .:..._ akár a puha, sötét bársony. Felnézett a nagy; fehér csillagokra, melyek sűrűn egymás mellett szi porkáztak az égen. Holdtalan éjszaka *vo lt ,* de a csillagfény csalóka módon bevilágíto tta a tájat, és elmosódott árnyé kokat *vete tt.* **A** lány egy füves dombtetőn állt, amitől kiindul *va* szelíd lejtő *veszett* bele a sötétségbe. **Az** egyik irányban fák sűrű, sötét sorát fedezte föl a távolban, egy erdő pere mét. Körülötte éjszaka *volt* és szédítő némaság , melyet csak a gyönge szellő susogása tört meg.

A sötétben végtelen messziségbe nyúló táj aludni lát szott. Csak a szél simogatása ébresztette tudatára mezte lenségének. Önkéntelenül megpróbálta magát elfödni a ke *zével.* Érezte az éjszaka magányát, a környező csön t et. Egyedül állt a széle síkság egyetlen magaslatán, és sen kit sem látott; semmi egyéb nem *volt* körülötte, csak a sö tétség meg a suttogó szél.

Hálás *vo*l*t* a magányért és az éjszakáért. Itt senki sem fe nyegette őt, senki sem akarta durva, követelőző kézzel megrágadni. Lenézett az előtte elterülő lejtőre. Egy látszó lag *véget* nem érő völgybe *vezetett ,* melyben páfrányok ringtak a szélben, s acsillagfény számtalan apró, fehér pon ton tükröző dött. Először virágoknak *vélte* őket, de aztán megmoccant benne valami homályos emlék. A feketék ret *tegve* beszéltek egy völgyről, ahová annak a különös, bar na bőrű fajnak a szüzei menekültek, amely eredetileg élt ezen a vidéken, mielőtt a bakalák ősatyái idejöttek volna. Ott, úgy beszélik, a régi istenek fehér virágokká változtat ták a leányokat, hogy meggyalázóiktól megmeneküljenek. Egyetlen bennszülött sem merészked ett ebbe a völgyb e.

Lívia azonban igen. Le fog ereszkedni a dombról, mely nek füve puha bársonynak tetszik érzékeny talpa alatt. Itt fog élni a bólogató, fehér virágok között, és soha egyetlen férfi sem jön majd ide, hogy rátegye a kezét. Maga Conan mondta: a szerződések azért vannak, hogy megszegjék őket. [gy hát most ő is megszegi a *vele* tett kötését. Vissza fog vonulni az Elveszett asszonyok völgyébe, s a csöndben és magányban békére lel.

Még ezeknek a szinte álomszerű és felszabadító gondo latoknak a lázában *égve* leer eszkedett a szelíd lejtőn, s a völgy falai kétoldalt egyre magasabbra melkedtek. Ívük azonban oly szelíd *vo*l*t ,* hogy neki, a völgyfenékre *érve,* tá volról sem támadt az az érzése, mintha falak közé lenne bezárva. Körös -körül árnyéktavak fodrozódtak ; nagy, fehér virágkelyhek bólogattak és suttogtak feléje. Találomra sé tálgatott a völgyben , *vigyázva* hajtotta félre kezével a ma gas szárakat, hallgatta a szél susogását a levelek között, s gyermekként örvendezett egy láthatatlan patak dallamos csobogásán. Úgy mozgott, mint egy alvajáró, valami furcsa illúzió bűvöletében. És mindig újra megnyugtatta az a gon dolat, hogy itt biztonságban van a férfiak durvasága elől. Sírt, de ezek a könnyek az örör:n és a megkönnyebbülés könnyei voltak. Végignyújtózott a gyepen, és fordult. A sötétebb árnyékokból barna bőrű alakok osontak elő - karcsú, kecses, meztelen asszonyok, virágokkal éj fekete hajukban . Álombeli lényekként közeledtek feléje anélkül, hogy egy szót mondanának. Ám Líviát hirtelen ret tegés töltötte el, ahogy a szemükbe nézett. A szemek sá padtan ragyogtak a csillagfényben, de többé nem voltak emberiek. Elárulták a változást, ami ezeknek az asszo nyoknak a lelkében végbement. Líviában paradicsomába .

De nem tudott elmenekülni. A kecses, barna bőrű asszo nyok már bekerítették. Egyikük, még bájosabb, mint a töb bi, némán a reszkető leányhoz lépett, és átölelte puha, bar na karjával. Lehelete olyan *vo*l*t,* akár a csillagfényben rin gó virágok illata. Ajka hosszú, borzalmas csókot nyomott Líviáéra. Az ophirita lány valami hideget érzett szétáradni ereiben, és többé nem tudott mozogni, sőt még beszélni sem. Fehér márványszoborként pihent a szép, barna bőrű asszonyok karjában.

Puha, fürge ujjak egy virágs zőnyegre helyezték őt az ol tárkövön. A barna bőrű nők körülötte láncba kapcsolódtak, és különös ritmusú körtáncba kezdtek az oltár körül. A_ nap s a hold még sohasem látott e rítushoz hasonlót, s a csilla gok, úgy tűnt, egyszerre csak erősebben izzanak, mintha varázserő szítaná őket.

Halk dúdolás hallatszott, még a messzi patakcsobogás nál is kevésbé emberi. Olyannak hatott, mint a szél sutto gása a virágok között. Lívia teljesen éber *vo lt ,* de nem tu dott megmozdulni. Eszébe sem jutott kételkedni érzékei ben; magyarázatot keresett. Ö *LÉTEZIK,* akárcsak ezek a szokatlan teremtmények itt körülötte. Létének tompa felis merése töltötte el *őt :* s egyúttal e lidércálom valóságáé is, miközben tehetetlenül nézte a csillagos eget, amelyből - és ezt valami olyasmi súgta neki, ami nem halandó tudásá ból táplálkozott - le fog jönn i hozzá VALAMI , ahogyan hosszú-hosszú idővel ezelőtt a meztelen , barna bőrű asszonyokhoz is lejött, és azokká a lélek nélküli teremtmé nyekké tette őket, melyeket most lát az oltár körül.

Először egy kis fekete pontclt pillanto tt meg magasan a feje felett, a csillagok között, amely fokozatosan növeke dett, és egy denevér alakját öltötte. Tovább nőtt, de formá ját már nem változta tta. Ott lebegett fölötte, a csillagok kö zött, aztán zuhanni kezdett a föld felé. A lány fölött kiterjesz tette hatalmas szárnyait, hogy Lívia az árnyékukban feküdt. Körülötte egyre erősödtek a hangok, lélektelen himnuszba csaptak át, mely az istent köszöntötte, ki új áldozatot szer zett rrtagának , oly rózsásat, akár egy harmatos virág a haj nali verőfényben.

És az isten közvetlenül Lívia fölött lebegett. A lány lelke összefacsarodott a látványra, s jeg es hideg öntötte el. No ha az isten szárnya olyan *vo lt ,* mint egy óriási denevéré, ám a test és az az elmosódott arc ott fölötte semmire nem ha sonlított a földön, a vízben *vagy* a levegőben. Lívia tudta, hogy a megtestesült iszonyatra bámul, arra a sötét, kozmi kus gonoszra, ami még az őrület

- CONAN! -A név elkínzo tt sikolyban s2akadt fel

megtört a varázs, ami a lányt hatalmában tartotta. Elhúzó dott a keze elől, és lecsúszott az oltárról. Conan a kőnek támaszkodo tt, és lenézett a lábánál kuporgó Líviára.

- Néhány emberem látott téged kilovagolni a faluból - mondta. - Mihelyt tehettem, utánad mentem, és követtem a csapásodat, bár nem volt egyszerű a fáklyafényben szemmel tartani. Mindenesetre elég kivehető volt addig a pontig, ahol a lovad ledobott. Utána már nem tudtam meg találni a nyomodat, de sejtettem, hogy lementél a völgybe.

Az embereim *nem* akartak velem jönni, így hát egyedül és
gyalog kerestelek tovább. Milyen egy ördögi völgy ez? Mi-
féle szörnyeteggel harcoltam?

- Egy istennel - suttogta a lány. - A feketék gyakran beszéltek róla . Régi idők és távoli tájak istene.

- Egy ördög a csillagtér sötétjéből - dörmögte Conan.

-Az ilyesféle lények nem szokatlanok. Sűrűn egymás mel- lett szorongva leselkednek a fényöv körül, amely ezt a vilá got körülveszi - akár a bolhák! Zamorában bölcs embere ket hallottam beszélni róluk. Néhányan közülük utat talál nak a földre, de ha elérik, valamiféle e világi , hús-vér for mát kell ölteniük. Egy hozzám hasonló férfi egy jó karddal a kezében mégoly sok agyarral és

Conan kirázta sörényéből a vért és a verítéket, s vissza tette kardját a hüvelybe.

–Állj föl! -dörmögte. - Piszkos alku volt. Csöppet sem sajnálom, hogy Badzsuj, az a fekete kutya halott, de te nem vagy egy cseléd, akit vesznek és eladnak. Az emberek er kölcse és szokásai eltérnek ugyan az egyes vidékeken, ez azonban még nem ok arra, hogy egy férfi disznóként visel kedjék, akárhol van is. Nem kellett sokat töprengenem, hogy tisztába jöjjek vele: szavadon fogni téged éppoly rossz volna, mint erőszakot tenni rajtad. Azonkívül nem vagy elég szívós ehhez az országhoz. Te a város gyerme ke vagy, a könyveké meg a fin om modoré - ami te_rmé szetesen nem a te bűnöd, de így nem sokáig bírná'd azt az életet, amit én élek, és ami tetszik nekem. Egy halott pedig nem sok hasznomra válna. Elkísérlek téged a sztügiai ha tárhoz. A sztügiaiak aztán majd biztos elvisznek Ophirba.

Lívia úgy bámult fel rá, mintha nem jól hallotta volna.

- Haza?.:.. .ismételte döbbenten. - Haza? Ophirba? A
földjeimhez? Városok, tornyok, béke, az
OTTHONOM? Hirtelen könnyek kezdtek gyöngyözni orcáin. Leroskadt,

Komya Zsolt

e{líívás

L.appnk hatodik számát tartja kezében az olvasó. Nem nagy szám, de mi mégis jelentős ek tartju k , his zen lapok, folyóiratok sokasága indul napjainkb an és bukik meg egy -két szám ut án. Ugy látszik, hogy az ATLANTISZ a túlélők közé tartozik, megtalálta ol vasóit és híveit, s reméljük, hogy ez a jö vőben is így le s z.

5\i1i<ödésünket szeretné nk megnövelni, kapcsolatunkat olvasói nkkal s zeretnénk bővíteni és megerősíteni.

Jl.. beérkez ő level ek és kívánságok alapj án együttműködésre hívjuk fe l o l vas óink at.

':ludjuk, hogy az országban szétszó rta n, olykor egymásról sem tuqva m űködnek fantasy-játékka l fog lalko zó klubok , csoportok, s vannak magányo sok, akiket a műfaj é rdeke l.

S zívese n vállaljuk , hogy segítü nk kapcsolatot terem teni e gymással. Írják meg címüket, adják meg ér deklődési, esetleg gyűjtési körüket , írják meg mivel szere tné nek foglalkozn i, és mi ezeket a címeket és kívánságokat örömmel közzétesszük az Atlantis zban. Várjuk leve lüket.

Jl. Szerk_esztőség

1990

JENNIFER

A LÁNY ÉS A

Jennifer Roberson nevével már találkozhattunk a 4. Atlantisz lakóján, és ha csak rajtam múlik, ezentúl még gyak rabban fogunk. Teljes nevén Jennifer Roberson O'Green, a fiatalabb írónemzedékhez tartozik, most 35 éves. Diplo máját 1982-ben szerezte az észak-arizoniai egyetemen, utána riporter, majd szerkesztő lett egy reklámügynökség házimagazinjánál. Első regényét a Chevsuli sorozat elsőkönyvét Az átváltozók (The Shapechangers) címmel 1984-ben jelentette meg a DAW-nál, s ez mindjárt meg is hozta számára a sikert. A Chevsuli sorozatán kívül, mely nek vannak azóta rövidebb darabjai is, a Holmoki Tigris ciklusa a leghíresebb. Ennek második darabját, amely most kö zölt, de hamar olvasóm

Ő persze tudta ezt. Hátravetette a haját,' és kissé fölszeg te állát. A jeges kék szemek végigpásztáztakminden jelen lévőt: Gyámoltalanul nézhettünk ki, mert arckifejezése egy szemernyit sem változott. Csak a csapost nézte kicsit hosszabb ideig. Valami beleegyezés/élét olvashatott le az arcáról; bólintott. A férfi halványan elmosolyodott: egészen el volt bűvölve .

A lány szilárdan megvetette szandálos lábát, karja lazán lógott oldala mellett. Nem kellett fölemelnie a hangját, mert mindenki azonnal elhallgatott, amikor ő megszólalt.

- Ti, férfiak - mondta akcentussal - , *van* egy üzleti ajánlatom. - Egy pjllanatra vidámság csillant meg a sze mében. - Nem olyanfajta, mint amit a nőknel megszokta tok, de attól még üzlet. - Kutatóan nézett körül, ajk át le biggyesztette , ahogy felmérte a hallgatóságot. Halvány *vo* nal jelent meg két szemöldöke között. - Pénzszűkében *va* gyok. De tisztességes úton szeretném megszerezni, nem pedig úgy, hogy eladom a testem.

Valaki lepisszegte .

aranya

- Utólag - szólt a lány - már lehet, hogy nem kéne fizetnel a mosolyért. De addigra már ki is érdemelted.

A tréfamester megint ,sziszegett. Trágár mondatait te mely sok fémből csalt kacagás, de ő figyelmét nem szólta. Ezzel hozzám hasonlóan a lányt figyelték.

Az összepréselte az ajkát.

- Szoktatok fogadni , nem? Szívesen felteszek egypár garast, ha megéri. Én egy olyan játékot ajánlok, ami elég méltányos. - Tekintete ismét végigsöpört a jelenlévőkön .

-A többségetek kardot visel. Talán néhányan bánni is tud nak vele. Kihívom egyikőtöket, vagy kettőtöket, sőt talán esetleg hármótokat is egy kardtáncra.

A szemöldökom felszaladt. Egy nő férfiakat hív ki kard táncra? Szokatlan. Vagyis inkább példátlan. Itt a Délvidé ken csak a férfiak hbrdanak kardot, a nőket lefátyolozzák, őrzik és kényeztetik.

Egyikőjüknek se jutna eszébe, hogy finom kezével akár csak megérintse egy kard markolatát, arról már nem is beszélve, hogy egy férfira emelje. És ez a gyönyörű lány kihívta az egész sírfelvégy kardtáncra.

Hedlig figyeltem. Csak nem rá. Szórakozott oldalpillantásokat vetettem felé, amikor a lány a pohárban lötyögött. A része vízzel feslett ezeknek a lányoknak hangyakrahan kivárásosak akik az kardjukkal kocsikra kelnek. Csak úgy kínálta a kuncsaft eléggé beiszik ahhoz, hogy utolsó fityingjét is elköltse.

Felsóhajtottam. Kezdett farasztani. Főleg amikor láttam, hogy első aika gyerekes fintorral nyúlik előre, ami nem mu tatott valami jol a fiatal-öreg gönye. A kék szemek pillantása belefúródott minden egyes arcba.

- Nos? - kérdezte. - Itt csupa albínó eunuch üldögél? Megrándultam. Valahogy nem volt kedvem végignézni, hogy pusztítja el azt a szépséget a sok dühös férfi. Ha *vá* laszol a sértésekre, hamar igazi kardtáncban találhatja ma gát, és nem kétséges, hogy ő húzná a rövidebbet.

Fojtott pusmogás, morgás hangzott a teremben. Néhá nyan mosolyogtak, másqk összevonták a szemöldöküket, de látszott, hogy senki sem veszi komolyan. Láttam, hogy a lány teste megfeszül a selyem alatt, aszemében düh szik rázott. Megint fölszegte az állát.

Mielőtt még újabb sértésekhez folyamodott volna, meg szólaltam:

- Mutasd a fegyvered, bascha.

A déli nyelven ez bókszámba ment, de nem tudtam, hogy ismeri-e.

- Komolyabban vennénk, ha tudnánk, hogy nemcsak a nyelveddel tudsz hadakozni.

Összehúzta a szemöldökét, a bőr meggyűrődött a sze me közt. Félig fenyegető, félig kihívó tekintetet *vetett* felém, de megfogadta a tanácsom. Vagy legalábbis hasonlóan tett. Mielőtt sikerült volna fölemelkednem , hogy lássam a fejleményeket, ő már le is dobta magáról a burnuszt, és egy combközépig érő, ujjatlan, barna bőrruhában állt előttünk. **A** szegélyeken kék, runákat formázó varrás *volt,* de nem nagyon figyeltem meg. A lánnyal voltam elfoglalva.

Nagyon hosszú lábai voltak. Magas vagyok, a legtöbb férfit másfél fejjel *ve rem,* de fogadni mertem volna, hogy legalább a vállamig ér. **A** karjai is hosszúak voltak és fin o mak, bőre alatt feszültek az izmok. Mellét - ami nem ke vésbé volt figyelemre méltó - hajlékony bőrszijak keresz tezték, és egy kard markolata kandikált ki a bal válla mö gül.

Megfogta a kard markolatát.

- Nos, - kérdezte, - ki száll be egy körre?

Nem trefált. Tényleg kardtáncot akart. A karddal *vivott* barcok eléggé megszokottak a Délvidéken, de a szertartá sos - és VE1szedelmes - kardtáncok nem. A szavai vala hogy hamisan csengtek a fül e.mnek.

–Azt mondtad, hogy pénz kell neked! - kiáltotta vala ki. Mit akarsz tenni a fogadásra, ha semmid nincs?

A lány nem hagyott ki egy lehetőséget sem. A mosolyomat mondta, és egy kis időmet. Megnyalta kiszáradt ajkait, és mem rémyeszteni az elismerő figyelemtől.

Harmonikus kecsességgel mozgott. Hullámos haja szabadon hullott a vállára, ahogy körülpillantott a helyiségben. Fehér selyemburnuszt viselt, ami kiemelte bőre simaságát, ügyanakkor elrejtette bájait. Mégsem volt egy csöpp kéte lyem sem afelől, hogy a szövet alatt a legcsodálatosabb alak van, amit valaha láttam.

Ezt az többi ott tartózkodó férfi is ügyanilyen jól tudta. A társalgás elakadt, amikor belépett, majd

- Aranyátokat - mondta hidegen. - Egy arany az ára, annak, hogy valaki beszállion velem a körbe.

- Nos? - kérdezte. - Itt csupa albínó eunuch üldögél? Megrándultam. Valahogy nem volt kedvem végignézni, hogy pusztítja el azt a szépséget a sok dühös férfi. Ha *vá* laszol a sértésekre, hamar igazi kardtáncban találhatja ma gát, és nem kétséges, hogy ő húzná a rövidebbet.

Fojtott pusmogás, morgás hangzott a teremben. Néhá nyan mosolyogtak, másqk összevonták a szemöldöküket, de látszott, hogy senki sem veszi komolyan. Láttam, hogy a lány teste megfeszül a selyem alatt, aszemében düh szik rázott. Megint fölszegte az állát.

Mielőtt még újabb sértésekhez folyamodott volna, meg szólaltam:

- Mutasd a fegyvered, bascha.

A déli nyelven ez bókszámba ment, de nem tudtam, hogy ismeri-e.

- Komolyabban vennénk, ha tudnánk, hogy nemcsak a nyelveddel tudsz hadakozni.

Összehúzta a szemöldökét, a bőr meggyűrődött a sze me közt. Félig fenyegető, félig kihívó tekintetet *vetett* felém, de megfogadta a tanácsom. Vagy legalábbis hasonlóan tett. Mielőtt sikerült volna fölemelkednem , hogy lássam a fejleményeket, ő már le is dobta magáról a burnuszt, és egy combközépig érő, ujjatlan, barna bőrruhában állt előttünk. **A** szegélyeken kék, runákat formázó varrás *volt,* de nem nagyon figyeltem meg. A lánnyal voltam elfoglalva.

Nagyon hosszú lábai voltak. Magas vagyok, a legtöbb férfit másfél fejjel *ve rem,* de fogadni mertem volna, hogy legalább a vállamig ér. **A** karjai is hosszúak voltak és fin o mak, bőre alatt feszültek az izmok. Mellét - ami nem ke vésbé volt figyelemre méltó - hajlékony bőrszijak keresz tezték, és egy kard markolata kandikált ki a bal válla mö gül.

Megfogta a kard markolatát.

- Nos, - kérdezte, - ki száll be egy körre?

Nem trefált. Tényleg kardtáncot akart. A karddal *vivott* barcok eléggé megszokottak a Délvidéken, de a szertartá sos - és VE1szedelmes - kardtáncok nem. A szavai vala hogy hamisan csengtek a fül e.mnek.

–Azt mondtad, hogy pénz kell neked! - kiáltotta vala ki. Mit akarsz tenni a fogadásra, ha semmid nincs?

A lány nem hagyott ki egy lehetőséget sem. A mosolyomat mondta, és egy kis időmet. Megnyalta kiszáradt ajkait, és mem rémyeszteni az elismerő figyelemtől.

Harmonikus kecsességgel mozgott. Hullámos haja szabadon hullott a vállára, ahogy körülpillantott a helyiségben. Fehér selyemburnuszt viselt, ami kiemelte bőre simaságát, ügyanakkor elrejtette bájait. Mégsem volt egy csöpp kéte lyem sem afelől, hogy a szövet alatt a legcsodálatosabb alak van, amit valaha láttam.

Ezt az többi ott tartózkodó férfi is ügyanilyen jól tudta. A társalgás elakadt, amikor belépett, majd

nyugtatóan simult a mellkasomra a zöld burnusz alatt. Egy csapás nehéz markolata a bal vállam fölött kilógott a bur nüsz hasítékán. Persze ilyen görnyedten, ahógy ültem, alig ha voltam alkalmas arra, hogy gyorsan előhúzzam, de ak kor még nem szándékoztam megmutatni Egycsapás élét a vendégeknek. Sem a szőkeségnek .

Ő a legközelebbi asztalra dobta a fehér burnuszt, és uj jaival hívogató mozdulatot tett. Fényt láttam a szemében, és rájöttem, hogy élvezi, amit csinál. Ennek ellenére hűvös maradt. Nyomát sem láttam rajta fél elemnek, büszkeség nek vagy más olyan érzelemnek, ami bajba sodorhatna egy kardtáncost. Gyakrabban fordul elő, hogy azt viszik ki e lőször a körből, aki elveszti a fejét, mint az ellenkezője. Megkapargattam a karmolást a jobb arcomon, és vártam.

Szinte egy csapásra ürült ki a terem pg dlója. Az asztalo kat, székeket, padokat arrább húzták az útból; a vendégek kisebb csoportokban álltak és fogadtak egymás közt, ér mék csendültek az asztalokon. Abban nem kételkedtem, hogy a tétek többségét a lány ellen tették. Az is lehet, hogy az összes.

A lány várt. Karjai még mindig az oldala mellett lógtak. Néhányszor megrázogatta a kezét, hogy kilazítsa a csuk lóját. Enyhén szétterpesztette a lábait, az egyiket kicsit a másik elé téve. Nem állt lábujjhegyre , legalábbis egyelőre. Azt hittem, hogy ez következik, amikor elkezdődött a kard tánc.

De nem volt ez tánc. Csak a paródiája. Alig rántotta elő a lány a kardját, már ki is tépte a fegyvert a férfi kezéből. A kard a fapadlóra esett, h_allani lehetett a silányul edzett fém tompa csattanását. A lány szemében valami nevetésféle bujkált, de nem nézett az előttük heverő kardra.

A férfi keze háromszor is ökölbe szorult. Arca vöröslött a szégyentől és zavartól. Láttam, átfut rajta a gondolat, hogy csalást kiált, vagy valami hajtincsé

- Ki a következő?

Nem vette fel a pénzt. Ezzel jobban kifejezte első ellen fele iránti megvetését, mint én tehettem volna szavakkal. Minden szem a borfoltos padlón heverő, csillogó aranyra tévedt, majd visszatért a lányra. Ha ő nem veszi fel, akkor más sem. A vesztes bárdolatlan és gyerekes viselkedésé vel többet ártott saját magának, mint ellenfelének.

A következő férfinak egy kicsit jobban ment. Hosszpbb ideig sikerült kezében tartania a kardja markolatát, de vé gül a lány finom mozdulattal kicsavarta akezéből, majd visz szalépett, amikor a másik felordított a meglepetéstől. De ez az ember legalább vesztesnek volt jobb; átadta a pénzt, és miközben visszavette a kardját, meghajolt a lány felé.

Amaz megint nem szólt. Minden egyes szavával csak hangsúlyozta volna a másik vereségét, és ez nem állt szán dékában. Már így is eléggé belegázolt a kollektív férfibüsz keségbe; a győztes megjegyzései csak rontottak volna a dolgon.

abból, ha lerombolom a tiszteletet, amit sikerült felébresz tenie. Ellenem nem volt esélye. **A** táncát nem akartam neki ilyen hamar véget

Egy harmadik férfi lépett a terem közepére, átlépve képzeletbeli kör vonalát. A kört homokba szokták rajzolni , és az a kardtáncos, aki kilép belőle, rögtön veszít. De egy zárt helyiségben, ahol nincs kör a padlón, megváltozik a tánc. Csak egészen kicsit, de nyilvánvalóan. Mindenki tud ta, hol a határvonal. Persze a lány is.

A sz mei összeszűkültek. Egy pillanatra mintha elisme rést láttam volna megvillanni bennük, de az arca továbbra is megtartottá hideg kifejezését. Aztán megláttam a férfi mellén keresztben futó kantárt, rögtön tudtam, hogy kard táncos. Nem ismertem - a Délvidék nagy, és még én sem ismerhetem mindet - , de nyilvánvaló volt, hogy solyra

- Eleget láttál? - kérdezte a férfit.
- Eleget ahhoz, hogy számolnom kelljen
- veled. Igazán köszönöm.

A férfi

- Tartogasd a hálát akkorra, amikor majd élve kienged lek a körből.

Ez nem csak hősködés volt; egészen komolyan gondol ta. Hivatásos volt, és úgy is viselkedett. A körön belül nem is lehet másképp.

Nem volt igazi kardtánc. Először is: karddal a kézben kezdték. Szűk helyen ez megszokott dolog - nincs hely az igazi tánchoz - , de ez megváltoztatja a feltételeket. Ez ál talában azt jelenti , hogy a dolog csak az első szúrásig megy, mert a kör túl kicsi a hagyományos variációkhoz . Kí váncsi voltam, hogy a férfi hogyan fejezi be. És arra i{/ hogy életben ,hagyja-e majd a lányt.

Mindenki más ezt tenné. A lány a saját győzelmére fo ga dott. Egy kardtáncos számára azonban a tánc nagyon ko moly dolog. Az ilyesféle kihívások esetén a tánc általában barátságos, inkább csak erőfitogtatás, de esetenként halál lal is végződhet. Jogában áll, hogy megölje. **A** lány azt állí totta magáról, hogy kardtáncos - meglehetősen eretnek dolog, ha figyelembe vesszük a nemét-, aszabályok min denképpen megengedték volna a halálát.

Mégsem hittem, hogy megöli. Végül is férfi volt, a lány pedig csodálatos. Az egész csupán udvarlási szertartás lesz.

A kardok felemelkedtek. Összecsaptak. Csengve váltak széjjel, aztán megintösszeakaszkodtak. A férfi magasabb és erősebb volt, a lány viszont fü rgébb. Ez azonnal látszott. Eddig visszafogta magát, és gyorsan nyert, mert nem látta értelmét annak, hogy ingerelje a többieket. De most táncolt. Most hajladozott a teste, röpködött a szőke haj: táncolt

meglepetten pillantott rá. Akkor megölhette volna a lány. De inkább elugrott és körözött, mintha maga sem hinné el.

Káromkodtam egyet. A lány jól mozgott, és ügyesebben forgatta a kardot, mint ahogy azt egy nőről el tudtam volna képzelni, de é rzelgős volt.

1990 V 14

lustán kinyújtóztattam a lábam, és fel álltam, hogy jól lássák magas termetem és figyelemreméltóan széles vállaimat. Na meg a burnuszom alatt szerényen meglapuló Egycsapást.

- Én egyenes ember vagyok - mondtam mindnyájuk nak. - Senkit sem akarok becsapni. Ezt tudjátok, hisz is mertek. De itt most valami fontos dolog forog kockán. - Hatásszünetet tartottam, aztán lassan elvigyorodtam. -A hírnevem.

Bejött a nevetés, amire számítottam. Megkönnyebbülés söpört végig a helyiségen, a vendégek felélénkültek, és vi dáman kiáltoztak, abban bíztak, hogy én majd helyreállítom a férfinem büszkeségét ezzel a nővel szemben. Még ha le győzött is három férfit - köztük egy hivatásost - , egyikük sem volt a Homoktigris. Egyikük sem volt legendás kard táncos...

A lány a láthatatlan kör közepén állt, egyik kezében a pénzdarabokat szorongatva. A másikban a kardja volt. Ar ca kipirult, a szemei dühösen csillogtak, ezt jó jelriek vél tem. Ez a harag harca volt, akárhogy is nézzük.

- Megérdemelsz valamit a fáradozásodért - mondtam neki. - Mit szólnál egy kilencven a tízhez felosztáshoz? Tíz neked , ha vesztesz .

Eszembe jutott, hogy a „ ha" érzékenységre

- Minden a győztesé zárta le a kérdést északi

- tusával.

Rávigyo rogtam.

- Ez azt jelenti, hogy te egészen, plusz a pénz...

én 6zúttal nem tudtam elkerülni az

Megfordult, a pulthoz ment, és lerakta az érméket. Két aranyat. Az első még mindig a földön volt. Amikor vissza fordult, még vörösebb volt az arca. ,,Minden é!,.g yőztesé ."

- Részemről rendben. - Végignéztem az izgatott kö zönségen. - Hol egy erszény? Tegyetek föl egypár garast, megéri a szórakozást. Legyen miért táncolnunk!

Elértem a kívánt hatást. Valaki egy erszényt adott körbe, és mire visszaé rt, már majdnem tele volt. Persze nem csu pa arannyal, de azért így is jelentős összegre rúgott. Min denki tenni akart valamit azért, akire fogadott; *vagy* a lány, *vagy* én viszem haza a zsákmányt.

Megint a lányra vigyorogtam.

- Ez az utolsó alkalom egy méltányos

Egy szempillantással később a kardtáncos _vörös vonalhatúrozta a lány egyik magvillanó combjára.

Hallottad az ajánlatomat? Az arca teljesen

Egy túlméretezett, kisse részeg mondta

alak - rozottan. - Ugyan, mi más?

Mérgesen néztem ra.

Nem vagyok

részeg. Figyelmesen

- Ezt majd a kör dönti el... Nos, hát akkor ki *vagy*?

- Dő nem volt az. Csak egy nő volt, és ez hirtelen min denkinek eszébe jutott. A férfit is beleértve, akivel szemben állt.

Visszaje lenett egyet. Nem erőszakolta le a kardját, de nem is használta ki az előnyét. Csak állt, várta, hogy elmúljon a másik iiedelme, és abban a pillanatban már elveszett. A lány pengéje *görgetve* a szavakat. - Ie Igazán a Homoktigris

Mély lélegzetet *vett* , a mikor is előnyösen éNényesültek elülső domborulatai. De amikor kifúj ta a levegőt, már tud tam, hogy döntött.

- Már megegyeztünk.

- Biztos?

Végignézett a várakozó arcokon.

- Nem akarom lerombolni ezeknek az embereknek a re ményeit, akik azt akarják látni, hogyan nyársal fel engem a legjobb kardtáncosuk. - Gúnyos mosoly bujkált a szemé ben. - Táncolj velem, Tigris!

- Kint - mondtam én. - Legyen valódi ez a

A d élvidéki nap igen forró. Úgy áttüzesíti a homokot , hogy ordítani tudnál, de nem teszed . Nincs nyálad hozzá. Meg tanulsz ezzel éln(Vagy meghalni.

Az évnek ebben a szakában nem olyan borzasztó a hő ség. De éppen elég ahhoz, hogy felforrósítsa kezedben a kard markolatát, és talpad tiltakozni kezdjen a sarudor:i át sütő forróság ellen. Majdnem azonnal levettem a burnu szom, és egyr övid, bőr ágyékkötőben álltam vele szem ben. Aztán kioldottam a bőrkantárt, és azt is a: selyemha lom tetejére dobtam. Egycsapás már a kezemben volt, *vár* tam, amíg két ember megrajzolta a kört.

A markolat a kemény hús és a fém tökéletes remnek, de aztán rájöttem, hogy jobb enélkül. A megkérgesedtek, hogy alig éreztem a markolatot, és a me leg is halvány volt az arany fényességéhez képest. A pen ge vakítóan tükrözte vissza a napfén yt. Mosolyogtam.

A kör közepére léptünk. Én pontosan középre raktam Egycsapást, és szememmel felmértem az ő kardját, ahogy ő is leteszi. Egy nőhöz mérten nagy volt, de nem vehette fel a versenyt Egycsapással. Kevés kard *van* , ami felve hetné.

- Sok szer ncsét , bascha - mondtam.

- Majd megcsinálom a sajátom. - Hátat fordított ne- kem, és a kör széléhez ment. Láttam, hogy mozog a szá ja; elkezdte a dalát.

Bent nem használta. Talán azt gondolta, hogy ellenfelei méltatlanok a megtiszteltetésre, mert ez az volt. Még az a kardtáncos, akit legyőzött, az sem tudott dalt csalni belő le. Figyelmesen nézte m, próbáltam kifürkészni a szándé kait, aztán megrázta magam, és a saját körében ellenfelemre ballagtam. A két bennfe egymás mellett ragyogott a fény ben. tükröződő fájdalommal. Aztán megint Éreztem izmaim ismerős feszülését, és a gyomromban az összecsomósodó izgalmat. De a feszültség majdnem azonnal kl is engedett, elosztott az izgatott várakozás. Hű vös voltam és nyugodt. Vártam, és ő is így tett.

Hallottam a dalát. Lágyan hangzott, szemfényesen, még is erőtett az én oldalamra. Azt akarta, hogy hallja m. Nem értettem a északi dialektussal, ének elte , de a lényeget kell ogtam. Megin dult a suttogás. Csak néhány foszlányt tudtam kivenni azt hagy „Homoktigris" és „Kardtáncos". Lassan fölegyene sedtem a padon, és vállamon a pengével a falnak támasz kodtam. Vártam. Végül persze odajött valaki, hogy megtu megiscsak nlva tásos volt.

keresztül levágta az egyik hüvelykujjának begyét. Vér hul lott, és egy kard is

A férfi szájába vette az ujját, aztán kihúzta. Arcának hi tetlenkedő kifejezése keveredett a kérkodott és tehetetlenül meredt &rző gyomromban az összecsomósodó izgalmat. De a Szinte az én ujjam is belésajdult de a hüszkeségem nem Megérdemelte a vereséget. Senki sem teheti meg, hogy nem figyel oda eléggé az ellenfelére a körben, még ha egy nő is az szemfényesen, még is erőtett az én oldalamra. Azt Ezt szinte rögtön éreztem. Arcok fordultak felém. dialektussal énekelte , de a lényeget kell ogtam. tudtam kivenni azt hagy „Homoktigris" és lenfele előtt, a hamarosan kimutatandó ügyesség dicsére te és a tánc ünneplése. Végeredményben megiscsak nlva tásos volt.

szemcséket , ahogy a kezembe *vettem.* Aztán megtettem az első mozdulatot. De így is sikerült meglepnie.

Tudtam, hogy kevesebb energiája *van ;* mint nekem; az előző három tánc is kivett belőle. De *levetette* magát a ho mokra, arrébb gurult, felém kapott, aztán egyetlen kecses mozdulattal megint talpra állt. Fölfelé vágott, kardja beleüt között Egycsapásba, amit éppen lefelé eresztettem. Egész karján megfeszültek az izmok; elég sokáig tartotta ezt a po zíciót ahhoz, ho y megtörje a lendületem, aztán elhajolt és arrébb táncolt. En csak álltam a homokban, sértetlenül, de bebizonyosodott, hogy ravaszabb nálam.

Fenyegetően néztem rá a kör másik végébe. Ez a tánc tovább fog tartani, mint gondoltam.

Nem *nevetett.* Óvatosan körözött és figyelt; hideg profiz musában már nyoma sem *volt* a „ gyere közelebb" stílus nak. Lábujjhegyen egyensúlyozott, de egy pillanatra sem állt meg; haja a füle mögé *volt* simítva, de a mellei elé *ve* tült, amikor finoman előrehajolt. Már nem énekelt, de nem is *volt* rá szüksége. Elérte a célját.

Pengéink megint találkoztak, a fémes sikolyok ellenpon tozták egymást. Kétszer megvágtam az alkarját, aztán én éreztem szúrást a csuklómon. Már önmagában csoda volt, hogy egyáltalán meg tudott vágni, hát még az, hogy ennyi re.

Alig *voltam* tudatában a hallgatóság jelenlétének. Azson- gás úgy *vett* körül minket, akár egy második kör. Kiáltáso kat, megjegyzéseket és nevetést hallottam, meg az arany csengését, ahogy emelték a tételeket.

A lány mosolygott.

- Táncolj *velem,* Tigris!

Táncoltunk. Szállt a homok, villogtak a pengék, és folyt rólunk az izzadság. Megpróbáltam kipislogni a maró sót szememből, és éreztem, hogy a torkom fájdalmasan ösz szeszorul a szárazságtól. Egycsapás újra és újra villant, amikor hárított vagy támadott, és a lány újra és újra riposz tozott. Ha én maga.s *voltam* és erős, akkor ő gyors *volt* és hajlékony; ahol az én mozdulatom hosszabb *vo lt ,* ott az *övé* finomabb ; és ahol én *voltam* az ügyesebb , ott ő kiszámít hatatlanabb . Ezek mind előnyére szolgáltak.

Végül, mikor már elfáradtam ettől az egyenlőtlen kell .

Meg is tettem. Természetesen. Egy kicsif fel é hajoltam, és hagytam, hogy Egycsapás egy kicsit jobban megízlel hesse a húsát, a tán kiütöttem a kardot a kezéből. Rálép tem, még mielőtt utánanyúlhatott *vol na .*

- Elég - mondtam könyörületesen. - Vége a táncnak. Kitört a taps és üdvrivalgás. Az emberek egymás hátát veregették; érmék cseréltek gazdát, és a tulajdonos italt kí nált1.

De nem mentem be azonnal. A lányt figyeltem, ahogy iz zadtan, üres kézzel és büszkén áll előttem, még némi mo solyt is erőltetett az arcára.

- Te tényleg a Homoktigris vagy.

- Nem. Sem pedig a hegekből az arcodon. - Sóhajtott, és félresimította haját a homlokából. - De reméltem, hogy győzök.

- Az első eset, amikor vesztek, egyben ez utolsó - mondtam. - Hát ennyire meg akartál ölni?

- Már öltem - mondta védekezőn.

- Nem ezt kérdeztem. Fintort vágott.

- Mert férfi

Szemöldöke fölszaladt. Valódi meglepődéssel nezett rám .

- Nem... én győzni akartam.

Lehajoltam a kardjáért. A nézők nagy része már befelé indult, de néhányan hátramaradtak, hogy gratuláljanak. Amikor visszaadtam a fegyverét, igazi Homoktigris-moso lyommal néztem rá.

- Majd táncolunk megint, bascha... este az ágyban. Ak kor talán majd hagylak győzni.

- Még hogy hagysz! - fortyant fel. Szemei haragosan szikráztak. - Amit csinálok, azt én csinálom! Nem pedig hagyják, hogy csináljam!

A gratulálók nevettek. Ettől rögtön elhallgatott, mintha nem akarta *volna,* hogy szerencsétlen vesztesnek, vagy ami talán még rosszabb, csalódott nőnek higgyék. De lát tam a vörös

A vállára tettem a kezem.

- Akármi is az eredmény, jól táncoltál.

- Ahhoz képest, hogy nő vagyok?

Ujjaimmal gyengén megszorítottam, amikor láttam a bá mészkodókat.

- Gyere, menjünk be, meghívlak egy italra.

- Az én aranyamon? - mosolygott keserűen. - Nos, nekem is tetszett a dolog. Igazán. És mindig megfizetem, amivel tartozom.

Éreztem, hogy magában felmér.

- Talán nem is lesz olyan rossz. Elmosolyodtam.

- Tudod, hogy én a Homoktigris vagyok. Elnevette magát.

- Hát persze hogy az vagy.

Bementünk az ivóba, és nyakára hágtunk a maradék aqi vinak.

Ugyanolyan jól iszik, mint ahogy táncol.

Abban a csendes, rövid órában, amikor még a patkányok sem zörögnek , megéreztem langyos leheletét a fülemen. Kinyitottam először az egyik szememet, aztán a másikat is.

-Mi *van?*

- Mennyi? - kérdezte. - Mennyi volt az erszényben? Vigyorogtam.

- Úgy érted, hogy mennyit vesztettél?

- Így is lehet fogalmazni.

A hátamra fordultam, és egyik kezemmel a párna alá nyúltam, a másikkal pedig a vállamra *vontam* a fejét. Teste lágya-n és melegen simult az enyémhez.

- Egy egész hónapra elég, hacsaknem közönséges mó don elszórjuk.

- Én sosem vagyok közönséges. vágtam a karod.

A LÁNY ÉS A TIGRIS = = = = = = = = = = = = = = = = =

- Megérdemelted volna, amiért úgy megvágtál. Miért csináltad?

- Gondatlan voltál. Hagytad, hogy az a kardtáncos meg- sebezzen. Csak fel akartalak ébreszteni.

- Megérte, hogy vérezni
láss? Arcomat a hajába fú
rtam.

- Szét akartam hasítani azt a fickót, Del. De te helyet- tem is megfizettél neki.

S óhajtott.

- Tigris... nem csinálhatjuk ezt örökké.

- Nem. Nemsokára rájönnek, és valami más után kell néznünk„

Egy darabig hallgatott. A szobában sötét volt, alig láttam őt, de a haja halványan csillogott. Aztán megint sóhajtott.

- Nem azért lettem kardtáncos, hogy ostobák

- Tudom. - Szorosabban hozzám b jt. - De már unom, hogy mindig nekem kell veszíteni.

Elvigyorodtam.

- Te aztán igazán tudod, hogy ezek a délvidéki fickók egy lyukas fi tyinget sem tennének fel, ha elhinnék, hogy egy nő győzhet. Ez benne van a játékban .

Hallgatása maga volt az ékesszóló
tiltakozás. Oldalamra fordultam és
hozzá hajoltam.

- Mindemellett - mondtam szárazon - mindketten tudjuk, hogy bármikor kihúzhatnád a lábam alól a talajt a körben. Nem lenne esélyem veled szemben, ha egyszer úgy istenigazából táncolni akarnál.

Hoppán Eszter
fordítása Bíró Péter

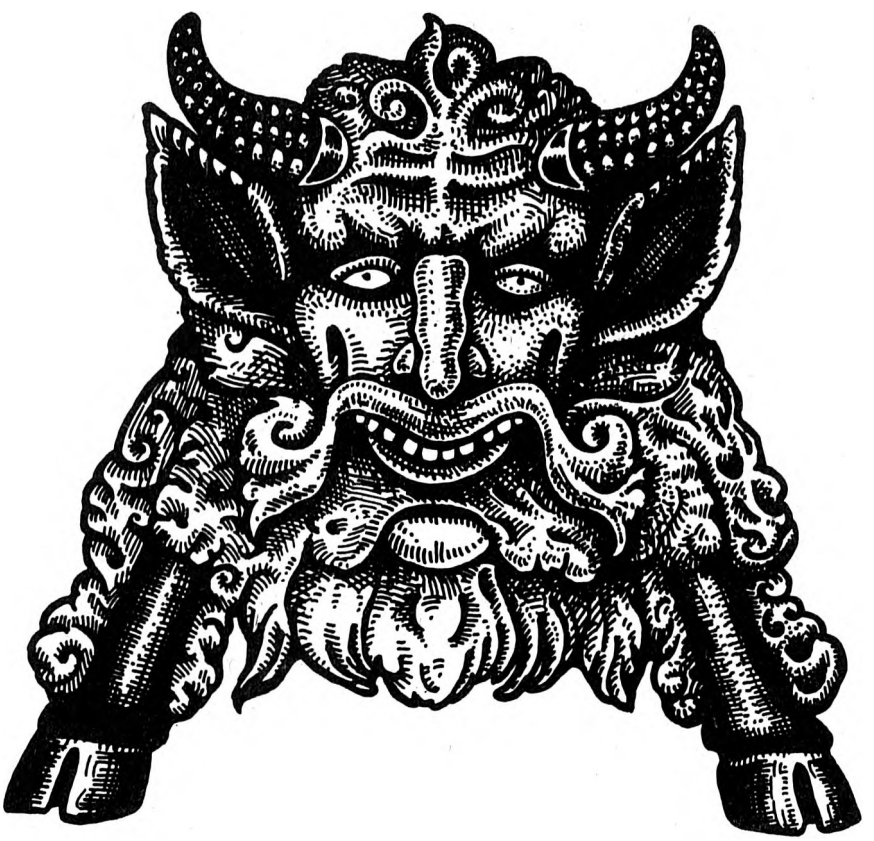

ANDRÉ

’ALOMKOVAC

Bármilyen meglepő is, az André Norton név mögött- amiférfira utal- egy nő rejtőzik. Igazi nevén Alice Mary Nor ton, 1912-ben született. Kénytelen volt férfi álnevet felvenm; mert amikor írni kezdett, még nem voltak igazán elfoga dottak e műfajban a női alkotók. Érdekes módon a tényleg nagy fantasy írók mind kirándulgatnak az SF területeire is. Ez így van minden férfi írónál, de a nők közülcsak kevesen teszik ugyanezt. André Norton egyaránt ír mindkét műfaj ban, sőt 1983-ban SFWA Grand Master (Amerikai Science Fiction Írók Nagymestere) címmel jutalmazták munkássá gát. Ugyanúgy, miként Howard megteremtette írásaival a hard fantasyt, úgy Norton az ellenpárját, a softot. Nehéz len ne most fe/sorolnijellemző munkáinak akár csak egy töredékét is, hiszen mind ez idáig több mint kilencven könyvet írt. S z ámunkra a /egĺontosabb és leghíresebb a Boszorkányvl!ág (Witch World) ciklusa. Ennek sik_eresség ére jellem ző, hogy a kötet, melyből a következő novella is származik, 1987-ben a tizennegyedik kiadást érte meg. Talán néhá nyaknak feltűmk a hasonlóság a 4. számban található Charles de.U nt: Fehér út helyszínével. Nem véletlenül. A fan tasy írók között szintén szokás, hogy egy kitalált világon többen is tevékenykednek. Charles de Unt egyike André Nor

Nagyon sok mese létezik e földkerekségen , ami a dalková csok üllőjén született.

Hogy. mi igaz belőlük - ki tudná megmondani? De azért a leghihetetlenebb mesében is megbújhat valahol az igaz-

. ság csírája. Akárcsak az Álomkövács történetében ; de mi vel nem él már senki, aki a

Élt egyszer Ghyllben egy Bronson nevű kovácsmester. A mesterség minden fortélyát kitanulta, értett a bronz, a vas, sőt még a nemesfémek megmunkálásához is. Bár ez utób biak ném sűrűn kerültek szerszámai alá.

Két fia volt, Arnar és Coilard - mindkettő szép szál le gény. Bronson szerencsés ember hírében állt, nemcsak Ghyllben , (ez a falucska lthon-

Boldre. Évente kétszer lehajózott a folyón Twyfordb a, hogy ott eladja portékáit: kovácsoltvas használati tárgyakat, kardvasakat, néha ezüst melltűket és -láncokat.

Ez még a térség leigázása előtti időkben történt, amikor Nagy-Hallackban békesség uralkodott; leszámítva azt a pár zsiványt, erdei csavargót és hasonlót, akik időről időre be törtek a síkságról fosztogatni. Később azonban a magasab ban fekvő völgyek lakó i rákényszerültek arra, hogy fegyvert ragadjanak.

lthon-völgy ura Vescys volt. A völgylakók elég ritkán lát ták, mert mióta a tengerparti területeket megörökölte any jától, ott élt feleségével. Így a fálu mellett álló várban csak egy maroknyi idősebb ember és egy-két mosónő lakott, leg nagyobb része azonban üresen állt.

Három évvel azután, hogy Vescys másodszor megnősült (amiről a völgylakók egy hírnök útján értesültek), különös eset történt Ghyllben.

Egy vándorkereskedő érkezett a hegyek felől; egyik lova színtiszta fémmel teli zsákokkal volt megrakva, melyhez ha
sonlót még maga Bronson se látott. Csillogása, érintetlen, nyers felülete megigézte a kovácsot. És miután egy darab
kát kipróbált belőle, lelkesen alkudni kezdett az egész 'ra kományra. Ám amikor a fém származási
anyagból.

Bronson n m látott azonnal munkához. Ült, nézte met, és azon gondolkodott, hogy mire használja fel. Aztán úgy döntött, hogy először egy kardot készít belőle. Az a hír járta ugyanis, hogy Lord Vescys meglátogatni készül birto ka e legnyugatibb csücskét. Egy ilyen remekmívű ajándék kal biztosan elnyerhetné kegyeit!

Az olvasztást Collardra bízta, hiszen elég ügyes volt már ahhoz, hogy ilyen feladatokat elvégezzen. Meghagyta, hogy a két fiú felváltva dolgozzon a fémmel, hogy mire a kereskedő visszatér a második szállítmánnyal - mert eb ben bízott - , kiismerjék a megmunkálás összes fortélyát.

És ezzel tudtán kívül örök nyomorúságra kárhoztatta fi át.M ivel, bár soha senki nem tudta meg az okát, az olvasz tás során egy hatalmas robbanás szinte porig rombolta a kovácsműhelyt, ami, mint kiderült, nem Collard hibájából történt, őt következetes_nek és lelkiismeretesnek tartották. A romok alól kiszabadított, eszméletlen Collardot mindenki halottnak hitt€/, De talán jobb is lett volna neki, ha nem ma rad életben. Hiszen a testet-lelket egyaránt megkínzó, el csigázó hónapok után fel épülve, nem volt többé ember. El gyötört testét Sharvana, a jósnő vette gondjaiba. De ami kunyhójából elővánszorgott, nem a szálfatermetű Collard volt, apja büszkesége, hanem egy torz ,lény, amelyhez ha sonlót a Régiek romvárosaiban található ijesztő faragvá nyok ábrázolnak.

Ami az arcából megmaradt, még ijesztőbb volt, mint az éjszakai temetőkben bolyongó kísérteteké. Sharvana ugyan ezen is megpróbált segíteni, de minden igyekezete hiábavaló maradt, hogy a fiú

Az atyai házba sem tért vissza, a kert végében álló öreg viskóban lakott. Ezt is csak éjjelente javítgatta, nappal so hasem jött elő - nehogy a régi barátai meglássák. És las sanként otthonos kunyhót varázsolt a viskóból. Hiszen a baleset az ügyességével és a tudásával nem tudta azt ten ni, amit a testével művelt.

Éjszakánként szívesen dolgozott volna a kovácsműhely ben, de az apja nem engedte. A kalapácsütések hangja az emberek eszébe jutatta volna Collardot, márpedig ők nem akartak emlékezni rá. Így a fiú nem lépett többet a műhely be.

Senki sem tudta azt, amit ő, az emberek kezdtek lassan megfeledkezni róla. A következő nyáron, fivére és Nicala, a molnár lánya eskuvőjén sem volt ott, sőt még arra is vi gyázott, nehogy az ünneplők közül valaki megpillantsa.

Három évvel a baleset után történt, hogy Collard először emberek közé ment, amikor is egy másik vándorkereskedő érkezett a kovácsműhelybe. Amíg a kereskedő Bronsonnal tárgyalt, Collard az árnyékba húzódott. De miután azok megkötötték az üzletet a törökre, előbicegett és megérin tette a kereskedő karját. Szótlanul egy asztalhoz intette, ahol egy ruhadarabból különös figurákat csbmagolt ki, amelyeket felsorakoztatott az asztalon. Némelyik állat for májú volt, a többi emberforma , de olyan izmos, szabályos vonalú testtel, amilyen csak a régi mesék hqseinek lehetett. Mintha a szerencsétlen Collardnak - aki arra volt ítélve, hogy hátralévő éveit nyomorékként élje le - a normális, emberi élet utáni vágyakozása testesült volna meg bennük.

Volt, amelyik fából készült, de 9- legtöbb fémből.

Bronson,
akit elbűvölt a látvány, felfigyelt a fém különös fényére. Az idegen anyag volt, amihez a baleset az izzó szempár

- Collard, hogyan csináltad ezeket? Sohasem láttam ehhez hasonló kovácsmunkát! Még Twyfordban sem, a ten geren túli kereskedők házait járva. Azelőtt... Azelőtt soha sem készítettél ilyeneket!

De ahogy az álarcra nézett, elbizonytalanodott a har gja. Mintha nem is a saját fiához beszélne, hanem egy titokza tos idegenhez, akik a szóbeszéd szerint az év egyes idő szakaiban bizonyos sziklák között - amelyeket okos em ber meg sem érint - bukkannak fel.

- Nem tudom - hangzott a fülsértő, állati rikácsoláshoz hasonló hang. - Valahogy belém költöznek... aztán elké szítem őket.

Amikor el akart fprdulni, az apja hl egragadta a karját.

- Nagyon jó üzletet...

Az asztalon egy kupac tengerentúli pénzérme feküdt - apból a fajtából, amit bármire el lehet cserélni, még fémre is - , egy vég bíborszínű finom szövet és két faragott csont nyelű tőr.

- Megtarthatod. - Collard talán vállat akart vonni , de a görcsös mozdulattól elvesztette az egyensúlyát, és kényte len volt az asztalon

reskedővel? - Arnart egy k.ic sit bosszantotta, hogy öccse, aki régebben nem volt túl sokat ígérő ifjú, most egyszerre eladh tó árut tud készíteni, és ráadásul nem is akármilyet.

- Nem tudom. -Az álarc most Arnar felé fordult. - Ta lán csak azt akartam tudni, hogy egy ilyen ravasz kereske dőnek is megtetszik-e. De köszönöm, apám, hogy eszem be juttattad egy kis kampót erősítettek, hogy láncon lehessen A hordani. - jósnő nagyon sokat tett értem.

Aztán hozzátette:

- Ami a többit illeti - hadd járuljak vele hozzá a háztar táshoz, ha már a műhelyben nem tudon:i megkeresni a ke nyerem...

A sötétség beálltával elindult, hogy elvigye Sharvanának az ajándékait. A kis ház levegőjét a száradó gyógyfű és a gyógyteák kellemes illata fű szerezte. Collard az asztalra tette a medált és a szövetet. Egy sebzett szárnyú bagoly szállt a feje feletti polcra, és a többi szelídített állatka is me nedéket keresve rebbent szét jöttére.

- Elkészítettem. - Sharvana a szekrényhez lépett, és egy másik maszkot *vett* elő. Ez az előzőnél is rugalmasabb *volt.* Collard csodálattal simogatta.

- Kitűnően kikészített pergamen , az időjárás is érlelte.

Azt az anyagot kerestem, ami a legjobban megfelel a cél nak. Próbáld fel! Ó, dolgoztál? - kérdezte az asztalra pil
lantva.

Collard elővette zekéje zsebéből az utolsó ajándékot, amit .a n őnek hozott. A kereskedő, akinek reggel annyira megtetszettek a kis figu rák,, ebbe az első pillantásra bele szeretettvolna. Egy szárnyasnői alakot ábrázoló szobrocs ka volt, kezét széttárva az ég felé emelte, mintha éppen fel akarna szállni a felhők közé, hogy megkeresse azt a cso dát, melyet ott látott, össze se lehetett hasonlítani a regge liekkel, olyan volt, mint a ökéletesre kalapált kardvas a dur *va* öntvényhez képest.

- Láttad... őt? - Sharvana kinyújtotta a kezét, mintha fel akarná emelni, de nem merte megérinteni.

- Mint a többit - válaszolta. - Az álmaimban... de az tán felébr edek, és elkészítem őket, mert rájöttem, hogy élet re tudom kelteni az álmaimban szereplő lényeket. Jósnő, ha jót akarsz velem tenni, kérlek, adj nekem a füveid közül valamit , amitől örökre álomra haithatom a fejem!

-Az ember a saját múltját álmodja meg. Miért ne az ajándéka, hogy arról a múltról álmodjon, amelyben még nem is élt?

- Ajándéka? - ragadta ki a szót, és keserűen dobta vissza: - Miféle ajándék?

A jósnő végigjártatta tekintetét a figurán.

- Collard, tudtál te azelőtt ilyesmit csinálni?

- Tudod , hogy nem. De ha én is úgy tartl;latnám a ke- zem, mint ő! Mindet eladnám egy egyenes hátért, egy ar cért, amely láttán nem sikoltanak a nők fél elmükben.

- Sohasem engedted, hogy jósoljak neked...

- Nem, és nem is fogom!--: fakadt ki a fiú. - Ki gurákat illeti- ez valahogy rám tört. Az anyag , amivel azon a napon a kovácsműhelyben dolgoztam, nem közönséges fém *volt.* Valamilyen végzetes bűverő lehetett benne. De a kereskedő tőle,

- Énszerintem - mondta Sharvana - é!Z anyag a Ré giek erődjeinek egyikéből származhatott. Egyszer háborúz tak, csakhogy nem hagyományos kardokat, lándzsákat és íjpuskákat használtak , hanem sokkal erősebb fegyvereket. A kereskedő valószínűleg bemerészkedett egy erőd romjai közé, és elhozta onnan a fegyvereket.

- Fontos ez? - kérdezte Collard.

- Csak ez a fontos. A tárgyakba, amelyeket az ember érzelmei által vezérelve használ, két kezével formál, állan dóan magánál hord, beleköltözik egyfajta... nem tudom másként nevezni: ,,élet", és ezt az évek hosszú során át képes magában hordani. És ha ez az érzelemtöredék, ez a bizonyos élet egyszer kiszabadul... Könnyen átszállhat egy elővigyázatlan, nyitott...

- Értem már. - Collard végighúzta ujjait az asztal sima felületén. - Vagyis , amikor lázasan, eszméletlenül feküd tem, olyan nyitott voltam... hogy belém költözött egy másik ember emlékezete?

- Pontosan. Álmaidban talán a múltbeli Völgyeket lát tad, olyannak, amilyenek azelőtt voltak , hogy népünk ide költözött.

- És mi hasznom ebből?

- Nem tudom. De ki kell használnod - használd ki! Mert ha egy ajándékot elhanyagolnak, az elsorvad, ezáltal keve
sebb lesz a világ is...

-A világ?- Collard károgása igen messze volt a neve téstől. - Nekem bőven elég, ha el tudom adni őket. És ha ezzel megkeresem a betevő falatom, senki nem háborgat hat! Fiatalon megtanultam, hogy az ember egész életén át egy hosszú, sötét úton bolyong, és útja során nem talál egyetlen hívogató ajtóra sem.

Sharvana csendben hallgatta. Aztán hirtelen elkapta a fiú kezét, még mielőtt az visszaránthatta

-Azt teszem? Hát jó, legyen úgy, ahogy te
lard. Nem mondtam

Mire a fiú gyorsan visszahúzta a kezét, mint aki tűzbe nyúlt, és erősen dörzsölgetni kezdte a csuklóját, mintha Sharvana ujjai nyomát akarná onnan eltüntetni.

- A ház áldása kísérjen utadon - búcsúzott Sharvana a völgylakók szokása szerint, és ezek a kellemesen csen gő szavak enyhítettek valamit a fiú feldúl tságán.

Teltek-múltak az esztendők. Az emberek elkerülték Col lard kunyhóját, és ő sem hívott vendégeket, még az apját sem. A vendégek helyett hírek érkeztek a Völgyeken kívüli világból, amely a ghylliek számára éppoly csodálatos volt, mint a dalkovácsok mesevilága.

Amikor Lord Vescys harmadszor is megnősült, már volt egy lánya a m sodik fel eségétől, de

tént, mert Lord Vescys lányát , Lady Jacindát vidékre küld te, mivel az megbetegedett a városban.

- Megbetegedett! hallotta Collard, útban a kút felé, sógornője éles hangját. - Ez nem újdonság nála. Matild úrhölgy elég nyíltan beszélt előttem, amikor berendelt , hogy felmérjem, mennyi illatos fűre lesz szükség a padlók felszó rásához. A kisasszony sohasem volt igazán e észséges. Apró , torz teremtés, olyan, mint egy csúf kisgyerek, nem mint egy eladósorban lévő hajadon. Olyannyira nem, hogy Lord Vescys bajosan talál embert, aki az oltár elé vezetné, hacsak nem édesíti meg a menyegzőt fejedelmi hozo mánnyali Matild úrhölgy szerint az igazság az, hogY, az új ara, Lady Gwennan nem akarja közelében tudni a lányt. Na gyon kényes az ilyesmire, és azt mondja, hogy nem tud egészséges fiúgyermeket a világra hozni, ha a házban min denütt ezt a torz testű, görnyedt hátú lányt kell látnia...

Collard hangtalanul a földre rakta vödrét, és egypár lé

péssel közelebb húzódott az ablakhoz. Annyi_idö után e lőször kíváncsiság gyötörte. Erősen kívánta, hogy Nicala folytassa, és ö folytatta is, bár sok lényegeset már nem mondott. Aztán Bronson.sörért morgott, és Nicala a tűzhely nél folytatta tovább a fecsegést. Collard a kunyhóba érve nem nyúlt a szerszámokhoz; leült a tűzhöz, és a lángokba meredt. Félretette álarcát, és a kezét dörzsölgetve végig gondolta az egészet, amit az ablakból hallott.

Ez a Lady Jacinda... Szóval száműzték ide, ebbe a vidé ki várba, hogy jelenlétével ne zavarja a mostohaanyját! Ó, igen, Collard ismerte a régi hiedelmet, miszerint a várandós asszonynak nem szabad torz élőlényekre vagy tárgyakra nézni, nehogy az nyomot hagyjon a magzaton, amit a· mé hükben hordanak: És Lord Vescys természetesen mindent megtesz, hogy biztosítsa születendő fia egészségét. Lady . Jacinda véleményét figyelembe se veszik. Bánj&? Vagy épp ellenkezőleg, örül neki - ahogy Collard is-,hogy ta lál egy külvilágtól távol eső helyet, ahol mindazoktól távol lehet, akikről tudja, hogy nem szeretik öt?

Vágyott-e már arra, hogy megszabaduljon csúfságától? Szívesen jön-e Ghyllbe? Neki is olyan nehéz elviselni a sor sát abban a korban, amikor a szépséget mindennél többre becsülik, vagy még nehezebb, lévén lány? Ez volt az eisö alkalom, hogy Collard kilépett álmai és keserűsége zárt vi lágából, hogy egy másik emberrel törődjön, aki saját vilá gában él, lélegzik, jár és kel.

Később felállt a tűz mellöl, és felvette az asztalról a lám pát. Majd a falipolchoz ment vele, és úgy tartotta, hogy fé nye bevilágítsa a polcon álló figurákat. Jókora társaság so rakozott ott, vadállatok és emberalakok egyrtiás mellett. Kritikus szemmel figyelte őket, fejében számtalan kép ka vargott. Többet is felemelt, aztán megfordított. De ezt in kább csak amúgy szórakozottan tette, mert közben a gon dolataira koncentrált. Végül egészet az olvasztókádba seperje, mert nem akarta látni többé. Ehelyett az asztal legtávolibb sarkába tolta, és arra kényszerítette magát, hogy az egész őrültséget elfelejtse.

Nem volt ott, amikor Lord Vescys megérkezett lányával a faluba , bár minden ghylli odasereglett. Később rn.egtud ta, hogy Lady Jacinda hintón érkezett, és úgy be volt bu gyolálva köpenyekkel és takarókkal, hogy az arcán kívül nem sokat lehetett látni belőle, azt is alig. Tényleg nagyon kicsi volt, az arca vékony és falfehér.

- Nem lesz hosszú életű, az biztos - jelentette ki Nica la. - Úgy hallottam, hogy Matild úrhölg·y már el is küldetett Sharvanáért. A kisasszony ugyanis csak öreg dajkáját hoz ta magával, de az is ugyanoly n beteges, mint ö. A várban se lesz több mulatság. - Szavaiból kiérződött a sajnálko zás, de persze nem Lady Jacinda nyomorú sorsa iránt, sok kal inkább amiatt, hogy a várban véget ér a lakomák sora, a jövés-menés, ami a falubeliek életében a változatosságot jelentette. Collard végighúzta kezét az álarcon. Az állandó használattól egészen elkopott. Ezért hamarosan meg kell látogatnia a jósnőt. De miért talál ki ilyen kifogásokat, miért próbálja saját magát becsapni? Igenis, szembe :kell néznie a valósággal: a lányról akar hallani, a lányról, aki ugyanúgy fogoly csúfsága börtönében, mint ö.

Sötétedéskor elindult. Az utolsó percekben még zsebre

tette a pecsétnyomót, és egyfolytában azon tépelődött, hogy mivel indokolja látogatását.

A ház ablakaiból fény szűrődött ki. Collard a megszokott módon kopogott, és a nő válaszára belépett. Sharvana gon dolataiba merülve a tűz előtt ült, a fiú meglepődve látta, hogy az utazóköpeny még rajta, csak a csuklyáját vetette hátra. Kezei erőtlenül nyugodtak a combján, arcán szokat lan kimerültség tükröződött. Collard odasietett hozzá, és te nyerébe fogta a nő ernyedt kezeit.

- Mi történt?

- Az a szegény, gyenge teremtés! Kegyetle_n ség... Mi- csoda kegyetlenség! .

- Lady Jacindával történt valami?

- : Kegyetlenség volt... - visszhangozta. - És mégis, milyen bátor! Még akkor is gyengéden, finoman szólt hoz zám, amikor bántanom kellett azt a törékeny kis testét. A dajka sajnos már öreg, határtalan szeretetével sem tud se gíteni úrnöjén. Az utazás nagyon meggyötörte a kisasz szonyt, beteges szervezete nem bírta a gyors iramot. De ö egy szóval sem panaszkodott, mint ahogy a száműzetése ellen sem tiltakozott. Ezt a dajka mesélte nekem, miután a Lady Jacinda szemére enyhítő álmot bocsáto ttam. De ke gyetlenség volt idehozni!

Collard leguggolt mellé, és figyelmesen hallgatta. Lady Jacinda láthatóan elnyerte a jósnő bizalmát. Sharvana kü lönben nem nagyon vett tudomást a jelenlétéről, egész idő alatt maga elé morgott, miközben a gyógyteát kortyolgatta, amit ö főzött

keze

s ha
lanat
vele
e a
amik
ak az

ezdte
gy a
orsan
az
mind

ül, és
gozo

á, és
ztett

Collardra.

- Lady Jacinda látni akar, hogy személyese n , szemtől

szembe köszönh sse meg szolgálataidat.

- Szemtől szembe? - szakította félbe Collard. Kezeit féltőn az álarc elé kapta, hogy ezzel „ arcát" kétszeresen is elrejtse.

Sharvanának szikrákat szórt a szeme mérgében.

- Collard, te nem vagy gyáva, vagy legalábbis régen nem voltál az. Csak nem félsz egy szerencsétlen, beteg lánytól, aki köszönetet akar mondani neked? Megbántod, ha nem mégy el. Olyan sok örömet szereztél neki a figurák kal, ne rontsd el ezt, kérlek! A kisasszony tudja... ezért úgy intézte, hogy éjszaka találkozhassatok. Én kísérlek a vár ba az öregkapun át. Most is nemet mondasz?

Akart volna, de nem tudott. Egyre nőtt benne a vágy, hogy láthassa a lányt. Soha nem mert róla kérdezősködni Shar vanától, talán túl félénk volt, és beérte azzal, amit mások tól hallott, de ezekből a töredékekből nem tudott teljes ké pet alkotni róla.

Így az éj leple alatt Sharvana kíséretével bejutott a vár ba, Lady Jacinda lakosztályába, ahol egész idő alatt kíno san ügyelt arra, hogy a lehető legegyenesebben tartsa a hátát, és álarca szorosan simuljon torz arcára, nehogy va laki meglássa - főleg Lady Jacinda ne.

A lány még annál is kisebb volt, mint ahogy az elbeszé lések alapján elképzelte. Szinte eltűnt a párnák és prémek között, ahogy a magas támlájú karosszékben ült, ami még apróbbnak mutatta. Nem sok látszott belőle, csak arany szőke hajkoronája, ami szalagokkal átkötött fonatokban mondott, ami sokáig megmaradt

-Áldott atekezed, Collard, hogy munkája nyomán eb ből a csodálatos fémből állatok és emberek születnek. És most, kérlek, nevezd meg őket!

Mire Collard szép sorjában nevet adott nekik. A kesen

- Eltaláltad! Mindegyiket helyesen nevezted meg!

Ez az álomszerű talalkozás járt az eszében egész ahogy szótlanul lépdelt Sharvana mellett hazafelé. Megpró bálta minden egyes mozzanatát elevenen megőrizni.

Reggel , pár _óra alvás után úgy vetette magát a munká ba, akár egy őrUlt. Az egész napot végigdolgozta, űzte, haj totta a tudat; hogy feladatát be kell fejeznie, és az idő na gyon kevés. Most nem szobrocskát készített, hanem egy, a ghylli várban lévőknél is díszesebb termet, amilyen talán csak a főúri kastélyokban van. A burkoláshoz illatos faanya gqt használt, és ahol tehette, a titokzatos fémet.

Amikor már nem bírta, aludt egy keveset. Nem figyelte az idő múlását, enni is csak akkor evett, ha az éhség már mar dosta a gyomrát.

Figyelmesen szemügyre vette a berendezést. A terem ben két magas szék állt egy emelvényen. Mind a kettő üres volt, és ez valahogy nem tetszett Collardnak. Végigsimított

az arcán, amelyet elcsúfított, örök életre megbélyegzett a baleset, de most még erről is megfeledkezett. Valami hiány zott, nem hagyhatta abba, pedig hal'álosan fáradt volt. De már nem tudott gondolkodni.

Eltámolygott az asztaltól, és végigzuhant az ágyon. A fá radtságtól olyan mélyen aludt, hogy azt hitte, nem is álmo dott. Mégis, amikor felébredt, már tudta, mit kell tennie. Szinte fizikai kényszert érzett, hogy dolgozzon , a cél ott le begett a szeme előtt, elérhetetlen távolságban, és megint átvillant az agyán, hogy sietnie kell. Az evésre is sajnálta az időt. Összeszedte minden marqdék erejét és a munká ra összpontosította. Amikor elkészült - hogy pontosan mennyi ideig dolgozott, nem tudta, mert nem számolta az órákat-, a két figura a helyére került, a székekbe.

A Lány - nem volt torz, se púpos, hanem gyönyörű, ru ganyos, nyúlánk teremtés, lovagolhatott, sétálhatott vagy akár futkározhatott volna, nem úgy, mint Lady Jacinda, aki erre sosem

ÁLOMKOVÁC = = =

- Talann, Talann, Talann!

Nem tudta, mi fog következni. Az ősi Erő félelmetes - könny én eltiporhatja. De nem történt semmi; Collard a ki merültségtől és kétségbeeséstől összecsuklott. Az ősi Erő talán túl öreg és túl rég nem idézgette senki!

De... képzelődött, vagy a körülötte álló sziklák verték vissza a hangot, a hegy gyomrából feltörő, mély m'orgást? Maga a hegy szólt volna?

- Mit kívánsz?

Collard tudta, hogy nem lenne képes kipréselni magából egyetlen hangot sem; kábult volt a félelemtől. Az érzelmek jogár, némán könyörgött Lady Jacindáért.

Ahogy összekuporodvaremegett a jéghideg sziklán, sze, me egy vonalban volt az oltáron álló teremmel. Földöntúli, csodálatos fény áradt belőle : mintha ezer meg ezer fáklya égne odabent.

Aztán a távolból hangok csendültek: lantmuzsika hallat szott... meleg és... édes illatok... és élet! Dagadó, áradó élet!

Életet, életet Lady Jacindának! Hadd legyen olyan, tnint ez a lány itt a teremben, amilyennek lennie kellene! Szólni nem tudott, de tudta, hogy így kell történnie!

Melegség, fény áradt szét körülötte! Már nem a

De ez az álom... Minden kételyét elfelejtette. Az övé és a lányé!

Collard oldalra fordult. A lány pont őt nézte, halvány mo soly bujkált az ajkán... És a szeme - micsoda dicsfény ra gyogott a szemében! Collard előrenyújtotta a kezét, a lány finoman kapcsolódott hozzá.

- Uram...

Egy percig még tétovázo tt.

- Csak álmodunk!

- Álmodnánk ? Akkor akarjuk erősen, hogy kettőnk álma lehessen, és ezzel váltsuk valóra!

Collard nem értette meg teljesen, de a lány szavai vala hogy eloszlatták bizonytalanságát. És megpróbált felejte ni... A lány már mindenről megfeledkezett.

Az idegen fém izzó tóc ává vált az oltáron. És lassan megindult, folyt, hömpölygött, zuhatagként hullt a földre, mely mohón szívta magába, hogy örökre elrejtse a méhé ben.

A várban Sharvana és a dajka elkoppintották a gyertyá kat a lefüggönyzött ágy mellett, és megnyugodva bólintot tak egymásra.

Novák Csanád
lord/lása Bíró Péter

LARRY

Akár a SF-nek, a fantasynek is megvannak a saját öntörvényű szabályai Ezek egyike a varázslók és harcosok kö zött fönnálló örök ellenségeskedés vagy a mana fogalma. De nem akarok nagyon előreszaladn a most következő novellában olvashatunk mindkettőről. Larry Niven a science fiction egyik kiemelkedő egyénisége, és mint oly sok tár sa, néha ő is átruccan a tiszta fantázia világába. Eredeti neve Laurence van Colt Niven. A harmincnyolcban született szerző eddig egy Nebula- és nem kevesebb mint öt Hugo-dfat kapott különböző munkáiért. Hogy nem véletlenül, azt talán bizonyítja ez a kis írása. - NCS

Egyszer, réges-rég egy kardforgató egy varázslóval csa tázott.

Akkoriban gyakoriak voltak az ilyen csaták. Kardforgatók és varázslók közt természetes ellenszenv létezik, akárcsak a macska és a kismadarak, vagy a patkányok és az embe rek között. Általában a kardforgató a vesztes, és ezzel az emberiség átlagos intelligenciája egy parányit emelkedik. Néha .azonban a kardforgató nyer, és ezzel újfent a faj tö kéletesedik. Mert a varázsló, aki nem képes elbánni egy nyomorult kardforgatóval , az elég silány varázsló.

De ez a csata más volt, mint a többi. Egyrészt a kard va rázskard volt. Másrészt a varázsló tudott egy nagy és ször nyű igazságot.

Nevezzük csak Varázslónak , mivel a neve ahhoz ki kell mondania. A Varázsló. a középkorban jött rá a szörnyű igazságra.

Akkoriban nagy távolságokat utazott. ‚Nem jószántából. Hanem, mert erőteljes mágus volt, és és barátokra volt szüksége.

Volt varázslata, amivel rávehette embereket, szeressenek egy mágust. Ezt ki is próbálta, de nem szeret te a mellékhatásait. Így általában arra használta nagy ere jét, hogy segítsen a környékbelieknek, akik így kényszer nélkül megszerethetfék.

Rájö tt, hogy mikor tíz-tizenöt évet egy helyen töltött, mágiáját szeszélyesen használva, erői elgyöngültek. Ha máshová költözött, erői visszatértek. Kétszer kellett elköl töznie és letelepednie új földön, új szokásokat tanulni, új barátokat szerezni. Megtörtént harmadjára is, és

Ez történt a nemzetekkel is. Szerte a történelemben azok a fölcjek, amelyek a leggazdagabbak voltak mágiában , elesték a kardot és bunkót hordozó barbárok támadásai alatt. Szomorú igazság volt, amit nehéz elviselni, de a Va rázsló kíváncsisága erős volt.

Tehát kíváncsi volt, és bizonyos kísérletekbe kezdett. Utolsó kísérlete egyszerű kinetikus boszorkányságból állt, amivel egy fémkorongot forgatott a levegőben . És amikor a mágiát befejezte, tudta a nagy igazságot, amiről sohasem feledkezhetett el.

Így hát ment. Az elkövetkező évtizedekben újra és újra költözött. **Az** idő, ha testét nem is, de személyiségét meg változtatta, és mágiája elmélyültté vált, kevésbé látványos sá. Felfedezett egy nagy és szörnyű igazságot, és ha titok ban tartotta, csak szánalomból tette. Igazsága a civilizáció végét jelentette, mégsem lett volna a Földön hasznára sen kinek. Így gondolta . De öt évtizeddel később (i. e. 1200 volt) úgy vélte, minden igazságnak lesz haszna valahol, valami kor. Így hát készített egy másik korongot, varázslatokat mormolt rá, úgyhogy (mint egy telefonszám tárcsázásánál, már csak az utolsó számjegy hiányzott) a korong készen fog állni, mikor szüksége lesz rá

A kard ne e Glirendree volt. Néhány száz év alatt egész h íressé vált.

Ami pedig a kardforgatót illeti, a neve nem titok: Belhap Sattlestone Wirldess ag Miracloat roo Cononson. Barátai, kik többnyire alkalmiak voltak , Hapnak hívták. Termé szetesen barbár volt. Egy civilizált embernek több esze lett volna, semhogy megérintse Glirendree-t, és jobb erkölcse, mint hpgy leszúrjon egy alvó nőt. Merthogy így jutott hozzá a kardjához. Vagy a kard őhozzá.

A Varázsló felismerte , mielőtt meglátta. A barlangban dol gozott, amit egy domb alat·t vájt, mikor a vészjel riasztotta. Haja a tarkóján bizseregve égnek állt.

- Látogatók - mondta.

- Nem hallok semmit - mondta Sharla, de nyugtalan- ság érződött a hangjában. Sharla vidéki lány volt, aki a Va rázslóval akart élni. Az ap rábeszélte, hogy tanítsa meg va lami egyszerű varázslatra.

- Nem érzed, hogy bizsereg a tarkód? Úgy állítottam be a vészjelzőt, hogy ezt tegye. Lássuk csak... - Egy élére fektetett ezüst karkötőszerű érzékelőt használt. - Baj kö zeledik. Sharla, ki kell jutnod innen!

- De... - lntett Sharla ellenkezve az asztal felé, ahol dolgoztak.

- Ó, azt félbehagyhatjuk. Nem veszélyes varázslat.

Egy igézet volt szerelemvarázslatok ellen, elég zűrzava rosan működő, de biztonságos, szelíd és hatékony. A Va rázsló a karikán át látszó égő fénydárdára mutatott.

- Roppant erős mana-fókusz közeledik a domb nyuga ti oldalán. A keleti oldalon fogsz lemenni.

- Nem segíthetnék?Már megtaníthatnál egy kis

dult lefelé a dombon. A Varázsló sietve kiválasztott egy öl nyi kelléket, aztán kiment.

Az ellenség a domb közepén járt. Hatalmas, de nyilván valóan emberi lény, valami hosszú, fényes dologgal a ke zében. Még negyedórányira volt. A Varázsló felállította az ezüstkarikát, és keresztülnézett rajta .

A kard lángoló mana-kisülés volt, szembántó fehér fé nyű. Azaz Glirendree . Ismert más, hasonlóan erőteljes ma na-fókuszt, de egyik sem volt hordozható, és szabad szem mel egyik sem tűnt kard alakúnak.

Meg kellett volna mondania Sharlának, hogy informálja a testvériséget. A lánynak volt annyi mágikus ereje. Most már késő.

A fénydárdának nem volt színes körvonala. A zöld sze gélyfények hiánya azt jelentette, nincsenek védővarázsla tok. A kélrdforgató nem próbálta védeni magát az ellen, amit a kezében tartott. Bizonyára nem mágus volt, és bizonyá ra nem volt annyi intelligenciája, hogy mágus segítségét kérje. Semmit sem tud Glirendree-ről?!

Nem mintha ez segítene a varázslónak. Aki Glirendree-t hordozza, bármi erő számára sebezhetetlen, kivéve persze magát Glirendrée-t. Legalábbis így mondják.

- Próbljuk ki! - morogta a Varázsló magának. Ölnyi felszerelésben kotorászott, és egy okarina alakú faho lmit húzott elő. Lefújta róla a port, öklébe szorította és a domb oldal irányába mutatta. De habozott.

A hűségvarázslat egyszerű volt és biztonságos, de mel lékhatásai voltak . Csökkentette áldozata intelligenciáját.

- Önvédelem - emlékeztette magát a Varázsló , és be lefújt az okarinába.

A kardforgató meg sem torpant. Glirendree meg sem vil lant, olyan könnyen elnyelte a varázslatot.

A kardforgató perceken belül felér. A Varázsló sietve fel állított egy prognózisvarázst. Legalább tudja, hogy mi lesz a csata kimenetele.

Nem formálódott kép előtte. **A** helyszín még

. A Domb tetején egy patak folyt a Varázsló háza felé. A kardforgató kardjára támaszkodva állt szemközt a Varázs lóval a patak túlpartján. Mélyet lélegzett a kemény mászás után.

Erőteljes izomzatú, és telis-tele sebhelyekkel. A Varázs ló furcsának találta, hogyan tudott egy ilyen fiatal ember ennyi sebhelyet szerezni. De egyik sebe sem sértett élet fontosságú pontokat. A Varázsló figy elte, miközben közele dett a dombon: a kardforgató tökéletes állapotban volt.

Szeme mélykéken csillogott, és félujjnyival közelebb egymáshoz, mint a Varázsló ízlésének megfelelt volna.

- Hap vagyok - mondta a túlsó partról. - Hol a lány?

- Sharlára gondolsz, természetesen. De mi közöd van hozzá?

-Azért jöttem, hogy megszabadítsam szégyenletes kö telékeiből, vénember! Túl régóta...

Mitchy Stobbs

Az árnyékló a földre ejtette a kezét. Hapról egyhelyben tántorgott, mintha a körülötte lévő levegőnek is tömegük lenne. Nem tudta, hogy a varázsló mozdulatai mit jelentenek, de érezte, hogy valami rettenetes történik. Aztán a varázsló hirtelen megfordult, és kiszaladt a barlangból. Ahol Hapot sebhelyek borították, ott most egy egy vörös-zöld-arany tetoválás volt, amely keresztbe szelte a démont, míg az valami láthatatlan mezőn ellen küzdött, próbálva megragadni Hapot, miközben még halt.

Glirendree önmagától mozdult. Először hosszában, majd keresztbe szelte a démont, míg az valami láthatatlan mezőn ellen küzdött, próbálva megragadni Hapot, miközben még halt.

- A környéken mindenki ismeri a kardodat - Hap. - Kétszáz éves vagy, ha nem tévedek.

- Igen - mondta a Varázsló. - Pontosan. Belehaltam abba a csatába Gondon-son. Emlékszem már. Sharla mondta, hogy be lekötöttél a multkor, mikor a fáludban jártál. Tetszett volna akkor valami?

Hazudsz, öreg. Sharla varázslat alatt áll. Mindenki tud a varázslók hűségvarázsáról.

- Ennek nincs jelentősége. Nem szeretem a hazugságokat.

Hap mellkhatásait. Jobb karja hosszabb volt, mint a bal és nehéz újjával

Varázsló - Egy kard nem tudja megtenni, amit te tudsz, segítsége nélkül.

- Hazabújtatsz belőle. Meg nőtt, akár szeretett, de örökre fizettem azért. Mikor megadom neked, amit akarsz, Sharla hozzám jön...

- Megéri - mondta Hap zordul. - Mert most

- Szemen fog köpni. Figyelnél egy kicsit? Glirehdree egy démon! Ha van egy csepp eszed, könyökből levágod a kezed.

Hap ijedtnek látszott.

- Úgy érted, egy démon van bebörtönözve a fémbe?

- Fogd már fel végre! Nincs semmiféle fém ! Ez egy dé.- mon! Egy megkötözött és parazita démon. Egy év alatt ki szívja belőled az életet, ha nem vágod le. Egy északföldi varázsló börtönözte be jelenlegi formájába, aztán egyik fattyának adta, valami Jeerynek. Jeery a fél kontinenst meghódította, mielőtt a csatamezőn meghalt... végelgyen gülésben. Egy évvel születésem előtt a Szivárvány Boszor kány kapta, hogy őrizze, mivel.ő volt az egyetlen nő, aki so hasem törődött az emberekkel, főleg nem a férfiakkal.

- Ez történetesen nem igaz.

- Valószínűleg Glirendree bűne. Újra megindította a mi- rigyeit. Igaz? Vigyáznia kellett volna rá!

- Egy év - mondta Hap. - Egy év.

De a kard nyugtalanul mozgott a kezében.

- Dicsőséges év lesz! - mondta Hap, és előrelódult. A Varázsló egy rézkorongot kapott fel.

- Négy - mondta, és a korong pörögni kezdett a leve gőben.

Mire Hap átkelt a patakon, a korong már csak egy foltnak látszott. A Varázsló úgy helyezkedett, hogy a korong közte és Hap között legyen, és Hap nem merte megérinteni, mert a pörgő fém bármit el tudott volna vágni. Megpróbálta meg kerülni, de a Varázsló újra a másik oldalra szökkent. Idő közben felkapott valami mást: egy alaposan összefirkált, ezüstös kést.

- Bármi is az - mondta Hap - , ném tud ártani nekem. Túl régóta van kinnt ez a vidéken, és látnám rajta, ha varázserő lenne benne.

Hap tudta, hogy igaza van. A Varázsló korong nyelvét vesztette, magasan és hadarva beszélt. Majdnem egy percig beszélt, amikor visszaváltott rynaldiara. - Érzed a fáradtságot? - mondta

- Egy ilyen? Tehát tud - mondta Hap. Nem mozdult. Állt , a kezében kardját készen tartva, haragosan nézve a túlsó partról a magasba emelt karddal a korong egyik oldalán.

- Nem tudom, hogy van-e varázserőd, vagy sem, de ismeret-fur dalást? Testhőmérséklet-változás - elhaparod, mondta a Varázsló.

Szavam éve. Még Sharla sem tudja. - A Varázsló készen állt a futásra, hanem kardforgató kezét. Akkoriban tanultam némi má giát, nem fogható mesterségnek tudásomban, de látványos hata lom volt. Paloták lebegtetése a levegőben. Aranypikkelyes sárkányok. Kövé változtattam hadseregeket vagy víziam lassai töroltem el egyszerű halálvarázslatok egy millszekunddal korábban robbant fel. Mikor a fény elhalt, Hap apró kráterecskék között állt.

- Hallottam ilyesmiről.

A korongban a szimmetrikus csillagmintázat lassan lelassult, és a szélei kékesfehérből narancsszínűre változtak. Hap a szája ekkor szinte kiszáradt. Tudta, hogy a korong hevét vészesen közel járt ahhoz, hogy a kard is elolvadjon.

A Varázsló hátat fordított.

- Amikor a domb közelébe ért a meteorit hátuljában kellett volna befejez nie útját. Ehelyett helyett. **Az** ilyesmi sok energiát vesz igénybe, tudod?

- Hallottam ilyesmiről.

A korongban a szimmetrikus csillagmintázat lassan lelassult, és a szélei kékesfehérből narancsszínűre változtak. Hap a szája ekkor szinte kiszáradt. Tudta, hogy a korong hevét vészesen közel járt ahhoz, hogy a kard is elolvadjon. És rájöttem, hogy ha egy ideig egy helyben élek, az erő elhagy engem. Máshová kellett költöznöm, hogy visszanyerjem.

A rézkorong ragyogó narancsszínben izzott a forgás he vétől. Réges-rég szét kellett volna égnie vagy olvadnia.

-Aztán ott vannak a holt helyek, ahová a varázslók nem mernek menni. Területek, ahol a mágia nem működik. Ezek általában vidéki területek , farmok és birkalegelők, de ilye nek a régi városok, régi kastélyok, amik most oldalukra dől ve hevernek, vagy ahol megtalálod a sárkányok termé szetellenesenkorosodott csontjait, mint egy másik kor nagy gyíkjait.

- Így váltam kíváncsivá .

Hap egy kicsit hátralépett a korong hevétől. Most tiszta fehéren izzott, és olyan volt, mint egy földre hozott nap. A ragyogáson keresztül Hap nem látta a Varázslót.

- Így hát készítettem egy ehhez hasonló korongot, és pörgetni kezdtem. Csak egy egyszerű kinetikus varázslat, de állandó gyorsulással és végső határ nélkül. Tudod, mi a mana?

- Mi történik a hangoddal?

- Manának a mágiát támogató energiát hívjuk.

- Amire rájöttem... Ó, itt vagy! Nos, most már késő. Hap felemelte a kardját, és a kard átváltozott.

Nagy, vörös démonná vált, szarvakkal , felpuffadva , és fo gai Hap jobb kezében voltak . Az megmerevedett, szándé kosan, mert néhány másodpercbe telt, míg Hap felfogta, mi történt, és megpróbálta elhajítani. Akkor a démon harapott, és a kardforgató kéz, csuklóból levált.

nyelőcsöve

. Érezte, ahogy az erő elszivárog a karmos kézből, és lát ta, amint meglepetés és hitetlenség áradt el a démon ar cán.

A korong felrobbant. Egész hirtelen, minden előjel nélkül fakó fémrészecskefelhővé esett szét, és egy villanással el tűnt , mint a meteoritpor. A fény olyan volt, mint amikor a vil lám a lábad elé csap. A hang volt a mennydörgése. Réz gőzszaggal.

A dériion halványulni kezdett, mint ahogy egy kaméleon olvad bele a háttérbe. Halványulva lassan a földre rogyott, tovább halványult, és eltűnt. Mikor Hap odanyújtotta a lá bát, csak földet érzett.

Hap mögött megpörkölődött földárok tátongott.

A patak folyása megállt. Köves medre száradt a napon. A Varázsló barlangja beomlott. Lakásának berendezései összezúzva estek bele abba a roppant üregbe, de maga a lakás nyom nélkül eltűnt.

Hap mocskos, csonk csuklóját szorongatta.

- De hát mi történt?

- Mana - mormolta a Varázsló. Kiköpött egy halom megfeketedett fogat. - Rájöttem, hogy a mágiát támogató erő egy természetes erőforrás, mint a termőföld termékeny sége. Mikor felhasználod, nincs tovább.

-De ...

- Érted már, miért tartottam titokban? Egy napon a világ teljes manája felhasználódik. Nem lesz több mana, nem lesz több mágia. Tudod, hogy Atlantisz földtanilag *veszé* lyes? Egymást követő varázslókirályok minden nemzedék ben mégújítják a varázslatot, ami az egész kontinenst visszatartja a tengerbe süllyedéstől. Mi' történik majd, ha a varázslat elveszíti hatását? Nem lehet a teljes kontinenst idejében kitelepíteni. Jobb, ha nem is tudnak róla .

- De... az a korong...

A Varázsló vigyorgott üres szájával, és végigsimította hó fehér haját. Minden szál haja az ujjai közt maradt, csupa szon hagyva a fejbőrét.

-A szenilitás olyan, mint a részegség . A korong? Mond tam neked. Kinetikus va,rázslat felső korlát nélkül. A korong addig gyorsul, míg az összes helyi manát fel nem használ ja.

Hap lépett egyet előre. A sokk fele erejét felemésztette. Lába csikorogva ért földet, mintha Glirendree-

Hap tett egy másik lépést, majd még egyet. Keze fájni kezdett, és a fájdalom erőt adott neki.

- Vénember - mondta gyorsan: - Kétszáz *éves.* Meg tudlak ölni a maradék bal kezemmel. És meg is teszem.

A Varázsló feltartotta a feliratos kést.

- Nem fog működni. Nincs több mágia.

Hap félreütötte a Varázsló kezét, és megragadta csontos torkát.

A Varázsló ' keze könnyen félrecsúszott, de szemmel, tátott szájjal

- Egy kés mindig működik - mondta a
- Varázsló . Ó - mondta Hap.
- Én magam dolgoztam meg az acélt a szokásos kolókovács szerszámokkal, így a kés nem porladt szét, mi kor a mágia megszűnt. A rúnák nem mágikusak, mind össze annyi *van* rajtuk...

- Ó! - mondta Hap. Oldalra bukott.

A Varázsló a hátára ereszkedett. Feltartotta a kést, és ol *vasta* a jeleket azon a nyelven, amit csak a Testvériség is mert.

EGYSZER MINDEN VÉGET ÉR. Ez már akkor is nagyon . régi bölcsesség volt.

Karja visszahanyat lott, és fekve nézte az eget.

Azonban a kékséget egy-árnyék homályosította

- Mondtam, hogy menj el ..,._
- suttogta. Tudhattam volna. Mi
- történt veled?

lett volna tennem, mikor a prognózisvarázs nem működött. Szaggatottan lélegzett„

- De megérte. Megöltem Glirendree-t.
- Játszod a hőst, a te korodban. Mit tehetek? Hogyan segíthetek?
- Vigyél le a dombról, mielőtt megáll a szívem. Sosem mondtam meg neked az igazi koromat.
- Tudtam. Az egész környék tudja.

A lány ülő helyzetbe húzta, nyaka köré *vette* az egyik kar ját. Halottnak tűnt. A lány megremegett, de karjával átölel te a férfi csípőjét, és erőt gyűjtött.

- Olyan vékony vagy! Gyerünk, szerelmem! Most felál lunk!

Felemelte a férfit , fel álltak.

- Lassan menj! Hallom, ahogy a szívem próbálja fel adni.
- Milyen messze kell mennünk?
- Csak a domb lábáig, azt hiszem. Akkor a varázslatok újra működni kezdenek, és akkor pihenhetünk. - Botlado zott. - Meg fogok vakulni - mondta.
- Sima az *ösvény,* és lefelé lejt.

-Azért választottam ezt a helyet. Tudtam, hogy egy nap használnom kell a korongot. Ne *vesd* el a tudást! Mindig el jön az idő, amikor használhatod , mivel használnod kell, mert létezik.

- Annyira megváltoztál. Olyan... olyan csúnya lettél, és büdös *vagy.*

A *verőér* remegett a nyakán, mint egy kolibri szárnya.

- Talán nem is kellek majd neked, miután láttál ilyen ál lapotban .
- Vissza' tudsz változni , igaz?
- Igen, bármivé változhatok, ami tetszik neked. Mit sze- retnél, milyen színű legyen a szemem?
- Ezt én i·s szeretném magamnak egyszer. - Hangjá

ból bűnös rémület 'érződött. És halkult. A Varázsló kezdett megsüketülni.

- Megtanítalak a legfontosabb varázslatokra, mikor ké szen állsz rá. Veszélyesek . Sötét veszélyekkel.

A lány csendben volt egy darabig , majd:

-Az ő szeme milyen színű volt? Tudod, annak a Belhap Sattlestone akárkinek.

- Felejtsd! - mondta a Varázsló, ahogy átbotladoztak

a váratlan napfényen . Mikor a mana elfogy, olyan

Nemes István
fordítása Mátéfy

ELISABETH

JÁTSZÓTÁR

Már szóltam a fantasy írók azon szokásáról, hogy ha valamelyikük megalkot egy világot, akkor rögtön egy egész tár saság írni kezd róla. Általában csak a helyszín és a történelem azonos, néha azonban még ugyanazzal a karakterrel is dolgoznak.' Megteszik ezt Cohanna/, Robert Asprin Tolvajv!lágáva/, mint láttuk, André Norton Boszorkányvilágáva/, és itt egy újabb példa. Marion Zimmer Bradley alkotta meg Darkovert, a bolygót, ahol mágiát használnak a lakók, fél feudális társadalomban élnek, aholigaziszörnyetegek léteznek, egyszóval minden, ami egy jó fantasy világhozszük séges, és ahová földi űrha;ösok, később telepesek érkeznek. Itt azután ütközhet a mágia technikával, a tudomány misztikával. Elizabeth Waters greenwalliprogramozó, és mellette írja novelláit. A Játszótárs kellemes keveréke a fan tasynak és SF-nek, rendkívül jellemző darabja a Darkover-történeteknek. - NCS

Ha az ember egy Bástyán teljesít szolgálatot, gondolta bá natosan Damon Ridenow, bizonyos dolgokat sajnos nem lehet titokban tartani, és a mi kis házi „ kísértetünk" éppen eme bizonyos dolgok közé tartozik.

A szolgálatnak szerencsére épp akkor lett vége , amikor legújabb technikusuknak, a tízéves Hilary Castamirnak aszalt gyümölcsöt támadt enni kedve. Nem mintha ez nem lett volna teljesen érthető; mindig is szokás volt, hogy a ki merítő mátrixmunka után bekapnak valami édességet-de az már igenis szokatlan volt, hogy hat elképedt *leronisze* me láttára egyszer csak megjelenik az asztalon egy darab sajtolt, szárított gyümölcs a semmiből! És nyilván nem Hi lary teleportálta oda, hiszen ő olyan fáradt volt már, hogy éppen csak san a tálalószekrényhez ment, hogy a többieknek is hoz zon a gyümölcsből. Az elsőt Leonie-nak, az Arilinn Bástya Őrének nyújtotta, most is, mint mindig, vigyázva, nehogy a kezével hozzáérjen. Döbbenten látta, hogy a nő keze re meg.

Ennyire nem lehet fá radt, gondolta, miután *lara/4ával* ala posabban ellenőrizte Leonie állapotát; mint felügyelő, ő felélt a szolgálat tagjainak testi egészségéért. A szíve sza porábban ver a normálisnál, gyorsabban veszi a levegőt, mint kellene, és látható ijedtséggel figyeli Hilaryt, aki mit sem sejtve eszegeti a gyümölcsöt. Fél, eszmélt rá rémül ten Damon. Leonie fél a kí$értettől - vagy ki tudja, mi az valójában.

De Leonie büszke, erős, hidegvérű nő volt.Nyugodt han gon küldte aludni a szolgálat

Damon nyugtalan lélekkel feküdt le ágyába. Szerette Le onie-t, hiába is próbálta elhitetni magá.val, hogy érzései csupán az Arilinn Úrnője iránti tiszteletből fakadnak. Szá mára Leonie maga volt Arilinn; a Bástyát el sem tudta kép zelni nélküle. 'Semmi mást nem akart, csak hogy őt egész ségesnek és boldognak láthassa. És ha ehhez az kell, hogy megszabaduljunk e kísértettől, hát legyen, gondolta.

Damon késő délután ébredt, zavaros fejjel egy álom fosz lányaitól, melyben a Nevarsin kolostorból szökött meg egy szál ingben, mezítláb a hóban, a többi ostobaságról nem is beszélve. Az álom ijesztően valóságosnak iűnt, de képte lensége miatt tudatos énje nyomban elutasította. Még csak nem is járt soha Nevarsinben; a családja nem volt *cristofo ro.* Otthon tanult egészen addig, míg el nem érkezett szá mára az az idő, amikor előbb kadétként, majd tisztként szol gálhatott a Komin testőrségben. Nem lehet mondani, hogy valami nagyszerű katona lett volna, de megtett minden tő le telhetőt, hogy megfeleljen annak a szerepnek, amit egy komin fiaként elvártak tőle. Ám senki sem érzett nagyobb megkönnyebbülést nála, amikor tizenhét éves korában ki derült, hogy van benne annyi *laran,* hogy az Aril[nn Bástya szolgálatába állhasson. Boldog éveket töltött itt; *leroni* tár sai jelentették számára azt a baráti és családi kört, amire szüksége volt, és tökéletes mátrixtechnikusnak bizonyult.

Felöltözött, majd átment az üvegházba, hogy élvezze a délutáni nap utolsó sugarait. Útközben egy lányhangot hal lott, amely egy régi balladát énekelt halkan, és amikor a szobába lépett, Hilaryt pillantotta meg, aki a szoba köze pén, a padlón ülve kockázott magában. Legalábbis remél te, hogy úgy van - ugyanis senki más nem volt odabent, így mind a két, nem egyenlő magasságú kockaoszlop nyil ván a lányhoz tartozott.

- Szervusz, Hilary- mosolygott a lányra. - Akarsz tár sat a játékhoz?

- Kérlek - válaszolta Hilary, fölpillantva rá - De remé lem, legalább te kijöttél kicsit a gyakorlatból, mert Gregori tói egész délután folyton csak kikapok.

- Gregoritól? - ült le melléje a padlóra Damon. Külö nös, hogy ebben a pillanatban a két, kockákból emelt osz lop egymáshoz nyomulva egyetlen kupacba állt össze, pe dig nem látta, hogy Hilary hozzájuk ért volna.

- Nem ismered Gregori!-?/ - kérdezte Hilary zavartan.

- Pedig itt van, amióta csak megérkeztem Arilinnba.

- Ki, vagy micsoda Gregori? - tudakolta Damon.

- Hát - próbálta megtalálni a megfelelő

sen a kézfejére dobta, mert most ő

Csendben végigjátszották előbb Hilary menetét, majd Damonét, de amikor vissza akarta adni a golyót a lánynak, ő azt mondta:

- Nem, most Gregori jön. - Es nyújtotta a golyót. Da mon megrökönyödésére *valamikivette* a lány aztán felhajította a kockákat, s végül pattogtatni kezdte a golyót.

H!larynak igaza van, gondolta elképedve Damon, és hin ni akarta, hogy amit lát, valóságos.

tes

- Ha szeretnéd tudni, honnan jött Gregori - tért vissza Hilary az iménti beszélgetésükre -, miért nem kérdezed meg tőle?

Igaz is, miért ne?- gondolta Damon.

- Gregori - szólalt meg fennhangon-, honnan jöttél?

- Ostobán hallgatózott, de csak a golyó pattogását hallot- ta. Kérdőn pillantott Hilaryra.

rázta

- Ó- húzta össze a szemöldökét Hilary-, ez Vajon miért nem? Mindenesetre azt mondta, hogy „Nevar sinból".

Damon maradék lelki békéje is odalett volna, ha nem za varják meg őket idejében, még mielőtt alkalma lett volna Gregori származási helyét összekapcsolni azzal a hellyal, amely az álmában szerepelt. De belépett Floria, a szolgá lat harmadik technikusa, és azt mondta:

- Damon, Leonie hívat bennünket.

Leonie, mint kiderült, Hilary dolgát akarta megbeszélni.

- E rövid idő alatt, amióta velünk van, komoly előmene- telt mutatott, úgyhogy azt hiszem, bátran megtehetjük Őr nek.

Damon lenyelte ösztönös tiltakozását. Őrnek lenni, mint mindannyian nagyon jól tudták, kemény életfeltételeket je lent, és Hilary még gyerek volt. Persze minden bizonnyal Leonie is volt egyszer gyerek, akármilyen nehéz volt is ezt elképzelni most. Csak Floria mert fennhangon tiltakozni:

-,- Túl korainak tartom ezt a kijelentést, és nem is kezd hetsz hozzá komolyan a kiképzéséhez, amíg meg nem in dul és szabályossá nem válik a női ciklusa.

- Való igaz, hogy a szokásjog erről határozottan így ren delkezik - válaszolta Leonie -, csakhogy manapság bor zasztóan nagy szükségünk van Őrökre, és te is nagyon jól tudod, Floria, hány lány vall kudarcot a gyakorlatok során.

- Ezt Damon is tudta; öt ízben volt szemtanúja, amióta itt élt Arilinnben. - Nyilvánvaló, hogy a képzést csak megha tározott korlátok között folytathatom, amíg nem növi ki a gyermekkort, de hiszek benne, hogy érdemes már most hozzákezdenem. Ha semmi más haszna nem lesz, leg alább időt kap rá, hogy gondolatban hozzászokjon, hogy egyszer majd Őr lesz; lehet, hogy már ez is hozzájárul a majdani sikereihez.

- Lehet- mondta Floria elgondolkodva. - És mölcsdarab

- De hát ki más lehetett az? - kérdezte Flória.

- Nem tudom - felelte Leonie-, és ez aggodalommal tölt el. Ezen a Bástyán semmi olyat nem akarok, amit nem értek; a munkánk szempontjából túl veszélyes volna.

- Én annyit tudok - jelentkezett szólásra Damon -, hogy szerinte ez egy Gregori nevű valaki, aki

Mindkét nő hitetlenkedve bámult rá.

- Nevarsinból? - kérdezte Floria. - Nevarsinban nem képeznek telepatákat. Továbbá, ha ez a Gregori egy sze mély, akkor hol van? Nyilván nincs a fizikai síkon, és nem emlékszem, hogy a Túlvilágon bárki idegent is láttam vol na.

Leonie már gyakorlatiasabb volt.

- Nós, ha ő tud vele kommunikálni, akkor minden a leg nagyobb rendben. Damon, utasítalak, hogy dolgozz együtt Hilaryval, tudd meg, ki ez a „Gregori", és szabadulj meg tő le. Nagyon nagy szükségünk van rá, hogy Hilaryból Őr le gyen, és majd elboldoguljon a ... - elbizonytalanodva állt meg egy pillanatra - akármi legyen is ez. A ma éjszakai munka után téged és Hilaryt fölmentelek a szolgálat alól, hogy minden időtöket és energiátokat ennek szentelhessé tek, de kérlek, a

Damont csak másnap reggel fogta el újból a nyugtalan ság Gregori miatt. Hiába, a mátrixszolgálat nem hagyott időt rá, hogy mással is foglalkozzon. Aznap éjjel Hilary volt a fel ügyelő, így Gregorinak nem volt rá oka, hogy bármit is te leportáljon neki a szoba túlsó végéből, és Damon szentül meg volt győződve, hogy csak ő ült olyan helyen, ahonnan láthatta, amint a lány félúton találkozik az aszalt gyü mölccsel teli tálcával, miután elindult, hogy vegyen róla egyet.

- Hilary! - Már nyitotta a száját, már félretolta a szájá ban az éppen rágni kezdett gyümölcsadagját, hogy el mondja neki, milyen megbízást kaptak, amikor hirtelen úgy döntött, előbb alszik egyet, s csak aztán köt egyezséget Hi laryval és Gregorival. - Leonie felmentett bennünket a hol napi szolgálat alól; ehelyett inkább valami kutatást akar vé

- Hogyne, Damon - bólintott álmosan A Hilary. - szontlátásra.

Damon elvonszolta magát az ágyáig, belerogyott, és azon nyomban lidérces álomba merült.

Álmában fiatal gyerek volt, egy durva háziszőttes ingben üldögélt valami hálóterem egyik ágyán. Körülötte sok-sok fiú volt, nála fiatalabbak is meg egy-két esztendővel idősebek is, amolyan pelyhedző állúak. A három legnagyobb ott állt vele szembe.n.

-Azt hiszed, olyan okos vagy, te nyavalyás - hát nem vagy az, semmi se vagy! Az anyád még ahhoz is buta volt, hogy legalább annyit tudjon, ki csinálta a gyerekét...

- Ha valamit is hasonlított erre itt, hát olyan csúfság le hetett, hogy aki lefeküdt vele, naná , hogy nem árulta el ne ki a nevét! Nézzétek, micsoda haja van - úgy néz ki, mint ha Zandru tizedik poklából mászott volna ki!

- Vagy egy kő alól - vihogott a harmadik .

Damon ott ült és hallgatott; énjének egy része tudta , hogy ha nem vesz róluk tudomást, egy idő nyességét

A társai nyilván nem értették, de azért megpróbálták föl venni a játék új fonalát.

- Én nem tudom - vélekedett az , de egyik - jégcsapra hasonlít.

-A jégcsap el tud olvadni-jegyezte meg az első fiú ha elég meleg éri. - És nyújtotta a kezét Damon felé .

Damon akkor érezte, hogy valamí, valami energia árad szét benne. Nem nagyon tudta , mi az; nem *laran vo lt ,* illet ve nem egészen az, és nem is a küszöbbetegség, de azért valami olyasmi. Érezte, hogy a teste magától feláll, és hal lotta a saját hangját:

- Ha meleget akarsz...

A vele szemben álló fiú inge lángra lobbant. Damont el öntötte az elégedettség, a jogosság érzésének erős tuda ta. Úgy kellett annak lennie, hogy ez a szájhős a húsát per zselő lángoktól sikoltozva rohangáljon körbe a szobában; ezt akarta, vágy nem? Hiszen egészen tűzbe jött, és nem de, választüzet keresett a magáéra Damonban?

A másik két fiú is sikítozott, mire berontott az újoncok ne velője, és gyorsan egy takaróba göngyölte a fiút , hogy el. oltsa a lángokat. Amikor kimentek, Damonból kiszállt az erő, amely eddig a helyére szögezte, és le is ült nyomban az ágyra.

A nagy lármától megriadt házfőnök is megérkezett. Tu catnyi fiú tülekedett körülötte, hogy elmondja, .,az egész Gregori hibájából történt, Bevin csak szép nyugodtan be pzélt hozzá, ő meg felgyúj totta, a sátán ..."

A prior szó nélkül lerázta őket magáról, s egyenesen a priccshez ment, melyen azóta is ott ült a teljes tanácstalan ságba süllyedt Damon. Akkor hát ő volna Gregori?

A prior egyik vállánál fogva megragadta; csontos ujjai fáj dalmasan mélyedtek egy még friss sebbe, melyet Damon eddig észre sem vett. Egyetlen szó nélkül - csak az arcá ra ült ki valami mélységes utálat- elvonszolta Damon/Gre gorita kolostor kapujáho.z, s ott kihajította.

- Menj apád után a pokolba, fiú! Napnál világosabb , hogy nem tartozol azok közé, akik a Terhek Szent Viselő jét követik. - Azzal becsapta mögötte a kaput.

Damon fölállt, és botladozva megindult az úton, melyet fölmelegített a késő délutáni nap. *Legalább az útirány mia/1 nem kell aggódnom,* gondolta. *Nevarsinból minden út dél nek vezet.*

Egy másik belső hang pedig így szólt: *Nem akarok a po kolba men i,· inkább Arilinnbe megyek* Így hát Damon - il letve Gregori - elindult Arilinn felé.

Csak ment, ment, egyik lábát a másik elé téve. Hamaro· san kiért Nevarsinból, egyes-egyedülbaktatott az úton. Már sötétedett, amikor meghallotta, hogy egy lovascsapat kö zeledik a háta mögött. Elbújt egy fa mögé, hogy ne vegyék észre. Nem akarta, hogy bárki is meglássa, hisz úgyis csak megharagudna rá, mint ahogy mindenki dühös volt rá...

Ekkor már leszállt a sötétség, de Damon úgy látta, mint ha a lovasok nők volnának; karmazsinvörös tunikájuk egy fajta egyenruhának hatott. Túl gyorsan robogtak el, hogy sem alaposabban megnézhette volna őket, így aztán,

venni, és jobban is érezte magát. A teste nem sajgott, nem fázott, és úgy tűnt, mintha nem is akadályozná az előreha ladásban . Csak ment, ment az úton, csak ment, ment ...

Az út végtelen hosszúságúnak látszott, és már maga sem tudta, mióta lépdel rajta , de a végén meglátta - az Ari linn Bástya, a világ leggyönyörűbb látványa, ott csillogott a napfényben.

És Hilary szólongatta.

- Damon! Damon, ébredj föl! Damon, azt mondtad, a délután' derekán ébresszelek föl.-

Felnyitotta sajgó szemhéját, és a lányra nézett. Az abla kon túl árnyékba borult a világ, ami azt tájékozódni

- Hilary? - A kislány nem titkolt aggodalommal nézett vissza rá. - Menj le a konyhába, és hozz riekem, légy szí ves, *jacót.* -A lány gyorsan bólintott, és már ment is. Da mon kikecmergett az ágyból, és sikerült valami ruhát is ma gára húznia, mire Hilary visszatért, kezében egy tálcával, melyen egy korsó gőzölgő folyadék és egy bögre volt. Da mon hálásan vette el, majd tálcástul belerogyott egy szék be, s intett a lánynak, hogy dosan elrendezte a lába

- Mi történik itt, Damon? Mit kíván tőlünk Leonie?

- Nyugtalankodik Gregori miatt, Hilary. Te új vagy a Bás- tyán, talán nem is tudod, hogy ilyen helyen nem szokás há zi kísértetet tartani.

Hilar y egy percig félrebillent fejjel ült ott: láthatóan hall gatózott.

- Azt mondja, nem akar visszamenni

a saját kérdését tette föl : - Leonie miért nem szereti őt?

- Nem arról van szó, hogy Leonié nem szeretné; őt csak az aggasztja, hogy Gregori meghiúsíthatja a kiképzésedet. Őrré aké).r kiképezni téged.

- Engem? Őrré? - meresztette tágra a szemét Hilary, s a hangjából annyi tisztelet áradt, mintha Thendara király női trónusát ajánlották volna föl neki. Nos, Arilinn Őre épp ilyen magas rang volt.

_: És őmiatta is aggódik - folytatta Damon, de akkor hir telen eszébe jutott valami . - Hilary, kérdezd meg tőle, kik voltak azok a nők az úton, a vörös tunikákban.

Hilary hallgatózo tt, de látszott rajta; hogy nem érti.

- Mi az, hogy a Kard Nővérei? - Megrázta a fejét. - Nem, nem tudom; s'ohasem hallottam róluk. - Megint hall gatózott pár percig, majd odafordult Damonhoz. - Olyas valakinek tűnnek föl, mint a Megtagadók.

- Hilary, Gregori - mondta Damon szelíden- , a Kard Nővérei több mint kétszáz évvel ezelőtt éltek.

- De hát Gregori nem ilyen öreg! - tiltakozott Hilary.

- Gregori halott - felelte Damon halkan. - Meghalt az első éjjelen, amikor eljött Nevarsinból. Emlékszel, Gregori? Lefeküdtél és elaludtál az út menti mélyedésben, és ami kor fölébredtél , halott voltál, csakhogy annyira el akartál jut ni Arilinnbe , hogy észre seim vetted. Egyszerűen nem tuda tosítottad az élményt, hogy magad mögött hagytad a tes tet; és anélkül érkeztél meg ide.

- Ezért nem láthatja őt senki? - kérdezte

- Kellemetlen hely? -,-- aggodalmaskodott a
- Nem - nyugtatta meg Damon. Cseppet sem
-
:...._ én is mehetek?

- Neked engem kell figyelned itt; Leonie nagyon hara gudna mindkettőnkre, ha felügyelő nélkül mennék el. És ahová Gregori igyekszik, az az élők számára roppant ve szedelmes hely; még nincs elég gyakorlatod, hogy bizton ságban víssza tudj
- Ha majd Őr leszek, meg fogom tudni Ez csinálni. - kijelentés volt, nem pedig kérdés.
- Igen, majd akkor. De most még nem.
- Jól van. - Hilary fölállt, és székét az ágyhoz húzta, melyre Damon lefeküdt, és úgy rendezte el a tagjait, hogy teste addig is működjön, amíg ő távol lesz. Mihelyt kiszaba dult, meghallotta Hilary gondolatát. *De nekem hiányozni fog Gregor!'.*

Szinte abban a pillanatban meglátta Gregorit: kicsi, töré keny, fakófehér hajú fiúcska volt, ugyanolyan, csak kissé fi nomabb szövésű ingben, miht amit ő viselt Nevarsinben.

- Azt mondod, több mint két évszázada halott vagyok

- mondta Gregori. - Akkor most miért kell elmennem? Nem akarom elhagyni Hilaryt; hiányozni fogok neki.

, - Igen, hiányozni fogsz neki - értett vele egyet készsé gesen Damon. - És nekem is hiányozni fogsz, sőt még Le onie-nak is hiányozni fogsz. Kell is, hogy hiányozz; senki nek sem szabad észrevétlenü,l meggyászolatlanul meghal nia. De te itt elvégezted a munkád, és immár másutt van a helyed. - Egy fénylő pontra mutatott a távolban. - Arra felé megyünk. - Lassan elindult e fény felé, és némi kés lekedés után Gregori követte.

Így mentek vagy inkább lebegtek egy ideig, aztán Grego ri szólalt meg:

- Vigyázol majd a kedvemért Hilaryra?
- Hilary lassan felnő, Gregori; tud magára vigyázni. De mindenképpen a barátja maradok.
- Akkor is lehetnek majd barátai, ha már Őr lesz?
- Ha ő megengedi magának, akkor igen -

meglepetten. - Olyan régóta fáztam már. - Körülnéze tt.

- Milyen gyönyörű itt ... hallod az éneket?

Damon is hallotta a nagy messzeségből, és tudta, hogy ideje lesz visszafordulnia. Máris elfogta a vágy, hogy örök re itt maradjon, megmártózzon a melegben és a fényben, hallgassa az éneket, míg végül ő is megtanulja, s beállhat közébük ... megrázta magát.

- Innen már odatalálsz, Gregori?
- Ó, persze - felelte Gregori szórakozottan. - Add át üdvözletemet Hilarynak! Ég veled, Damon.
- Ég veled, Gregori.
- Velem lesz . - Gregori azzal ellebegett mellette, egye- nesen bele a távoli fényb e. Damon azon kapta magát, hogy megy ő is utána, mintha köv tni akarná. Hevesen megráz ta a fejét.

érkezett volna

- Rettenetesen nézel ki! - hajolt fölébe Hilary.

Damon nagyon boldog volt, amiért ezt súgva ta még hanggal is a

- Nehéz onnan visszajutni - súgta vissza. - Gregori üdvözletét küldi. Megtalálta a helyet, ahová most
- Örülök - felelte Hilary -, ámbár hiányozni fog ne kem. - Szürke szeme megtelt könnyel. - Ezentúl nem lesz senki, akivel játszhatnék.
- Kell is, hogy hiányozzon neked - bólogatott Damon.

.:_ Senki sem halhat meg úgy, hogy ne vegyék észre... Nem csoda, hogy ő maga sem jött rá, hogy meghalt.

- Szerinted Leonie-nak is hiányozni fog?
- Biztos vagyok benne - válaszolta Damon. *Fölös- leges azt is elmondania, hogy ettől a hiánytól Leome bol dog lesz.*

Hilary arca felderült.

- Ha Őr leszek, amúgy sem lenne időm, hogy Gregori val játsszak. De akkor is hiányozni fog.

F.Nagy Piroska
fordítása Bíró Péter

MARGARET WEIS és DEZRA DESPAIN

Raistlin

Számtalan helyen megjelent már értekezés a fantasyről, arról hogy felosztják a/ágakra –hard (kemé), syoft (lágy), high (magas), new-wave (újhul /ám) , dark (sötét), space (űr) stb. Egy viszonylagosanúja/ágáról, amit mi önkényesen role-play (szerepjáték) fantasynek neveztünk, még n_em esett szó. Némi magyarázattal tartozom tehát ennek miben létéről. A fantasy szerepjátékok, elsősorban az AD&D kitűnőtörténeteket, világokat teremtenek meg a játék folyamán. A lejátszott kalandokat azután leírják, vagy a már megalkotott v1lágba17, a játékban kialakultJellemekkel újakat talál nak ki. Nos, ezeket a történeteket nevezzük mirole-play sztoriknak. Meglehetősen könnyen felismerhetők, hiszen az alapszabályok mindben adottak. A leghíresebb ilyen világok és történetek a Szürkesólyom világa (World of Greyhawk) és a Sárkánylándzsa (Dragonlance). A most következő novella ez utóbbi világ történelmének egy darabja. Érdekes ségképpen megjegyzem, a közelmúltban megjelent John Caldwell (Nemes István): A Káosz szava c. alkotása is egy játékon alapul. - NCS

Ikertestvérem halála után öt évvel hallottam először ezt a legendát Raistlin lányáról. Képzelhetik, rettenetesen nyug talanított és zavart a kósza híresztelés, így hát nekifogtam a kutatásnak. Ebben segítségemre voltak barátaim - a ré gi Társaság - , akik akkoriban teljesen szétszóródtak An salonban. A legendának számtalan változatát találtuk a földrész különböző részein. Beszéltek róla S1lvanesti e/ij'ei, So/amia emberei és az Őszinték, akik visszatértek Que shuból. De nem találtunk semmit, amit e/lenőrizhettünk vol na. Még a kendernek sem sikerült, pedig Szakállábú Tass
/ehoffjárt mindenhol, meghallott mindent /mint a kenderek általában), ennek ellenére sem jutott információhoz első kézből. ***A*** *történetet mindig olyan valakimesélte, aki a nagy nénjétől hallotta, aki pedig az unokahúgától/, aki bába volt a lány születésénél... és így tovább.*

A *Történésszel, aki feljegyzi a történelmet, igaz-e a legenda , vagy sem. /kerbátyám apja volt-e egy gyermeknek? Él-e még a gyerek ezen a világon?*

A válasza tökéletesen illett ahhoz a titokzatos emberhez,
akiben néha Gilean isten nyilatkozik meg.
- Ha igaz, ismertté válik. Ha nem, akkor nem.
Közreadom hát a legenda magját ebben a formájában ér
dekességképpen, és mert e/képzelhető, a távolijövőbenJe lentősége lehet Krynn

Könnyű kézzel érintette Wayward Fogadót az alkony, e gonosz s rossz hírű helyet pihentető mennyországgá vará zsolva a bejárathoz vezető út vándorai számára. Ez az idő verte fa - napvilágnál korhadt és féregrágta - az este aranyárnyaiban egyszerű ajtónak tűnt. A bevert, törött ab laktáblák szikráztak a lenyugvó nap utolsó sugaraiban, s árnyék oly jól betakarta a tetőt, hogy senki sem

ságának ezen a téli éjjelen -vagy talán az ólomszürke fel hők tömege, melyek a keleti égbolton gyülekeztek, mint va lami kísérteties, csöndes hadsereg.

A Wayward Fogadó a Wayreth Erdő szélén helyezkedett el - már ha a mágusfák is úgy gondolták. Ha a mágusfák másként döntöttek, akkor a fogadó egy terméketlen mező határán feküdt , amin semmiféle növény nem nőhetett. Nem volt földműves , alti ki merte volna próbálni szerencséjét. Ki akart volna akármit is ettől a földtől, amin, úgy hitték, a Fő boszorkányság Tornyának ősmágusai és az a fu rcsa, titok zatos erdő uralkodott.

Néhányan különösnek tartották, hogy a Wayward Foga dó oly közel épült a Wayreth Erdőhöz (már amikor az erdő ott állt), de hát maga a tulajdonos is - Mennyerdei Slegart
- különös ember volt. A világon csak egyetlen dolog érde kelte, a haszon - s ezt meg is mondta mindenkinek, aki csak megkérdezte. És az mindig hasznot hozott; már, ha valaki egyszer csak ott találta magát a varázslók földjének szélén, mikor ráköszönt az éjszaka.

Ezen az estén is sokan találták magukat e szorongató helyzetben , így hát a fogadó minden szobája megtelt. Az utazók általában emberek voltak , hiszen a Lándzsa Hábo rújának napjai óta az elfek és a törpök ritkán kóboroltak a világban. Ennek ellenére volt itt néhány völgyi törp, Slegart fogadta fel őket főzni, takarítani ; és abban sem talált sem mi kivetnivalót, hogy goblinok vendégeskedjenek nála ad dig, amíg csak 'akarnak. Ezen az éjjen azonban nem voltak goblinok, ámbár néhány ember akár az is lehetett volna - torz, alattomos arcuk alapján. Ez a nagy társaság elfoglal ta Slegart legtöbb szobáját (amiből pedig nem volt sok eb ben a kis, ocsmány fogadóban), csak kettőt hagyva üresen.

Éppen megjelent az első esti csillag az égen, hogy aztán szinte azonnal eltakarják az előtörő felhőoszlopok, amikor a fogadó ajtaját feltépték, beengedve ezzel egy jeges szél rohamot, egy harcost, bőrpáncélban és egy varázslót, vö rös köpenyben. Slegart, a helyén, a piszkos söntés mögött összehúzta szemöldökét. Nem mintha nem kedvelte volna a varázslókat (hiszen a híresztelés szerint a fogadó a To rony mágusainak kegyelméből épülhetett fel), csak azt nem szerette, ha azok nála laknak.

Amikor a nagydarab harcos (és elég figyelemre méltón nagy és fiatal volt, ahogy Slegart és a többiek az ivóban megjegyezték) eléÍökött egy pénzérmét , és rászólt:

- Vacsorát - Slegart szemöldöke kisimult, és azonnal elmosolyodott. Azután a nagydarab ember folytatta: - Meg szobát éjszakára - , és a mosoly lefagyott az ajkáról.

- Teljesen tele vagyunk - morogta Slegart, jelentőség teljes pillantást vetve a tömött társalgóra. - Telehold van... vadászathoz.

- Ehh ! - mordult föl a nagydarab harcos. - Semmifé le hold nem fog világítani ma este, sem asztalnál magába roskadva ült - , az ikerbátyám nincs olyan állapotban, hogy továbbutazzunk ma, különösen nem ilyen időben.

Slegart tekintete a mágusra vándorolt, és az valóban úgy nézett ki, mint aki a végső kimerülés határán van. Vörös kö penyének kámzsája árnyékba rejtette arcát. A fából készült bot tetejét, amelyre táma zkodott, csiszolt kristálygömböt tartó arany sárkánykarom díszítette. Ezt a botot mindig ma ga mellett tartotta, kezével időnként gyengéden végigsimí totta, láthatólag megnyugtatta jelenléte.

- Hozd ki nekünk a legjobb sörödet és egy kanna forró vizet a testvéremnek - rendelkezett a harcos, még egy acélérmét dobva a söntésre.

A pénz jelére Slegart érzékei izgalomba jöttek.

- Ó, csak most emlékszem - kezdte, eltüntetve a pénzt, szemét a harcos bőrzacskójára függesztette, mely
ből a fém csörgését kihallani vélte. Még az orra is össze ráncolódott az erőlködéstől. - Egy szoba felszabadult a második emeletén.

- Reméltem , hogy így lesz - mondta zordan, a harma dik pénzdarabot is letéve a pultra.

- Az egyik legjobb - jegyezte meg Slegart.

A nagydarab ember csak morgott valamit savanyú ábrá zattal válasz gyanánt.

- Kutyának való idő lesz odakint - tette hozzá a foga dós. Ebben a pillanatban szélroham rázta meg az épületet, keresztülsüvítve a törött ablakon, egy csomó havat vágva a szobába. A vörös köpönyeges varázsló felköhögött reked ten fuldokolva, és visszagörnyedt az asztalra. Nehéz lett volha bármit is megállapítani róla - csuklyás köpenybe öl tözött az időjárás miatt. De Slegart tudta, hogy fiatalnak kell lennie, ha ez az óriás itt az ikertestvére. Aztán a fogadós komolyan megijedt, mert egy futó villanásra fehér haj tűnt elő a csuklya alól, s a botot fogó kéz is vékony, lesoványo dott volt.

- Lefoglalnánk - dörmögte a harcos, aggódó pillantást vetve bátyjára , miközben lerakott egy pénzérmét.

kányság Slegart szeme felvillant. -
esett át a Beavatáson....

-Ah - mondta a fogadós értőn, s a varázslóra tekintett barátságosan . - Sokat láttam belőlük. És sok olyat is, mint te - nézett a nagydarab harcosra - , akik csak egyedül ér keztek, nem hozva magukkal mást, mint egy köteg ruhát és tönkrement varázskönyvet vagy. mindezek maradványait. Szerencsések vagytok mindketten, hogy túléltétek.

A harcos bólintott, noha nem látszott rémisztő emlékek től sápadt arcán, fájdalommal töltött szemén, hogy olyan hatalmas szerencsének tartaná. Visszalépett az asztalhoz, kezét bátyja görnyedt hátára helyezte, csak azért, hogy az tán lerázzák egy keserű sóhajjal.

- Hagyj békén, Garamon! - hallotta Slegart a varázsló zihálását, ahogy tálcán az asztalhoz hozta a sört és a me leg vizes kancsót. - Az ag odalmad hamarabb a sírba ju_t- tat, mint a köhögéseml

A tálca lepakolása közben Slegart megkísérelte jobban szemügyre venni a csuklya alá rejtett arcot, de a mágus be húzódott a tűz mellé, s a vörös kámzsát mélyen a szemé be húzta. A varázs ló nem nézett fel , mikor a fogadós az asz talra rakta hatalmas zörgéssel a tányérokat, késeket és ku pákat. A fiatalember egyszerűen elővett egy zacskót, me lyet az övén viselt, kivett belőle egy maroknyi levelet, s óva tosan odaadta testvérének.

- Keverd az italomba - rendelkezett reszelős hangon, fáradtan a falnak támaszkodva.

Slegart, aki odaadón figyelt, most komolyan megijedt, mert a varázsló karcsú keze fémes aranyszínben csillogott a tűzfényben!

A fogadós megpróbált még egy pillantást vetni a mágus arcára, de a fiatalember visszahúzódott az árnyékba, le hajtva fejét, s a csuklyát mélyen a szemébe húzta.

Ha az arcbőre ugyanaz, mint a kezéé, hát nem csodá lom, ha rejtegeti magát- jegyezte meg magában Slegart, s azt kíváta, hogy bár menne el ez a furcs a, beteg varázs ló - pénz ide vagy oda.

A harcos elvette a leveleket, a kupába dobta, azután for
ró vizet töltött rá.

A furcsaságok dacára a fogadós odahajolt, hogy szem revételezhesse a kotyvalékot, remélve , hogy az valamiféle varázsital. Az azonban nem nézett ki semmi másnak, csak egyszerű teának, a felszínén úszkáló levelekkel. Kesernyés rózsaillat terjengett. lót és testvérét, Slegart az érkező felé fordult, hogy se.

A fiatalember, fiatal férfinak, nőnek vagy elfnek látszott
- kecses járása, magassága és karcsú termete alapján. De az alakját úgy bebugyolálta, elrejtette a sok ruha, hogy lehetetlen volt megállapítani nemét vagy faját.

- Teljesen tele vagyunk - kezdte volna $1egart, de mi előtt kinyithatta volna száját, a vendég előtte termett (nem lehet másként leírni, ahogy odakerült), és odanyújtotta megdöbbentően szép kan

- Azt hiszem, kinyitok egy szobát - közölte Slegart, a goblinszerű emberekre mutatva, akik ezt a megjegyzést hangos hahotázással fogadták. Csak a harcos mosolyodott el szomorúan, megrázva fejét, megkerülte az asztalt, s kö nyökkel megbökte bátyját. A varázsló nem szólt, pusztán italával tett egy ingerült mozdulatot.

- Elfogadom a szobát. - A vendég felelet közben még két érmét vett elő erszényéből és adott át a vigyorgó foga dósnak.

- Nagyon jó... - Észrevéve a jövevény drága anyagból készült, finom ruháját, Slegart előrelátón meghajolt.

- Uh, megtudhatnám a nevét?

- Ahhoz , hogy szobát nyiss számomra, be kell mutat koznom? - kérdezte a vendég élesen.

A harcos halkan fenevetett elismerésképpen, s úgy tűnt, még a varázslón'ak is felkeltette figyelm ét, mert a kámzsás fej könnyedén odafordult, ahogy gőzölgő , bűzölgő italát kortyolgatta.

ni valami más módot, hogy megállapíthassa- titokzatos ven dége kilétét. Az idegen hátat fordított, és elindult a legár nyékosabb sarokba, az asztalhoz, amely a lehető legtávo labb esett a tűztől.

- Italt és sültet - vetette oda a válla fölött parancsoló an.

- Mit parancsolsz ... parancsol urasága? - érdeklődött

Slegart a vendég után sietve, figyelmesen hegyezve fülét. Habár az idegen a Közös nyelvet beszélte, kiejtése külö nös volt, és a fogadós még mindig nem tudta megállapíta ni, hogy férfi-e vagy nő.

- Mindegy - felelte ernyedten a vendég, visszafordul va Slegarthoz, aki követte őt az árnyékba is. Útközben egy pillantást vetett arra az asztalra is, melynél Garamon és testvére ült. - Azt. Ugyanazt, amit ők kaptak - mutatott a szolgálólányra, aki egy fatálcára sűrű, szürke masszát pú pozott, s közben véletlenül Caramonhoz ért testével.

Most- talán a mód, ahogy a titokzatos vendég ment, ta lán a kézmozdulata,i d.e az is lehet, hogy a hangjában buj káló finom gúny, melyetakkor hallott meg, amikor Garamon keze végigvándorolt a szolgáló testének domborulatain - elárulta Slegartnak, teljes bizonyossággal, hogy a bebu gyolált vendég nő.

Veszedelmes dolog volt Ansalonon keresztülutazni ezek ben a napokban, egynéhány éwel a háború után. Persze voltak, akik egyedül utaztak, de a nők részéről szokatlan volt. A nők vagy maguk is zsoldosok - karddal s pajzzsal bánni tudók - , vagy gazdagok, hatalmas, állig felfegyver zett kísérettel. Ez a nő - már ha az volt - nem viselt fegy vert, és ha volt is kísérete, azoknak kint kellett aludniuk a szabadban, ahol Slegart szerint nemsokára akkora hóvihar fog dühöngeni , amit még nem látott a vidék.

Slegart nem volt lángelme, sem kiváló megfigyelő, így hát két peccel később mindenki rájött a fogadóban, hogy a nő egyedül van és védtelen. Ez meglátszott a harcos elsöté tülő arcán és kérdő tekintetén, melyet testvérére vetett, de az csak megrázta fejét. És szintén meglátszott a „vadászó" társaságnál beállott csöndben, majd az azt követő gyors suttogáson és elfojtott kacajon.

Ezt hallván Garamon összeráncolta szemöldökét, és ko moran hátranézett. De a varázsló érintése a kezén és né hány lágy szava után egy sóhajjal visszafordult tálcájához enni, csak tekintete

De - felelte élesen a

- Naa, ne butáskodj - vigyorgott a bandita, azzal nyelembe helyezte magát az idegennel szemben, vább ette szürke kását a tálcáról. - Az országnak a részében szokás együtt ünnepelni az ilyen éjszakákon. Csatlakozz hát kicsiny társaságunkhoz...

A vendég tovább evett, figyelmen kívül h\lgyta az invitá lást. Garamon könnyedén felemelkedett ültéből, de testvé rére vetett kérő tekintetére csak egy nyers fejrázás volt a válasz , így egy sóhajjal

varázsló. Megfogva falhoz támasztott botját, felállt.

Garamon is elkezdett felállni, mikor észrevette, hogy test vére mereven néz a háta mögé egy pontra. Követve a te kintetét, Garamon könnyedén biccentett, mikor egy nehéz kéz ereszkedett vállára.

- Jó a hús, nem igaz? - mondta az egyik a vadászó társaságból. - Kár lenne megszakítani a vacsorát amiatt, ami nem is a te dolgod. Hacsak, persze, nem kérsz részt te is a mulatságból. De akkor várd ki az idő...

Garamon ökle tompán csattant a férfi állán.

- Köszönöm . - A harcos hangja hűvös volt, kihúzta kardját, és szembefordult a háta mögött álló gaz- emberekkel. –Azt hsizem, az én időm most jött el.

Egy szék repült a tömegből, eltalálva Garamon kardtartó kezének vállát. Két ember szemből nekiugrott, egy megra gadta a csuklóját, és megpróbálta kicsavarni kardját a ke zéből, a többiek öklükkel csépelték. A csőcselék - észre véve, hogy a harcos látszólag tehetetlen - előretódult.

- Vidd a lányt, Raist! Én elbánok ezekkel! - Garamon kiáltása a mélyből hallatszott, valahonnan az embertenger álól.

- Mindegyikkel el tudo bán nek egy gyors mozdulata, és a bandita elengedte a lányt, bordáihoz kapott. Vér lövellt elő ujjai közül. Egy hosszú pil lanatig Raistlinre nézett szemrehányóan, aztán elvágódott, és teljes hosszában lezuhant a lépcsőn. **A** mágus tőre még mindig kiállt oldalából.

- Raist! Segíts! - Garamon üvöltött alulról. Habár há rom ellenfelét leterítette, őrülten csatázott a negyedikkel, de a mozgását határozottan akadályozta egy völgyi törp, aki a h;:itára mászott, és a fejét csépelte egy serpenyővel.

De Raistlin nem volt abban a helyzetben; hogy testvére segítségére siethessen. A lány elszédült és elgyengült a küzdelemben, elvétette a lépést, kibillent egyensúlyából.

Elengedve botját - ami nem dőlt el, megállt mellette, ahol leállította- , Raistlin elkapta a lányt, mielőtt leesett vol .n a.

- Köszönöm - motyogta lehajtott fejjel. Kendője lecsú szott harc közben, és most megpróbálta megint arca elé ke ríteni. De Raistli ri, arcán keserűen gúnyos mosollyal, gya korlott kezének egy gyors mozdulatával elragadta a kendőt a lány arca elől.

- Eldobhatod ezt - csengett hűvösen hangja,

Amit látott, az ugyanúgy meghökkente tte, mint az ő látvá nya előbb a varázslót.

- Kiféle... az emberek melyik fajához siko tartozol? - totta visszahúzódva.

- Mely fajhoz tartozol te?- kérte számon a mágus, vé kony keze hihetetlen erővel tartotta a

- Én, én teljesen... közönséges vagyok dadogta - lány, tágra nyílt szemmel bámulva

- Közönséges! - aistlin még szorosabban amikor megkísérelt kiszabadulni. Hitetlenkedve nézegette a finom arcvonásokat; dús hajának ezüst ragyogását; sze mét, amely sötét volt, lágy és bársonyos fekete, mint az éj szakai ég. - Közönséges! Kezemben tartom a leggyönyö rűbb nőt, akit huszon egy évem alatt vala.h a is láttam. Sőt kezemben tartom a nőt, akinek nincs kora! - Szárazon fel nevetett. - És „ közönségesnek" hívja magát!

- Mi van veled? - Remegve végigsimogatta Raistlin aranybőrű arcát. - És hogy érted, hogy nincs korom?

A mágus félelmet látott a lány szemében, mikor az feltet te a kérdést, szeme összeszűkült, megértve okát.

-Az aranybőr az áldozatom a mágiáért, akárcsak meg gyötört testem. Hogy kortalan vagy, azon azt értem, hogy nincs korod az én számomra. Ahogy látod, az én szemem különbözik a közönséges emberek szemétől... - Megállt, a lányt nézte, aki reszketni kezdett az átható tekintettől. - A szemem látja az idő múlását, látja minden élő dolog ha lálát. Számomra az emberi test sivár és érdektelen, a tava szi fák elvesztik leveleiket, a szikla csak maroknyi por. Csak a hosszú életű elfek fiataljait látom rendesen, hogy aztán lássam őket, mint mikor a virágok elhullajtják szirmai kat. De te... ,

- Raist! - üvöltött alulról Garamon . Aztán egy csatta nás. Tör kvése közben, hogy a völgyi törpöt lerázza - aki a kezét szorosan rátapasztotta a szemére, megvakítva ez zel - , Garamon megbotlott, és teljes hosszában ráesett az asztalra, szilánkokra törve azt.

Sem a varázsló, sem a lány nem mozdult.

- Tehát kortalan vagy. És nem vagy elf- állapítottameg Raistlin.

- Nem - motyogta a lány. A szeme még mindig a va rázslóra meredt. Sikertelenül próbálta meg magát kiszaba dítani a szorításból. - Te, te bántasz engem...

- Ki vagy te? - követelte.

Megvonta vállát, rántott egyet magár:i, s eltolta a varázs ló kezét.

- Ember, mint te-válaszolta akülönös szemekbe néz ve. - És köszönöm, hogy megmen!ettél, de...

Hirtelen megmerevedett, és felhagyott szabadulási kísér leteivel. Raistlinre nézett, a varázsló rászegezte tekintetét.

- Ne! - nyöszörgött szerencsétlenül.- Ne! - Nyö szörgése sikoltásba csapott, túlzengve a fogadón kívül dü höngő vihar ordítását.

Raistlin a falnak tántorodott, mintha a lány aljának sarkába volt dobva. A völgyi törp egy hordóba volt gyömöszölve fejjel lefelé, lábai szánalmasancsapkodtak a levegőben, fülhasogató módon sikoltozott,·hogy úgy tűnt, mindjárt elpattannak az üvegholmik.

Slegart végigtekintett a romokon.

- Csapd hozzá a számlájukhoz - dörmögte Garamon a vadászó társaság nyöszörgő tagjaira mutatva. - Itt a tő röd, Raist - nyújtotta át az ezüsttőrt. - Megtisztítottam, amennyire csak tudtam. Úgy vettem észre, nem nagyon akartad a mágiádat ezekre a nyomorultakra pazarolni, mi? Különben, hé, Raist , jól vagy?

- Nem... sebesültem meg... -felelte lágyan Raistlin , át karolva testvérét.

- Akkor mi a baj? - rázkódott meg Garamon . - Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott. Mondd, hol a lány?- Kö rülnéze tt. - Nem maradt itt, hogy megköszönje nekünk?

- Én, én felküldtem a szobájába -támolygott összeza varodva Raistlin , csodálkozva nézett Caramonra, mintha nem ismerné meg. Egy pillanat múlvp azonban magához tért. Elvette a tőrt testvére kezéből , s visszacsúsztatta ra vaszul megcsinált hüvelyébe, mely a csuklójához volt erő sítve. - És most mi is felmegyünk a szobánkba, testvér...- mondta keményen, látva, hogy Garamon tekintete elidőz az asztalon maradt korsó sörön. - Add a karod - rendelke zett a mágus, megfogva botját. - A megerőltetés kimerí tett.

- Ó, persze, Raist - felelte Garamon, aggodalmában elfeledkezve szomjúságáról.

- Tizenhármas szám - morogta Slegart , miközben a kötekedőknek segített kicipelni sebesült bajtársukat a sa rokból.

- Figyelem- morogta Garamon , miközben testvérének se gített a lépcsőn. - Hé, a lányt jól megnézted,? Csinos volt?

- Miért kérdezel tőlem ilyeneket, testvér? - válaszolt lágyan Raistlin . Ezzel bátyja kérdését megkerülve, ismét az arcába húzta csuklyáját. - Tudod, hogy mit látnak és ho gyan látnak a szemeim!

- Ó, igen, ne haragudj , Raist - fújt Garamon . - Min dig elfelejtem. Átok . Az egyik fattyú összetört a hátamon egy széket, amíg ráhajoltam. Szálka ment bele...

Raistlin oda sem figyelt. Tekintete egy ajtót kutatott a hall végén, egy ajtót, a tizenhatos jelzéssel.

bai a gondolatait

- Muszáj beszélnem vele - mondta magának hirtelen.

- Mégiscsak mágus. Biztosan ismer valami utat... valami módot... ami segít... Igen! Beszélni fogok vele.

Fölragadta a kendőjét, ismét az arca köré tekerte, s óva tosan kinyitotta az ajtót. A folyosó üres volt, már éppen ki lépett szobájából, amikor rájött, hogy semmiféle ötlete sincs, hogy melyik lehet az ő szobájuk.

- Lehet, nem is maradt itt éjszakára - mondta

- - mondta, és olyan erősen csukta be maga mögött az aj tót, mintha sohasem akarna visszamenni. - Ha már nincs itt, kövétni fogom.

A hallba érve Amberyl minden ajtó mellett megállt hallga tózni. Néhány mögül elfojtott nyögést, szitkozódást hallott, ezért sietve félrehúzódott. Felismerte, csak támadói lehet nek odabenn, magukhoz térve a varázslóval és testvérével folytatott összecsapá ból. Egy másik ajtónál éles női kaca gást és mélyebb férfirievetést hallott. Amberyl továbblépett a tizenhármas szám elé.

- De Raist! Mit tudok mondani a lánynak?,,Gyere a szo bánkba , a testvérem akar téged" ?

Felismerve a hangot, Amberyl az ajtóhoz lapult, és figy el mesen hallgatózott.

- Ha ez minden, ami eszedbe jut, akkor mondd ezt.

A suttogó, gúnyos hang, mely alig hallatszott a vihar tom bolásától, a fájdalom apró tüskéit döfte Amberyl testébe. Reszketve még jobban hozzásimult az ajtóhoz.

- Nem érdekel, hogy mit csinálsz, csak hozd ide nekem őt.

Amberyl hallotta a csoszogást és az elfúló köhögést.

- Raist , nem tudom , milyen hálásnak gondolod , de ab ból ítélve, amit láttam...

- Garamon - szakította félbe egy suttogó hang -, fá radt vagyok és beteg. Nincs türelmem harcolni az ostoba ságoddal. Azt mondtam, hozd ide a lányt. Most tehát in dulj... - A hang köhögésbe fulladt.

Azután nehéz léptek közeledtek az ajtóhoz. Habár félt, hogy hallgatózáson kapják, mégsem volt képes elmozdul ni. Kétségbeesv e gondolkodott, mit tehetne. Már éppen el határozta, hogy visszafut szobájába, és elbújik, amikor ki nyílt az ajtó.

- Az istenek nevérel - kiáltotta döbbenten Garamon . Kilépett, és megragadta Ambe rylt, ahogy az hátrálni pró bált. - Itt van, Raist! Kint állt a hallban. Hallgatózottl

- Igen?- nézett ki figyelmesen az aranyszemű, arany bőrű varázsló a tűz mellől, ahová behúzódott, ahogy test vére félig vezetve, félig vonszqlva bejött Amberyllel a szo bába. - Mit csináltál odakint? - szűkült össze a szeme.

Egy pillanatig Amberyl nem tudott megszólalni. Csak állt, a varázslót nézte, kendőjének sarkát

- Én... én jól vagyok. Én... sohasem... fázom Kérem...

- Hagyj magunkra, Car mon suttogta hűvösen - istlin .

- Tessék? - nézett döbbenten a nagydarab harcos.

- Azt mondtam, hagyj magunkra. Menj vissza a söröd és szolgálód mellé. Úgy tűnik, nem érdekli az udvarlásod.

- Óh, persze, Raist. Ha biztos, hogy így akarod... - té továzott Garamon , testvérét nézve olyan megdöbbenéssel az arcán, hogy Amberylnek nevethetnékje támadt, végül zokogás lett belőle.

- Igen! -Amberyl hallotta, hogy Garamon megáll az aj tó előtt. - Csak ne felejtsd... csak emlékezz, nem vagy túl erős, Raistlin...

Az ajtó csendesen becsukódott.

- Sa-sajnálom - dadogta Ambe ryl, kiemelve arcát ken dőjéből, azt használva szeme törölgetésére. - Nem akar tam sírni. Csak elvesztettem az önuralmam . Ei.. .ez nem fog még egyszer megtörténni.

Raistlin nem válaszolt neki. Kényelmesen elhelyezkedett a viharvert, öreg székben. Nyugodtan ült, és Amberylt mé regette. Meggyötört kezével egy bögre teát kevergetett , amely már rég kihűlt. Mögötte, a keze mellett botja támasz kodott a falnak.

- Vedd le a kendődet - mondta végül, hosszas hallga tás után.

Könnyeit felszárítva, Amberyl lassan letekerte arca elől kendőjét. Az aranyszem tekintete rezzenéstelen maradt, hi deg volt és ködös, akár az üveg. Amberyl felfedezte, ezek be a szemekbe nézve saját maga tükörképével találkozhat. Nem akart ismét bejutni, miként a lépcsőn sem. A mágus azóta már védőfalat vont lelke köré.

Túl késő! - gondolta kétségbeesve. - Túl késő...

- Mit tettél velem? - kérdezte Raistlin, még mindig mozdulatlanul.- Milyen varázslatot bocsátottál rám? A ne vét mondd, és én tudni fo gom, hogyan törjem meg.

Amberyl lesütötte tekintetét, képtelen volt egy pillanatnál tovább belenézni ebbe a furcsa szempárba.

- Nem, nem varázslat - motyogta, kendőjét csavargat va körbe-körbe.

- Én nem vagyok... vagyok varázsló... ezt te tudhatod a legjobban...

- Átkozott! - Raistlin egy támadó kígyó sebesség évél pattant fel székéből. A bögrét leverve megragadta Amberyl vállát , és megrázta. - Hazudsz! Csináltál valamit velemi Elfoglaltad az énemetl Itt élsz bennem! Minden gondolatom körülötted for og. A te arcod képét látom csak az agyamban. Képtelen vagyok koncentrálni! A mágiám elhagyott! Mit tet tél velem, te nő?

- Bántasz engem! - sikoltotta lágyan Ambe ryl, miköz ben megpróbált kiszabadulni a szorításból, azonban Raist lin érintése perzselt. Éreznie kellett, hogy természetellenes meleg sugárzott testéből, ahogy valami belső tűz emész tette egész lényét.

- Még jobban is foglak bántani - sziszegte a varázsló, közelebb húzva magához a lányt - , ha nem vagy hajlan dó válaszolni a kérdésemre!

- Én nem tudom megmagyarázni - suttogta megtörten zihálva Ambe ryl, ahogy Raistlin szorítása erősödött. - Kér lek! Muszáj hinned nekem. Nem akartam ártani neked. Nem akartam, hogy ez történjen...

az énedet én

Amberyl lehorgasztotta a fejét.

- Nem. Úgy értem, igen. Szóval, részben. - Felemelte arcát, és a varázslóra nézett. - Igazán azért jöttem, hátha van valami módja...

Keserűen nevetve Raistlin széttárta karját.

- Hogyan oszlassam el a varázslatot, amikor nem aka rod elmondani, melyiket bocsátottad ránk?

- Ez riem varázslat! - kiálltotta Amberyl kétségbeesve. Láthatóvá vált, hogy a varázsló ujjai nyomot hagytak a ke zén.

- Hát akkor mi? - követelte a varázsló. Hangja megbi csaklott, 1<öhögve visszahanyatlott, hogy megkapaszkod jon ládájában.

-:- Gyere - kérte a lányt, kinyújtva felé kezeit- , engedd, hogy segítsek...

- Kifelé! - Raistlin lihegésétől véres tajték szivárgott szájából. Utolsó erejével ellökte magától Amberylt , azután a székébe zuhant. - Kifelé! - mondta ismét. Habár hang ját szinte hallani sem lehetett, szeme tisztán beszélt, az óra üveg pupillák haragosan kitágultak.

Amberyl ijedten megfordult, és kimenekült a szobából. Az ajtót kinyjtva kiesett a folyosóra, egyenesen Caramonnak, aki a szoígálóval az oldalán andalgott egy másik szoba felé.

- Hé!- kiáltott rá Garamon , és megragadta a karját. - Mi történt? Mi a baj?

- A test...testvéred- válaszolta zavarodottan Amberyl,

arcát hosszú haja mögé rejtve. - Be...beteg...

- Én figyelmeztettem. ,. felelte lágyan Garamon, arca

összerándult az aggodalomtól, hallva bátyja

Megpróbált aludni, de nem sikerült neki. Álmai túl közel jártak száguldó gondolataihoz. Hirtelen zajokat hallott. Igen, újra hallotta. Egy ajtó nyílik. Habár akármelyik lehetett volna a fogadó ajtói tó

Felemelkedett ágyából, melyben ruhástól feküdt eddig, a lány az ajtóhoz lépett, és kinyitotta, amikor egy hang reccsent visszhangozva a hallban.

- Raist! Hóvihar tombol odakint! Meg fogunk beteged ni! Nem teheted ezt!

- ltthagyom ezt a fogadót! Most! - jött válaszul a má gus hangja. Nem kérlelt többé, tele volt dühvel és félelem mel. - ltthagyom , és elmegyek akár veled, akár nélküled . Csak tőled függ!

A varázsló elindult lefelé a hallba, botjára támaszkodva. Megállt, egy vad pillantást vetett Amberyl szobájára. A lány rémülten:hőkölt hátra az árnyékba. Raistlin lassan eltűnt a lépcsőfordulóban , testvére ott maradt, a karját lógatta tehe tetlenül.

- Ez miattad van, te lány, nem követelte mon. - Abyss nevére. Válaszolj nekem! Már - Egyedül hagyatva a hallban, a harcos megrázta fejét. - Nos, nélkülem nem jut messzire. Utána kell mennem. Asszonyi - morogta, visszasietett szobájukba, kapkodva szedte össze és csatolta hátára csomagját. - Csak épp hogy kijöttünk abból az átkozott varázserdőből , most me hetünk vissza. Remélem , még idejében jobb belátásra tér, és visszafordulunk.

Amberyl látta, hogy Garamon a hallból az ő szobája felé néz, s ha lehet, még jobban belesimult az árnyékba.

megigazította vállán csomagját, és testv érét követve le ment a lépcsőn.

Amberyl állt még egy pillanatig a szoba sötétjében, várt,

amíg megnyugszik lélegzése , amíg tisztán tud gondolkod ni. Majd felkapta kendőjét, az arca köré tekerte. Kihúzott egy köpenyt a csomagjából, és

Amberyl nem tudott visszaemlékezni, hogy látott volna már ilyen dühödt vihart, pedig sok évet élt már, habár még fiatalnak számított a fajtájánál. A hó vakított. Az erős szél az arcába vágta a havat, a környezete árnyékát is elfedte sze me elől, még maga elé tartott kezét is elnyelte a szúró, va kító fehér sötétség. Lehetetlen lett volna követnie Raistlin és testvére nyomait, csak egy módon sikerülhetett - egy láthatatlan kötelék által, mely a véletlen folytán közte és a varázsló közt feszült.

Véletlen . Igen, véletlennek kellett lennie, gondolta , ahogy egyedül vánszorgo tt. A hó még csak néhány órája esett, de már térdig ért. Akármilyen erős volt is, komoly nehézsége ket okozott neki a haladás a mély hóhullámokban, ahogyan mélyen besüppedt , és el tudta képzelni, hogy a varázsló... a hosszú köpenyében ...

Megrázta a fejét, és sóhajtott. Igen , a két embernek meg kell állnia hamarosan. Ebben biztos volt. Szorosabbra csa varta arca körül kendőjét, hogy megvédje bőret a hótól, és azon gondolkozott, mihez kezd, ha megállnak. Elmondhat ja-e a varázslónak?

Mi egyéb választásom lenne? kérdezte végül keserűen, és ahogy a kérdést fel tette, megcsúszott és megbotlott.

Íme! - gondolta, és émelyítő félelemhullám csapott át rajta . - Már gyengülök a kötelék miatt. És ha ez velem megtörténhetik, akkor a férfival is meg kell történnie! Vajon egy ember számára rosszabb lehet? Mi lesz, ha meghal?! Nem, ina este el kell mondanom neki, határozta el ma gát.

Megállt, nekidőlt egy fának, hogy egy kis lélegzethez

jusson, és becsukta a szemét.

És ha megmondom neki, akkor mi lesz?

- Nem tudom - mormolta magának megtörten. - Az Istenek segítsenek. Nem tudom!

Annyira elmerült felindultságában és saját félelmeiben, hogy egy pillanatig észre sem vette , hogy a hóesés elállt, és a szél sem fúj már olyan élesen. Hirtelen döbbent rá, ahogy körülnézett. Látta a csillagokat, még a hold is világí tott. Solinari fénye csodálatos birodalommá varázsolta a fe hérrel borított erdőt.

Az erdő... Már bizonyára átlépte határát. Gyengéden rá tette kezét az egyik fára, amelynek nekidőlt. Érezte, hogyan lüktet élete ahogy a varázs lüktet a fatörzsben.

Wayreth erdejében volt. Bár nem egészen egylábnyira tőle, odakint tovább dühöngött a vihar, itt akár nyár is lehe tett volna, ha a mágusok azt akarják. Nem volt nyár. A szél, ha embertelen üvöltése elcsendesedett is, még mindig je ges fogakkal harapott. A hó néhol térdig érő

maradt? Mióta csak erre a fölpre tette a lábát, állandóan csak furcsa és zavaros meséket hallott erről az erdőről.

Megforpant, a nyomokat figyelte, és lassan megint elural kodott félelme. Két pár nyom vezetett, az egyik megállás nélkül haladt a legmélyebb buckákon keresztül is, a másik azonban széles sávot húzott a hóban, mint amikor valaki nehéz, nedves köpenyben bukdácsol. Több helyen is vilá gosan kirajzolódtak a kéznyomok, amint a varázsló elesett. Továbbsietett, szíve hirtelen fájdalommal telt meg, ahogy a varázsló nyoma eltűnt. A bátyja viszi tovább! Lehet, hogy... lehet...

Nem! A lány levegő után kapott, és megrázta fejét. Lehet, hogy gyengének tűnik a mágus, de több erő van benne, mint a legJobb pengében , amit valaha is kovácsoltak. Mind össze arról lehet szó, hogy meg kell állniuk menedéket ke resni, ez pedig az ő előnyére szolgál.

Nem telt el hosszú idő, mikor meghallotta a hangokat. Egy fa mögé ugrott, annak árnyékából figyelte azt a gyen ge fénysugarat, amely egy szikla oldalából szűrődött ki, minden bizonnyal barlangból. Úgy tűnt, a szikla a semmi ből termett ott, meg mert volna esküdni, hogy az imént még nem látta maga előtt.

Persze - suttogta megkönnyebbülten - , a mágusok vi gyáznak a közéjük tartozókra . Vajon azt tudják-e, hogy én is itt vagyok? - villant hirtelen eszébe. - Felismernének? Talán nem. Végül is olyan rég volt. Nem számít. Úgysem tehetnek sokat. Remélem , nem avatkoznak közbe.

- Raist, segítséget kell szereznem! - hallotta a nagy darab harcost, ahogy közelebb ért. Garamon .h angja elkín zott és feszült volt. - Még soha nem voltál ilyen rosszul. Soha!

Csend lett, majd Garamon szólalt meg újra, valamire vá laszolt, amit a lány nem hallott.

- Nem tudom! Vissza a fogadóba , ha kell! Csak azt tu dom, a fa nem tart ki reggelig. Te mondtad, hogy az erdő ben ne szedjek fát, de az amúgy i s vizes. Elállt a hó, leg rosszabb esetben is csak néhány órát leszek távol. Itt biz tonságban vagy. Valószínűleg sokkal nagyobb bizton ságban, mint én a .

Intett kezével, gyorsan szavakat mormolt maga elé, egy olyan nyelven, amit Ansalon egész kontinensén már évszá zadok óta nem hallott senki sem. Olyan messze, hogy tőle alig lehetett látni, az erdő másik részén halvány tűz pislá kolt fel.

Garamon a szeme sarkából megpillantotta, és felkiáltott:

- Raist! Tűz! Valaki van a közelünkben! Maradj betakar va és... melegen... ham.arosan jövök!

Az árnyék beleolvadt a sötétségbe, Amberyl látta a pán célon megcsillanó holdfényt, hallotta a nehéz

Elmosolyodott. .

- Neeem, nem jössz hamarosan - hangtalanul, amikor a harcos elhaladt a fedezékéül szolgá ló fa mellett. - Egyáltalán nem hamarosan. - Várt, míg a nagydarab harcos messzire jutott a zésében, amit soha nem lesz képes utolérni, majd egy mély lélegzetet vett, és halkan imádkozva istenéhez, a barlang hoz lopakodott, keresztül a csillogó ezüst havon.

Félretolta a takarót, amit Garamon akasztott oda, szánal mas erőfeszítéskén,t hogy kizárja a fagyos szelet, és belé pett a barlangba. Hideg volt, nedves és sötét, csak *q.* gyen gén sercegő tűz világított az ajtó mellett. Benézett, és meg rázta fejét. A tüzifa, amit még a harcos gyűjtött, vizes volt a hótól és jégtől. Elismeréssel adózott a nagyEiarab férfi ügyességének, hogy meg tudta ezt gyújtani. Nem tarthat már sokáig, és nem volt több fa, amivel táplálni lehetne.

Átlesett az árnyékon, de először nem látta meg a va rázslót, bár hallotta hörgő légzését, és érezte a varázsla tokhoz használt anyagi összetevők fűszeres illatát. A fiatal mágus felköhögött. Egy kupac ruha és takaró megmozdult a tűz mellett, egy sovány kéz kinyúlt, és megragadta az ott - ajánlotta, látva a varázsló erőtlen törekvéseit.

- Nem lep meg, hogy látsz, igaz?

Raistlin néhány pillanatig figyelte a lányt azután keserű mosollyal nekidőlt, ahogy az leült mellé. A férfi átfagyott, Amberyl mégis érezte azt a furcsa forrósá- got, ami a sovány testből áradt. Feszült volt és merev, a lég zése nehézkes. Raistlin szájához emelte a kupát, de újra köhögni kezdett, és a lány érezte, hogy egész testét rázza a fuldoklás. Elvette tőle italát, letette, tartotta.. a levegőért kapkodó férfit , átkarolta, mintha így össze tudná tartani tes tét. Majd megszakadt szíve a másik szenvedése iránt ér zett szánalomtól, másrészt magáért aggódott. Olyan gyen ge. Mi lesz, ha meghal?

dorító szagtól .

A varázsló lassan kortyolva ivott.

Kíváncsi voltam, megtalálsz-e itt is bennünket - sut togta. - Kíváncsi voltam, a mágusok beengednek-e áz er dőbe.

- Nem tudtam - felelte lágyan Amberyl. - Ami a meg találásodat illeti :-- sóhajtotta -, ha nekem nem sikerül, megtetted volna te. Visszajöttél volna hozzám. Nem lettél volna képes ellenállni.

- Hát ez van. - Raistlin légzése könnyebbé
- vált. Hát ez - mormolta Amberyl.
- Segíts lefeküdnöm - parancsolta a varázsló, visszasüppedt a takarók közé. A lány olyan kényelmesen fektette le, ahogy csak tudta, és a haldokló tűzre pillantott. Egy hirtelen széllökés félretaszította a takarót a bejárat elől. A berepült hópelyhek sziszegtek és táncoltak a ragyo gó parázson.

-:- Érzem, különös gyengeség tör rám, mintha kiszívnák az életem - mondta a varázsló, és összekuporodott a ned ves takarók alatt. - Ez a varázslat erdménye?

- Igen... Én is érzem, de ez nem varázslat- másikat, mint az .

- Vedd le a kendődet - suttogta a férfi.

A lány lassan letekerte a sálat az arca elől, hagyta, hogy a vállára hulljon. Megrázta hótól nedves haját, érezte, hogy a kezére cseppek

RAISTLIN LÁNYA = = =

zord. Magányosak vagyunk, egyedül élünk, még saját faj tánkkal is alig tartjuk· a kapcsolatot. Amit ti családnak hív tok, az·ismeretlen nálunk. Láttuk, hogyan apad népünk, és a bölcsek tudták, hogy hamarosan kihalunk. Megalkották a Valin t, hogy biztosítsák, hogy a fiatalok... hogy ők...

Raistlin arckifejezése nem változott, a szeme változatla nul a lányéba meredt, Amberyl mégsem tudta folytatni a fur csa, pislogás nélküli szemek te. Vagy kQldtek?

- **A** bölcsek küldtek erre a földre. Mások is
- vannak itt... Miért? Minek?

Amberyl megrázta fejét. Felkapott egy ágat, és megpisz kálta a tüzet, így nem kellett a másik szemébe néznie.

- De a bölcseknek tudniuk kellett volna, hogy ilyesmi megtörténhet - mondta Raistlin keserűen. - Vagy olyan· sokáig voltatok távol?

- El sem tudod képzelni, milyen sokáig - felelte lágyan a lány, és legnagyobb erőfeszítései ellenére is a kialvó tűz be bámult. - És ennek nem lett volna szabad megtörtén nie. Legalábbis olyannal nem, aki nem közülünk való.

- Raistlinre nézett.

- Most én kérdezek. Miben különbözöl a többi ember- től? Mert van valami , valami az aranybőrödön és halált lá tó szemeiden kívül. Amikor rád nézek, látom valaki másnak az árnyékát. Fiatal vat)y, mégis van valami időtlen benned. Ki vagy te, Raistlin , hogy ez megtörténhetett közöttünk?

Amberyl meglepetésére a varázsló elfehéredett, szeme kitágult félelmében, majd összeszűkült a gyanútól.

- Úgy tűnik, mindkettőnknek megvannak a maga titkai

- vont vállat. - És most, Amberyl , azt hiszem, sohasem fogjuk megtudni, mié_rt történt mindez. Azzal kellene foglal koznunk, hogy hogyan szabadulhatunk meg ettől... ettől a Valintól.

A lány becsukta szemét, és megnyalta kiszáradt ajkát. Hirtelen elviselhetetlenül hideg lett. Reszkete tt, többször is megpróbálta, mire megtudott szólalni.

- Micsoda? - csikorgott Raistlin hangja.

- Meg kell szülnöm a gyermekedet - mondta elhalóan Ambe ryl, és elszorult a torka.

Hosszú csend következett. Amberyl nem merte kinyitni szemét, nem mert a varázslóra nézni. Szégyellte magát, és félt, kezébe temette arcát. Egy furcsa hangra nézett fel.

- Nem. - Még közelebb csúszott a varázslóhoz
- Reggelig nem ér vissza.

Raistlin szája szétnyílt. hirtele éhségg tel Szeme meg, majd felfalta Amberyl arcát.

- Reggel - ismételte.

A varázsló reszkető kézzel kisimította a csodálatos hajat a finom arcból.

- Addig a tűz elalszik.
- lgen: - A lány elpirult, és a férfi kezébe hajtotta arcát.

- Egyre hidegebb van itt. Valamit tennünk kell, hogy

Raistlin végigsimogatta kezével a bársonyos bőrt, újra megérintve a lágy ajakat. A lány szeme lecsukódott, a va rázslóhoz simult. Raistlin keze a hosszú szempillákhoz vándorolt, olyanok voltak, akár az elf csip e. A lány teste a férfiéhoz tapadt, érezte, ahogy reszket. Átölelte , magához húzta. A tűz, utolsó pislákoló lángja is kihunyt. A takarónál melegebb és lágyabb sötétség borította be őket. Hallották, ahogy kint nevet a szél, magukban

Amberyl nyugtalan álomból ébredt, egy pillanatig nem tudta, hol van. Megmozdult. Érezte a varázsló védelmező en ölelő kezét, mellette fekvő testének melegét. Sóhajtott, a vállára hajtotta fejét, hallgatta könnyű, kissé gyors léleg zését. Feküdt a férfi melegétől körülvéve, amíg csak lehe tett, halogatta az elkerülhetetlent.

Már nem hallotta kintről a szelet, és tudta, hogy a vihar nak vége. A mindent elborító sötétség utat engedett a haj nalnak. A tűzifa megszenesedett maradványai alig látszot tak a szürke félhomályban . Megfordult, és Raistlinre nézett.

A férfi könnyű alvó volt. Mozdulatára megrezzent és mor mogott, köhögött, kezdett felébr edni. Amberyl ujjaival könnyedén megérintette szemhéját, Raistlin mélyet sóhaj tott, és visszazuhant álmába, arcán a fájdalom barázdái el simultak:

Milyen fiatalnak néz ki, gondolta magában. Milyen fiatal nak és sebezhetőnek . Mélyen megsérülhetett. Ezért viseli a gőg és érzéketlenség páncélját. Most még zavarja, még nem szokott hozzá, de valami az súgja, túlságosan is ha mar megszokja, mielőtt rövid élete véget érne.

óvatosan és csendesen mozgott, hogy ne zavarja - in kább ösztönösen, mint félelmében, hogy a másik felébred bűvös álmából - , Amberyl kicsúszott a tudattalan ölelés ből. Összeszedte a holmiját, és ismét eltakarta fejét a ken dővel. Letérdelt az alvó varázsló mellé, és utoljára meg nézte arcát.

- Maradhatnék - mondta halkan - , veled maradhat nék egy ideig. De azután győzne magányos természetem, elhagynálak, és ezzel megsebeznélek. - Megrázkódott egy hirtelen gondolattól. Lehunyta a szemét, újra megráz kódott. - Vagy rájönnél az igazságra a népemről. Ha va laha is kiderülne, megvetné!, gyűlölné!. És ami rosszabb

- lábadt könnybe a szeme- , megvetnéd gyermekünket. Gyengéden hátrasimította a varázsló arcán fehér haját,

megcirógatta az aranyszínű bőrt.

- Van valami körülötted, ami megrémít - remegett a hangja. - Nem értem. Talán a bölcsek tudni fogják...

- Egy könnycsepp gördült végig az arcán.

- Isten veled, varázsló. Amit most teszek, mindkettőnk számára jobb lesz - lehajolt, megcsókolta az alvÓ' ar cot - , és annak is, aki terheinktől mentesen jön e világra. Amberyl a

Hajnal ragyogott a frissen hullott havon, amikor Garamon végre visszajutott a barlanghoz.

.- Raist [1]. szólt rémülten, ahogy közelebb ért. - Sajnálom! Ez az átkozott erdő!- Káromkodott, közben ide gesen pillantott a fákra. - A fene esne ebbe a helybe! Fél éjszaka egy nyomorult fényt üldöztem, ami az első napsu gárral eltűnt. Jó·l vagy?

Garamon ijedten, nedvesen és kimerülten bukdácsolt át a havon, bátyja válaszát, köhögését... vagy b$rmi jelét figyelve.

A barlangból semmi sem hallatszott, csak baljóslatú csend, Garamon előresietett, kétségbeesésében letépte a bejárat előtti takarót.

Bent megtorpant, és döbbenten nézett körül.

Vid ám, kellemes tűz égett ragyogóan. A barlangban me leg volt, melegebb, mint a legjobb fogadók szobáiban. Iker testvére mélyen aludt, békés arccal, mint aki valami szépet álmodik. A levegőben tavaszillat áradt, orgona és leven dula.

- Völgyi törp legy!;lk - lehelte csodálkozva Garamon, mert észrevette, hogy a tűz a kőből lobog. Megborzongva körbenézett. - Varázslók - morogta, és biztos távolságot tartott a furcsa lángtól. - Minél előbb kijutunk ebből a hát borzongató erdőből, annál jobb. Nem mintha nem lennék hálás - tette hozzá gyorsan.

- Úgy tűnik, ti mágusok megmentettétek Raist életét. Csak azt szeretném tudni , muszáj volt-e engem elküldeni arra az időre.

Letérdelt, megrázta testvére vállát.

- Raist - suttogta gyengéden -, Raist. Ébredj fel! Raistlin szeme tágra nyílt. Felriadt, körülnézett.

- Hol van? - kezdte.

- ...van... van. Raistlin elhallgatott, - szemöldökét.

- Senki, azt hiszem mondta végül halkan, kezet - jéhez emelte. a fe Nyugodj meg, tant fel Caramonra nézve ingerülten. - Senki sincs itt raj tunk kívül.

- De... ez a tűz - mondta Garamon, és gyanakodva szemlélte a lángokat. - Ki?...

- Az én művem - felelte a varázsló. - Miután elrohan tál és itthagytál, mit tehettem volna? Segíts fel! - Kinyúj totta törékeny kezét, megfogta bátyja erős karját, lassan ki kászálódott a kőpadlón lévő takarók közül.

-,- Nem tudtam, hogy ilyet is tudsz csinálni. - Garamon láthatólag zavartan bámulta a tüzet, amely a sziklával táp lálkozo tt.

- Sok mindent nem tudsz még rólam, testvérem. - Ra istlin mélyen beburkolózott a köpenyébe, és várta, hogy Ga ramon elpakolja a takarókat.

- Még nedvesek egy kicsit. Talán maradni kellene, amíg megszáradnak ...

- Nem - mondta a varázsló, és megremegett. Megfog ta „Magius botját", és nekidőlt a sziklafalnak. - Nem kívá nok több időt tölteni a Wayreth Erdőben.

- Ezzel egyetértek - buzgólkodott Garamon. - Vajon ' erre van az a jó fogadó? Úgy hallottam, itt

- Talán - vont vállat Raistlin , mintha nem számítana. Garamon még mindig a fogadóról hallott pletykákat mesél te, közben felvette a takarót , ami a bejárat előtt lógott, összetekerte és berakta a többi mellé a csomagjába. - Előremegyek - mondta. - Utat török neked a hóban.

Raistlin bólintott, de nem szólt semmit. Odasétált a bar lang szájához, megállt, és nézte a testvérét, amint átgázol a havon, és ösvényt vág bele, melyet a törékeny iker is kö vethet. Keserűen elhúzta száját, de a grimasz eltűnt, ahogy visszanézett a barlangba. A tűz szinte azonnal kialudt, ami kor a nagydarab harcos kilépett. A hideg már kezdett visszakúszni, a levegőben még ott tétovázott az orgona és tavasz illata.

A Wayward Fogadó nyáron nézett ki a legjobban, az év szaknak szinte mindenre és mindenkire jó hatása van. Ha talmas mennyiségű borostyán ringatta a falakat lombos zöld ölelésben, elrejtve az épület nagyobb hibáit. A tetőt meg kellett volna foltozni, ez mindig akkor jutott Slegart eszébe, amikor esett, és a javítás lehetetlen volt. Száraz időben nem ázott be, így akkor nem kellett javítani. Az ab lakok nyáron is repedezettek voltak, de a rajtuk beáramló hűv_ös szellő mindenkinek jólesett.

-.... Ezekben az utazásra való hónapokban a vendég is több volt. Törp kovácsok, néha egy-egy elf és jóval több kender, mint amennyit bárki is szívesen vett volna. Ez reggeltől ké ső estig ellátta munkával Slegartot és a szolgálólányokat.

Ez az este azonban csendes volt. A lágyan illatozó nyá ri estében lila és arany árnyalatokkal távozott az alkony. A madarak eldalolták esti énekeiket, és álmosan dünnyögtek kicsinyeiknek . Még a Wayreth Erdő öreg mágusfái is elfe lejtették kötelességüket, álmosan szunnyadtak őrhelyükön. Ezen az estén a fogadó is hallgatott.

Túl mély a csend, vélte az épület felé tartó két idegen. Díszes ruhát viseltek, arcukat selyemkendő takarta, ami ilyen melegben szokatlan viseletnek számított. Csak feke te szemük villant ki, zord pillantásokat váltottak, és megsza porázták a lépteiket, belökték a deszkaajtót, és beléptek. Slegart a bárpult mögött ült, egy piszkos kupát törölgetett. Már egy órája törölgette, és a következő órában is csak ezt tette volna, ha nem történik egyszerre két dolog, ami meg zavarja, a két bebugyolált idegen belépése és egy szolgá ló érkezése, aki izgatottan rohant le a lépcsőn.

- Elnézésüket , uraim - mondta Slegart, lassan felállt, és kezével az idegenek felé intett. Ezután a lányhoz fordult, és nyersen megkérdezte:

- Nos?

- Micsoda? - kérdezte döbbenten a fogadós. - **A** gyermyk is, ugye,

- Nem! - nyögte ki a lány zokogás közben. -A baba jól van. - Elmosódott sírás hallatszott fentről. - Most is hallani. De... de... ó! -A lány eltakarta az arcát. - Ez ször nyű! Sohasem láttam ilyen rémisztő!...

Ekkor az egyik idegen bólintott, és a másik

folytatnánk az...

- Nem, nem - mondta gyorsan Slegart, aki a pénz el vesztésének gondolatára összeszedte magát. - Jól van, Lizzie, vagy letörlöd a könnyeidet, és segítesz, vagy ki mégy, és kisírod magad a konyhába.

Lizzie a kötényébe temette arcát, és kirohant a konyha felé, csak úgy lengett utána az ajtó.

Slegart egy asztalhoz terelte a két idegent.

- Szomorú történet - mondta, és a fejét ingatta.

- Érdeklődhetünk, hogy... - kockáztatta meg az szokatlanul feszült és ideges, akárcsak

- Semmi olyan, amivel egy úriembernek törődnie kelle ne - vetette közbe Slegart. - Csak az egyik szolgáló halt meg szülé közben.

A fiatalabb idegen önkéntelenül erősen megszorította tár

sa kezét. **A** másik figyelmeztetően pillantott rá.

- Ez valóbc.tn szomorú hír. Sajnálattal hallom. -A jöve vény hangjában erős önfegyelem csengett. - Rokona volt talán? Elnézést, hogy megkérdezem, de olyan feldúltnak látszik.

-Az vagyok, uraim. - Slegart hangja nyersen koppant.

- De nem volt a rokonom. A tél közepén jött, munkáért kö- nyörgött. V ami miatt ismerős volt, de amint ezen kezdek gondolkodni - itt a fejéhez emelte kezét - furcsán érzem magam. Emiatt el akartam zavarni, de - a lépcsőre pillan tott - tudják, milyenek a nők. A szakácsnő azonnal meg kedvelte, nagy hűhót csapott körülötte, meg minden. El kel lett ismernem - bólintott komolyan - bár én nem igazán vonzódom az emberekhez. Amióta megszülettem, nem lát tam ilyen szép lányt. Keményen is dolgozott. Sose panasz kodott, mindannyiunk kedvence volt.

Ezt hallva, az egyik idegen lehajtotta a fejét, a másik meg érintette társát.

- Hát - folytatta Slegart élénkebben. - Ajánlhatok hi

deg húst és sört az uraknak, de ma este nem kapnak me leg vacsorát. A szakácsnő nagyon feldúlt. És most - só hajtva a még mindig lengő konyhaajtóra nézett -, abból, amit Lizzie mondott, úgy tűnik, baj van a gyerekkel.

Az idegen hirtelen gyors mozdulatot tett, és az öreg Sle gart megdermedt, szája nyitva maradt a mondat közepén, teste félig elfordult, keze a levegőben. A konyhaajtó lengés közben megállt, a szolgáló elfojtott sírása sem hallatszott többé. A hordócsapból kicsöppenő sör is megállt a csap és a padló között a levegőben.

A két idegen felállt, és a bűvös csendben gyorsan felsie tett a lépcsőn. Kinyitottak minden ajtót, bekukucskáltak, ku tattak mindenütt. Végül a folyosó egvégén egy kis szobá nál az egyikük benyitott, majd odaintette társát.

Egy hatalmas, idősebb asszony - feltehetőleg a

-Amberyl! - kiáltott fel az egyik idegen: Megtörten le roskadt az ágyra, és megfogta a hideg kezeket. Társa mö gé lépett, és vállára tette a kezét.

- Igazán sajnálom, Keryl.

- Hamarabb kellett volna jönnünk! - motyogta Keryl, és megsimogatta a lányt.

- Olyan gyorsan jöttünk, ahogy tudtunk - felelte

- Üzenetet küldött...

- Csak amikor tudta , hogy haldoklik.

- Miért? - kérdezte Keryl megtörten, tekintete békés arcára siklott. - Miért akart köztük... ezek között az emberek között meghalni? _:_ A szakácsnő felé intett.

- Nem hiszem, hogy valaha is megtudjuk- mondta hal kan társa. - Bár el tudom képzelni. - Ezt halkan suttog ta, csak magának, hogy zavart barátja ne hallja. Elfordult, és a bölcső felé indult, amit egy fásládából alakítottak át. Suttogott valamit, levette a bűvöletet a gyermekről, aki szu szogott, és nyöszörögni kezdett.

Agyerek? - kérdezte az idegeri, és felállt az ágy mel lől. -..'.. Rendben van? A szolgáló azt mondta... - Félelem érződött hangjában. - Ugye, ugye nem halt. .. - Nem tud ta folytatni.

- Nem - nyugtatta meg barátja értetlenül. -:-- Nem kell aggódnod. A lány azt mondta, nem látott még rémisztőbbet, de a baba rendben... Ó! - Az idegen levegő után kapko dott. Felemelte a gyereket, és a barátja felé fordult. - Nézd, Keryl! Nézd a szemét!

A fiatal férfi a síró gyermek fölé hajolt,

- Aranyszínű szemei vannak! - suttogta Égő arany, mint a nap! Ilyesmi soha nem történt meg a nél...

- A gyermek ember apjától, minden bizonnyal. Bár én még nem láttam embert ilyen szemekkel. Ezt a titkot Am beryl magával vitte a sírba. - Sóhajtott, megrázta fejét. Le nézett a nyöszörgő csecsemőre. - Éppoly szép a leánya, mint az anyja - mondta, és szorosan bebugyoláltá a gyer meket. - És most, barátom, mennünk kell. Elég régóta va gyunk ezen a különös és szörnyű földön.

- Igen - mondta Keryl, de nem mozdult. - Mi lan

- ltthagyjuk azok között, akiket utolsó óráiban választott

- csengett ünnepélyesen társa válasza . - Talán az egyik isten elfogadja őt, és hazavezeti vándorló lelkét.

- Jó utat, húgom - mormolta Keryl. Lenyúlt, kivette a rózsákat a halott kézből, megcsókolta őket, majd óvatosan köntöse zsebébe rejte tte. Társa egy ősi nyelven szavakat mondott, megszüntette a fogadó bűvöletét. A két idegen, a gyerekkel a kezükben, eltűnt a szobából, mint egy ezüstö sen csillogó villám .

És a gyermek gyönyörű volt, gyönyörű, akár az

Novák Csanád

KAMAR ATEREM

augusztus 23.,

12.30 óra A Föld legmélyén (r.: Kevin Connor) színes, szinkronizált, angol

14.30 óra Csillagember (r.: J. Carpenter) színes, szinkronizált, amerikai

16.30óra Metropolis (r.: F. Lang)

18.30 óra Britannia gyógyintézet (r.: L. Anderson) színes, feliratos, angol

20.30 óra Rocky horror picture show (r.: J. Sharman) színes, feliratos, amerikai

augusztus 24.,

12.30 óra **A** holdlakók titka (r.: J. Image) színes, szinkronizált ,

14.30 óra A gyújtogató (r.: M. L. Lester) színes, feliratos,

16.30 óra Solaris 1-11. (r.: A. Tarkovszkij) színes,

20.30 ór, a Rocky horror picture

augusztus 25.,

12.30 óra Legenda (r.: R. Scott) színes, feliratos, amerikai

14.30 óra Willow (r.: R. Howard) színes, szinkronizált, amerikai-angol

16.30 óra Fantasztikus

18.30 óra A ragadozó (r.: J. McTiernan) színes, szinkronizált, amerikai

20.30 óra Brazil (r.: T. Gilliam) színes, feliratos, angol

augusztus 26.,

12.30 óra Végtelen történet (r.: W. Petersen) színes, szinkronizált, NSZK-olasz

14.30 óra Őslények országa (r.: D. Bluth) színes, szinkronizált, amerikai

16.30 óra A

18.30 óra Ifjú Frankenstein (r.: M. Brooks) fekete -fehér amerikai

20.30 óra

augusztus 27.,

12.30 óra Bud Spencer - Seriff és az idegenek (r.: M. Lupo) színes, szinkronizált, olasz ifjúsági

14.30 óra Az utolsó csillagharcos (r.: N. Castle) színes, szinkronizált,

16.30 óra

18.30 óra Világautó (r.: M. Verhoeven) színes, szinkronizált, NSZK

20.30 óra Brazil

augusztus 28.,

12.30óra Bud Spencer- Seriff az égből (r.: M. Lupo)

14.30 óra Stalker 1--11. (r.: A. Tarkovszkij) szír es,

18.30 óra Britannia

20.30 óra Az eastwicki boszorkányok (r.: G. Miller) színes, szinkronizált, amerikai

augusztus 29.,

12.30 óra Rövidzárlat (r.: J. Badham) színes, szinkronizált, amerikai

16.30 óra Üzenet az űrből (r.: K. Fukasaku) színes,

16.30 óra 2001 Űrodisszeia 1-11. (r.: S. Kubrick) színes, szinkronizált

20.30 óra Ifjú

Augusztus 16-tól 22-ig minden este 22 országos bemutató előtt látható órakor Schwarzenegger legújabb sikerfilmje!

színes, szinkronizált, Dolby Stereo hangzású amerikai sci-fi R: Paul Verhoeven

Az egész filmhétre jegyek vásárolhatók 1990. augusztus 1-től 13 és 18 óra között a Kossuth moziban.

A kezdés és műsorváltozás jogát a rendezők fenntartják!

Fantasztik filmek hete a Kossuth moziban

augusztus 23.,

13 óra „X" program (r.: J. Kaplan) színes, szinkronizált, amerikai

15 óra A Birodalom visszavág (r.: 1. Kershner) színes, szinkronizált,

17 óra Hegylakó (r„ R. Mulachy) színes, feliratos, angol

19 óra A mélység titka (r.: Cameron) színes, szinkronizált, amerikai

21.15 óra Vissza a jövőbe III. (r.: R. Zemeckis, Spielberg produkció) színes, hangbemondásos , amerikai western sci-fi
Ors ágos bemutató előtt!

23 óra Szörnyecskék II. (r.: J. Dante, Spielberg-produkció) színes, hangbemondásos horrorparódia

augusztus 24.,

13 óra Nagy zűr kis Kínában (r.: J. Carpente) színes, feliratos,

15 óra Michael Jackson - Moonwalker (r.: J. Kramer) színes, feliratos, zenés fantasy

17 óra Robotzsaru (r.: P. Verhoeven) színes,

19 óra Szörnyecskék i'. (r.: J. Dante) színes, szinkronizált , amerikai

21.15 óra Vissza a jövőbe

23 óra Szörnyecskék

augusztus 25.,

13 óra Vérbeli hajsza (r.: J. Dante) színes, feliratos, amerikai sci-fi

15 óra A légy 1. (r.: Cronenberg) színes, feliratos, amerikai horror-

17 óra Szárnyas fejvadász (r.: R. Scott) színes, szinkronizált,

19 óra Nyolcadik utas: a halál (r.: R. Scott) színes, feliratos, amerikai

21.15 óra Vissza a jövőbe

23 óra Szörnyecskék

augusztus 26., vasarnap

13 óra Fantasztikus labirintus (r.: J. Henson) színes, szinkronizált,

15 óra A. Schwarzenegger - A halálosztó (r.: J. Cameron) színes, feliratos, amerikai sci-fi

17 óra **A.** Schwarzenegger - **A** menekülő ember (r.: P. **M.** Glaser) színes, feliratos, amerikai sci-fi

19 óra A bolygó neve: Halál (r.: J. Cameron) színes, szinkronizált , amerikai horror-

21.15 óra Vissza a jövőbe

23 óra Szörnyecskék

augusztus 27.,

13 óra Gyilkos robotok (r.: **M.** Chrichton) színes, szinkronizált

15 óra Űrgolyhók (r.: **M.** Brooks) színes, szinkronizált, amerikai sci-fi-p

17 óra Vissza a jövőbe

19 óra A légy II. (r.: C. Walas) színes, feliratos, amerikai horror-

21 óra Vissza a jövőbe

23 óra Szörnyecskék

augusztus 28.,

13 óra Szellemirtók 1. (r.: 1. Reitman) színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

15 óra Szörnyecskék

17 óra Vissza a jövőbe II. (r.: Zemeckis) színes,

19 óra Mélytengeri szörnyeteg (r.: S. S. Cunningham) színes, feliratos, amerikai

21.15 óra Vissza a jövőbe

23 óra Szörnyecskék

augusztus 29.

13 óra Szellemirtók II. (r.: Chapman) színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

15 óra Hegylakó

17 óra Ürgolyhók

19 óra Nászéjszaka kísértetekkel (r.: G. Wilder) színes, feliratos, amerikai horrorparódia

23 óra Szörnyecskék